

UCENICUL
VRACIULUI

JOSEPH
DELANEY

JOSEPH DELANEY

Ucenicul Vraciului

CRONICILE WARDSTONE

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Tiparul executat la
FED PRINT S.A.

Ucenicul Vraciului

Joseph Delaney

Traducere de
Cristina Jinga

CORINT JUNIOR

Redactare: Daniel Penescu
Tehnoredactare: Dana Diaconescu

Joseph Delaney
THE SPOOK'S APPRENTICE
First published by Random House Children's Books

Copyright © Joseph Delaney, 2004
Cover and illustrations copyright © David Wyatt, 2004

The right of Joseph Delaney to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte
componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

București, 2006
ISBN (10): 973-7789-99-7 ; ISBN (13): 978-973-7789-99-0

Timbrul literar se plătește
Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO44RNCB510100001710001 / B.C.R., Sucursala UNIREA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DELANEY, JOSEPH

Ucenicul Vrăciului / Joseph Delaney ; trad.: Cristina Jinga. -

București : Corint Junior, 2006

ISBN (10) 973-7789-99-7 ; ISBN (13) 978-973-7789-99-0

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru comenzi și informații adresați-vă la: **Editura CORINT JUNIOR**

Difuzare și Clubul Cărții

Str. Teodosie Rudeanu nr. 21, Sector 1, București

Tel.: 222.19.49, 223.19.28, 222.40.34. Fax: 222.71.78

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

Pentru Marie

CUPRINS

Capitolul 1. Un al șaptelea fiu	9
Capitolul 2. La drum	28
Capitolul 3. Fundătura Watery, numărul 13	40
Capitolul 4. Scrisoarea	58
Capitolul 5. Duhuri rele și vrăjitoare	68
Capitolul 6. O fată cu pantofi ascuțiți	92
Capitolul 7. Cineva trebuie s-o facă și p-asta	112
Capitolul 8. Mama Malkin	139
Capitolul 9. Pe malul râului	165
Capitolul 10. Bietul Billy	178
Capitolul 11. Puțul	204
Capitolul 12. Disperatul și amețitul	234
Capitolul 13. Porcii păroși	276
Capitolul 14. Sfatul Vrăciului	296

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.

SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGĂ BĂTALIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.

APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.

ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.

DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.

I SE SPUNE

WARDSTONE —

LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 1 UN AL ȘAPTELEA FIU

Când sosi Vraciul, lumina zilei deja începuse să scadă. Fusese o zi lungă, obositoare și mă pregăteam să mă așez la masă.

— Ești sigur că e un al șaptelea fiu? întrebă el, uitându-se în jos la mine și clătinând din cap neîncrezător.

Tata dădu din cap, încuviințând.

— Și dumneata ești tot un al șaptelea fiu?

Tata dădu din nou din cap și începu să bată din picior a nerăbdare, împrôșcându-mi pantalonii cu stropi de noroi brun și de bălegar. Picurii de ploaie i se scurgeau de pe cozorocul tichiei. Ploua de mai bine de o lună. Nu dăduse încă frunza, dar primăvara venise de mult.

Tata era fermier, și tatăl lui fusese tot fermier, iar regula de căpetenie a conducerii unei ferme este s-o păstrezi întreagă. N-ai voie s-o împarți între copiii tăi; cu fiecare generație, ar deveni din ce în ce mai mică, până ce n-ar mai rămâne nimic. De aceea tatăl îi lasă moștenire ferma fiului mai mare. Apoi le găsește câte o slujbă celorlalți. Dacă se poate, încearcă să găsească pentru fiecare câte o altă meserie.

Pentru asta, are nevoie să se roage în stânga și-n dreapta, pe la toți meșterii. Fierăria din partea locului este una dintre soluții, mai ales dacă ferma capului familiei este mare și îi procură destul de lucru fierarului. Atunci se prea poate ca fierarul să-i primească odrasla în ucenicie, dar asta nu înseamnă decât că un fiu este rostuit.

Eu eram cel de-al șaptelea și, până la mine, se părea că tata își epuizase toate resursele. Era atât de disperat, încât încerca să-l convingă pe Vraci să mă primească la el în ucenicie. Sau, cel puțin, așa am crezut eu atunci. Ar fi trebuit să ghicesc că mama era în spatele întregii afaceri.

Ea era în spatele multor lucruri. Cu mult înainte de a mă fi născut eu, cu banii ei se cumpăraseră ferma noastră. Altminteri cum și-ar fi permis o fermă un al șaptelea

fiu? Iar mama nu era din Comitat. Venise dintr-o țară îndepărtată, de peste mare. Mulți n-ar fi putut spune, dar uneori, dacă ascultai cu atenție, observai o ușoară deosebire în modul în care pronunța ea unele cuvinte.

Totuși, să nu vă închipuiți că am fost vândut ca sclav sau ceva de soiul ăsta. Oricum nu-mi plăcea munca la fermă, iar ceea ce ei numeau „oraș” era puțin mai răsărit decât un sat, într-un cotlon uitat de Dumnezeu. Cu siguranță nu era un loc în care aș fi vrut să-mi petrec tot restul zilelor. Așadar, într-un fel, chiar îmi surâdea ideea să mă fac vraci; era mult mai interesant decât mulsul vacilor și împrăștiatul bălegarului.

E drept că mă și neliniștea, pentru că era o îndeletnicire înfricoșătoare. Urma să învăț cum să apăr fermele și satele de creaturile care se ivesc și atacă noaptea. Să am de-a face cu stafiile, cu duhurile rele și cu tot soiul de monștri — asta avea să însemne pentru mine munca de zi cu zi. Cu asta se ocupa Vraciul, iar eu urma să fiu ucenicul său.

— Câți ani are? întrebă Vraciul.

— Împlinește treisprezece, acum în august.

— Cam pirpiriu pentru vârsta lui. Știe să citească și să scrie?

— Da, domnule, răspuse tata. Știe și una și alta, și mai știe și greaca. L-a învățat maică-sa și a vorbit-o aproape mai înainte să plece pe picioare.

Vraciul dădu din cap și se uită înapoi, spre poteca noroioasă de la poartă până la casă, de parcă asculta ceva. Apoi ridică din umeri.

— E o viață destul de grea și pentru un om în toată firea, darămite pentru un copil, zise el. Crezi că e potrivit?

— E rezistent și o să fie cât mine când o să crească mare, zise tata, îndreptându-și spatele și arătându-se în toată înălțimea sa. Făcând aceasta, creștetul capului său ajunsese aproape în dreptul bărbiei Vraciului.

Deodată, Vraciul zâmbi. Era ultimul lucru la care mă așteptam. Avea o față mare, care arăta de parcă fusese cioplită în piatră. Până în clipa aceea, îl socotisem puțin cam fioros. Pelerina lui lungă și neagră, cu glugă, îl făcea să semene cu un preot, dar când se uita drept în ochii tăi, expresia lui încruntată te ducea cu gândul mai curând la un călău care te cântărea din priviri pentru frânghia spânzurătorii.

Părul care îi ieșea de sub marginea glugii semăna cu barba, care era sură, însă sprâncenele îi erau negre și

foarte stufoase. Câte un mic smoc de păr negru îi răsărea și din nări, iar ochii îi erau verzi, la fel ca ai mei.

Atunci am mai observat ceva la el. Avea un toiag lung. Firește, toiagul îl văzusem de cum dădusem cu ochii de el, dar ceea ce nu băgasem de seamă până în clipa aceea era faptul că îl ținea în mâna stângă.

Asta însemna că era stângaci, ca și mine?

Era o trăsătură care îmi dăduse nesfârșite bătăi de cap la școala din sat. Îl chemaseră până și pe preotul parohiei să se uite la mine și acesta clătinase tot timpul din cap și îmi zisese că trebuie să mă dezvăț, până nu e prea târziu. Nu știam ce voia să spună. Niciunul dintre frații mei nu era stângaci, nici tatăl meu. Mama era totuși stângace, dar asta nu părea s-o încurce în vreun fel, așa că, atunci când învățătorul m-a amenințat că o să mă bată până m-oi dezbăra și-o să-mi lege condeiul de mâna dreaptă, ea m-a retras de la școală și, din ziua aceea, am luat lecții acasă.

— Cât ceri ca să-l iei? întrebă tata, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Trecuserăm la afacerea propriu-zisă.

— Două guinee pentru o lună de încercare. Dacă e potrivit pentru meseria asta, o să mă întorc în toamnă

și îmi mai dai zece. Dacă nu, poți să ți-l iei înapoi și atunci îmi mai dai doar o guinee, pentru osteneala mea.

Tata încuviință iarăși cu un semn din cap și târgul se încheie. Am intrat în hambar, unde guineele i-au fost numărate străinului, dar cei doi bărbați nu și-au strâns mâinile. Nimeni nu voia să atingă un vraci. Tata era un om curajos și doar pentru că stătea la mai puțin de șase picioare distanță de unul.

— Am ceva treabă prin împrejurimi, zise Vraciul, dar o să mă întorc după băiat când se crapă de ziuă. Ai grijă să fie gata. Nu-mi place să aștept.

După ce a plecat, tata m-a bătut cu palma pe umăr.

— De acum începe o nouă viață pentru tine, fiule, mi-a zis el. Du-te și te spală. Ai terminat-o cu treburile fermei.

Când am intrat în bucătărie, fratele meu Jack stătea cu brațul petrecut pe după mijlocul nevestei sale, Ellie, iar ea îi zâmbea, privindu-l în ochi.

Îmi place mult de Ellie. Este sufletistă și prietenoasă într-un fel care te face să simți că într-adevăr îi pasă de tine. Mama spune că, luând-o de nevestă pe Ellie, Jack a făcut un lucru bun, pentru că ea îl ajută să fie mai puțin repezit.

Jack este cel mai în vârstă și cel mai mare dintre noi, frații, și, cum zice uneori tata în glumă, cel mai chipeș dintr-o ceată de pociți. E mare de stat și vânjos, dar, în pofida ochilor săi albaștri și a obrazilor rumeni și sănătoși, din pricina sprâncenelor stufoase și negre, aproape unite la rădăcina nasului, eu n-am fost niciodată de părerea tatei. Singura calitate pe care nu i-am pus-o niciodată la îndoială este că a izbutit să-și ia o nevastă blândă și drăguță. Ellie are părul de culoarea celui mai bun pai de grâu la trei zile după o recoltă bogată, iar pielea chiar îi strălucește de albă, la lumina lumânării.

— Plec mâine dimineață, le-am spus eu fără introducere. Vraciul vine după mine, de cum se crapă de ziuă.

Chipul lui Ellie înflori.

— Vrei să spui că a primit să te ia cu el?

Am dat din cap.

— Îmi dă o lună de probă.

— Oh, bravo, Tom! Chiar mă bucur pentru tine, zise ea.

— Eu nu te cred! făcu Jack în zefleMEA. Tu, ucenic la un vraci?! Cum o să faci o meserie ca asta, când tu încă nu poți să dormi fără o lumânare aprinsă?

Am râs la această glumă, deși avea un sâmbure de adevăr. Eu mai vedeam uneori diverse lucruri necurate

în întuneric și o lumânare era cea mai bună metodă ca să le țin la distanță și, astfel, să izbutesc să dorm.

Jack se apropie de mine și, cu un muget, mă prinse de cap și începu să mă târască în jurul mesei din bucătărie. Așa știa el să glumească. M-am împotrivit doar ca să-i fac lui pe plac, iar, după câteva clipe, mi-a dat drumul și m-a bătut ușurel cu palma pe spinare.

— Bravo, Tom, zise el. O să faci avere cu meseria asta. Există numai o singură problemă, totuși...

— Care anume? întrebai eu.

— O să ai nevoie de fiecare gologan pe care-l câștigi. Știi de ce?

Am ridicat din umeri.

— Pentru că singurii tăi prieteni or să fie cei pe care o să-i cumperi!

Am încercat să zâmbesc, dar era prea mult adevăr în vorbele lui Jack. Un vraci lucrează și trăiește singur.

— Oh, Jack! Nu fi rău! îl certă Ellie.

— Era doar o glumă, se apără Jack, de parcă n-ar fi înțeles de ce Ellie făcea atâta caz.

Însă Ellie se uita la mine, nu la Jack, și am văzut cum se schimbă deodată la față.

— Oh, Tom! zise ea. Asta înseamnă că n-ai să fii aici când se va naște copilul...

Arăta sincer dezamăgită și mă făcu să mă întristez pentru că nu aveam să fiu acasă, să-mi văd viitoarea nepoțică. Mama declarase că Ellie urma să nască o fată și nu dădea niciodată greș în lucruri dintr-astea.

— O să mă întorc și o să vă vizitez cât de curând voi putea, am făgăduit eu.

Ellie se sili să zâmbească, iar Jack se apropie și își puse brațul pe după umerii mei.

— Întotdeauna o să ai familia ta, zise el. Noi vom fi totdeauna aici, oricând o să ai nevoie de noi.

O oră mai târziu mă așezam la masă, știind că aveam să plec a doua zi, dis-de-dimineată. Tata a rostit rugăciunea de mulțumire, ca în fiecare seară, și cu toții am murmurat „Amin”, în afară de mama. Ea și-a ținut doar ochii plecați în jos, ca de obicei, așteptând cuviincios să se termine. Când rugăciunea s-a încheiat, mama mi-a zâmbit. A fost un zâmbet călduros, deosebit, și nu cred că l-a mai observat cineva. M-a făcut să mă simt mai bine.

Focul încă mai ardea în vatră, încălzind plăcut bucătăria. În mijlocul mesei noastre mari de lemn trona un sfeșnic de alamă, atât de lustruit de te vedeai în el ca într-o oglindă. Lumânarea era din ceară de albine și era scumpă, dar mama n-ar fi îngăduit lumânări de seu în

bucătărie, din pricina mirosului. Tata lua de regulă hotărârile în treburile fermei, dar, în anumite privințe, întotdeauna se făcea după voia mamei.

Pe când toți mâncam cu poftă din străchinile noastre mari, aburinde, stufatul de carne și cartofi, m-a surprins cât de bătrân arăta tata în seara aceea — bătrân și obosit — și cum, din când în când, pe chip îi trecea câte un nor fugar de tristețe. Dar s-a mai înseninat puțin când Jack a început să discute despre prețul cărnii de porc și dacă era sau nu momentul să trimită după tăietorul de porci.

— Mai bine mai așteptăm încă vreo lună, zise tata. Prețul o să crească sigur.

Jack clătină din cap și începură să se certe. Era mai mult o sfadă prietenească, de genul celor care se iscă adesea într-o familie, și pot spune că tatei îi plăcea. Eu nu m-am amestecat, totuși. Pentru mine, toate acestea se sfârșiseră. După cum îmi spusese tata, o terminasem cu treburile fermei.

Mama și Ellie tăifăsuiau cu glas scăzut. Am încercat să prind ceva din ce își spuneau, dar între timp Jack își luase avânt, iar vocea lui răsuna din ce în ce mai tare. După privirile cu care îl săgeta mama, mi-am dat seama că se săturase de gălăgia lui.

Neatent la privirile mamei și continuând să-l contrazică pe tata în gura mare, Jack se întinse după solniță și, din greșeală, o răsturnă, vărsând un munișor mic de sare pe masă. Numai decît luă între degete puțină sare din grămăjoară și o zvârli peste umăr. Asta este o străveche superstiție din Comitat. Se presupune că, făcând așa, ții la distanță ghinionul pe care l-ai atras vărsând sarea.

— Jack, oricum nu-i nevoie să pui sare în mâncare, îl muștră mama. N-ai face decît să strici un stufat bun și să jignești bucătăreasa!

— Îmi pare rău, mamă, se scuză Jack. Ai dreptate. Este foarte bun așa cum e.

Ea îi răspunse cu un zâmbet, apoi arătă din cap către mine.

— Pe de altă parte, nimeni nu-l bagă în seamă pe Tom. Nu se poate să ne purtăm așa cu el, în ultima lui seară petrecută acasă.

— E în regulă, mamă, am zis eu. Sunt fericit doar să stau aici și să ascult.

Mama clătină din cap.

— Ei bine, așa avea eu câteva lucruri să-ți mai spun. După masă, rămâi în bucătărie, ca să stăm puțin de vorbă.

Astfel, după ce Jack, Ellie și tata se duseră sus, la culcare, m-am așezat pe un scaun, lângă foc, și am așteptat răbdător să aud ce avea mama să-mi spună.

Mama nu era femeia care să pisălogească pe cineva; la început, nu-mi vorbi decât despre ce pusese în boccea pentru mine — o pereche de pantaloni de schimb, trei cămăși și două perechi de șosete bune, care nu fuseseră decât o singură dată cârpite, fiecare.

Mi-am ațintit privirile asupra jarului din vatră, lovind ușor pardoseala cu vârful picioarelor, în vreme ce mama își trase balansoarul mai aproape și-l așeză astfel ca să mă poată vedea la față. Părul ei negru era vârstat de câteva șuvițe cărunte, dar, în afară de acestea, arăta aproape la fel ca pe vremea când fusese o copiliță care abia învățase să se țină pe picioare. Ochii îi erau încă luminoși, iar, cu excepția pielii sale foarte palide, era întruchiparea sănătății.

— Este ultima oară când putem sta de vorbă împreună, căci o să treacă o bună bucată de vreme până o să ne revedem, zise ea. Este un pas important să-ți părăsești casa părintească și s-o pornești pe drumul tău. Așadar, dacă simți nevoia să spui ceva ori să întrebi ceva, acum e momentul s-o faci.

Nu-mi venea în minte nicio întrebare. De fapt, nici măcar nu puteam gândi. Auzind-o spunându-mi toate acestea, am început să simt usturimea lacrimilor care mi se adunau sub pleoape.

Tăcerea se prelungi o vreme. Tot ce se auzea era bocănitul ușor al picioarelor mele pe dalele de piatră. În cele din urmă, mama scoase un scurt oftat.

— Ce-ai pățit? întrebă ea. Ți-a mâncat pisica limba? Am ridicat din umeri.

— Încetează cu bâțâitul, Tom, și fii atent la ce-ți spun, mă preveni mama. Mai întâi de toate, aștepți cu nerăbdare ziua de mâine și începutul noii tale meserii?

— Nu prea, mamă, i-am spus eu, amintindu-mi de gluma lui Jack că va trebui să-mi cumpăr prietenii. Nimeni nu vrea să se ducă nicăieri cu un vraci alături. N-o să am niciun prieten. O să fiu singur tot timpul.

— N-o să fie așa de rău cum crezi, zise mama. O să-l ai pe Vraci cu care să vorbești. O să fie mentorul tău și, fără nicio îndoială, o să devină, până la urmă, și prietenul tău. Și o să fii mereu ocupat. Ocupat să înveți lucruri noi. N-o să ai timp să te simți singur. Nu-i așa că toată povestea asta e nouă și interesantă?

— Este interesantă, dar îndeletnicirea asta tot mă sperie. Vreau s-o fac, dar nu știu dacă sunt în stare. Pe

de-o parte, îmi doresc să călătoresc și să văd alte locuri, dar o să-mi vină greu să nu mai fiu aici. O să-mi lipsiți voi. O să-mi fie dor de-acasă.

— Nu poți rămâne aici, zise mama. Tatăl tău a îmbătrânit prea mult ca să mai poată munci și, din iarna care vine, o să-i lase ferma pe mână lui Jack. Ellie o să aibă curând copilul ei, fără îndoială, cel dintâi dintr-un șir de mulți alții; până la urmă, n-o să mai fie loc și pentru tine aici. Nu, mai bine te obișnuiești cu gândul înainte să se întâmple una ca asta. Nu poți să rămâi acasă.

Vocea ei părea rece și un pic tăioasă, iar auzind-o pe mama vorbindu-mi astfel, o durere adâncă îmi străpunse pieptul și îmi încleștă gâttelejul, că abia mai puteam respira.

Nu mai voiam decât să mă duc la culcare, dar ea mai avea multe de spus. Rareori o auzisem până atunci rostind atâtea cuvinte deodată.

— Ai o slujbă de îndeplinit și ai s-o faci, zise ea hotărât. Și nu numai că ai s-o faci, ci ai s-o faci bine. M-am măritat cu tatăl tău pentru că era un al șaptelea fiu. Și i-am născut șase fii, doar ca să te am pe tine. Al șaptelea al celui de-al șaptelea, ăsta ești tu și ai harul. Noul tău învățător este încă puternic, dar într-o oarecare

măsură a trecut de perioada lui de glorie, iar, până la urmă, o să i se sfârșească și lui zilele.

De aproape șazeci de ani bate drumurile Comitatului făcându-și datoria. Făcând ceea ce trebuie făcut. Curând, îți va veni ție rândul. Și dacă tu n-o vei face, atunci cine s-o facă? Cine o să aibă grijă de oamenii obișnuiți? Cine o să-i apere de Rău? Cine o să le ocrotească fermele, satele și târgurile, astfel încât femeile și copiii să poată merge pe străzile și drumurile lor fără frică?

Nu știam ce să-i răspund și nu mă puteam uita în ochii ei. Mă căzneau doar să-mi țin lacrimile în frâu.

— Îi iubesc pe toți cei din casa asta, zise ea, cu glas împlânzit. Dar, din tot Comitatul ăsta mare, tu ești singura ființă într-adevăr ca mine. Deocamdată, ești numai un băiețel, care mai are încă mult de crescut, dar ești al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Tu ai harul și puterea să faci ceea ce trebuie făcut. Știu sigur că o să fiu mândră de tine.

Ei bine, continuă mama, revenind cu picioarele pe pământ, mă bucur că am lămurit chestiunea asta. Acum, la culcare cu tine! Mâine este o zi mare și trebuie să fii în formă.

M-a îmbrățișat, zâmbindu-mi drăgăstos, iar eu m-am străduit din răspuțeri să mă arăt vesel și să-i

răspund tot cu un zâmbet, dar odată ajuns în camera mea de culcare, m-am așezat pe marginea patului, privind în gol și gândindu-mă la ce-mi spusese mama.

Mama este foarte respectată la noi în ținut. Știe mai multe despre plante și leacuri decât doctorul din parohie, iar, dacă este vreo problemă cu aducerea pe lume a vreunui copil, moașa întotdeauna trimite după ea. Mama este foarte pricepută la ceea ce numește ea nașterile întoarse. Uneori copilul încearcă să iasă cu picioarele înainte, dar mama știe cum să-l întoarcă pe când încă se mai află în pânțele. Zeci de femei din district îi datorează viața.

Oricum, așa zicea mereu tata despre ea, căci mamei nu-i plăcea să se laude și niciodată n-a pomenit despre lucrurile astea. Ea doar făcea ceea ce trebuia făcut și știam că asta aștepta și de la mine. Așadar, voiam s-o fac să se simtă mândră de mine.

Dar oare chiar vorbise serios când spusese că se măritase cu tata și îi născuse pe cei șase frați ai mei numai ca să mă aducă și pe mine pe lume? Nu mi se părea cu puțință.

După ce am întors problema pe toate părțile, m-am îndreptat spre fereastră și am stat câteva clipe în vechiul

meu scaun de nuiele împletite, uitându-mă lung pe fereastra care dădea spre miazănoapte.

Luna strălucea, îmbăind totul în lumina ei argintie. Privirea îmi putea răzbate, peste curtea fermei, printre cele două fânețe și dincolo de pășunea de la nord, până la hotarul fermei noastre, care urca până pe la jumătatea pantei Dealului Spânzuraților. Îmi plăcea priveliștea asta. Îmi plăcea Dealul Spânzuraților de la depărtare. Îmi plăcea faptul că era cel mai îndepărtat lucru pe care îl puteai zări.

Ani de-a rândul, acesta fusese ritualul meu înainte de a mă strecura în pat, noapte de noapte. Obişnuiam să mă zgâiesc la dealul acela și să-mi închipui ce se afla pe partea cealaltă. Ştiam că trebuie să fie alte câteva câmpii și apoi, după încă vreo două mile, ceea ce trecea drept satul din partea locului — o jumătate de duzină de case, o biserică micuță și o școală încă și mai mică — dar imaginația mea clădea și alte lucruri. Uneori îmi închipuiam stânci abrupte, cu un ocean la poale, alteori o pădure sau un mare oraș, cu turnuri înalte și mii de luminițe scânteietoare.

Dar acum, în timp ce priveam spre deal, mi-am amintit și de spaima mea. Da, o fi fost el la o bună distanță, dar oricum nu era un loc de care mi-aș fi dorit

vreodată să mă apropii. Dealul Spânzuraților, după cum poate ați ghicit, nu era degeaba numit astfel.

Cu trei generații mai înainte, un război răvășise tot ținutul și oamenii din Comitat își jucaseră și ei rolul în el. Fusese cel mai sângeros dintre toate războaiele, un amar război civil în care familiile se dezbinaseră și, în multe cazuri, fratele se luptase cu fratele.

În cea din urmă iarnă a războiului, s-a purtat o bătălie mare, cam la vreo milă distanță spre miazănoapte, chiar la marginea satului. Când s-a sfârșit, armata învingătoare și-a adus prizonierii pe dealul acesta și i-a spânzurat în copacii de pe panta nordică. Au spânzurat și câțiva dintre oamenii lor, pentru ceea ce au pretins că fusese lașitate în fața dușmanului; dar mai exista și-o altă variantă a poveștii. Se zicea că unii dintre ei refuzaseră să se lupte cu oameni pe care îi socoteau rudele lor.

Nici lui Jack nu-i plăcuse vreodată să muncească în apropiere de gardul hotarului din partea aceea, iar câinii nu se aventurau mai mult de câțiva pași în pădurea de dincolo de el. Cât despre mine, pentru că eu pot simți lucruri pe care ceilalți nu le simt, nu puteam munci nici măcar în pășunea dinspre nord. Cum să vă spun, de acolo puteam să-i aud. Puteam să aud frânghiile zbârnâind și ramurile copacilor trosnind

sub greutatea lor. Puteam auzi morții, sufocându-se în ștreang pe cealaltă parte a dealului.

Mama spusese că noi eram la fel unul cu celălalt. Ei bine, cu siguranță era ca mine dintr-un anumit punct de vedere: știam că și ea putea vedea lucruri pe care ceilalți nu le puteau vedea. Într-o iarnă, pe când eram foarte mic și pe când toți frații mei locuiau cu noi, acasă, zgomotele dinspre deal s-au întetit, noaptea, într-atât încât le puteam auzi chiar și din camera mea de culcare. Frații mei nu auzeau nimic, dar eu auzeam și nu puteam dormi. Mama a tot urcat în camera mea, de fiecare dată când am chemat-o, chiar dacă trebuia să fie în picioare de cum mijeau zorile, ca să se apuce de treburile gospodăriei.

În cele din urmă, mi-a zis c-o să-i pună ea capăt și, într-o noapte, a urcat Dealul Spânzuraților, singură, și a intrat în pădure. Când s-a întors, zgomotele încetaseră și nu s-au mai auzit luni de-a rândul după aceea.

Așadar, iată una dintre privințele în care eu și mama nu mai eram la fel.

Mama era mult mai curajoasă decât mine.

CAPITOLUL 2 LA DRUM

M-am trezit cu un ceas mai devreme de ivirea zorilor, dar mama era deja în bucătărie, pregătindu-mi mâncarea mea preferată de dimineață, ouă cu șuncă.

Tata a coborât pe când îmi ștergeam conștiincios farfuria cu ultimul duminicat de pâine. Când ne-am luat rămas-bun, el a scos un obiect din buzunar și mi l-a pus în palmă. Era cutiuța cu iască și amnar care fusese a tatălui său și, mai înainte, a bunicului său. Unul dintre lucrurile pe care le prețuia cel mai mult.

— Vreau să-ți dau asta ție, fiule, zise el. Poate se va dovedi folositoare în noua ta îndeletnicire. Și să te

întorci să ne vezi cât mai curând. Numai pentru că pleci de acasă să-ți faci un rost, nu înseamnă că nu mai poți veni înapoi, să ne vizitezi.

— E timpul să pleci, fiule, zise și mama, apropiindu-se de mine să mă îmbrățișeze pentru ultima oară. Este la poartă. Nu-l face să aștepte.

Eram una dintre familiile căreia nu-i plăcea să facă mare caz de ceva și, cum ne spuseseam deja la revedere, am ieșit în curte singur.

Vraciul se afla de partea cealaltă porții — o siluetă întunecată pe fundalul luminii cenușii a zorilor. Avea gluga trasă peste cap și stătea nemișcat, drept și înalt, cu toiagul în mâna stângă. M-am îndreptat către el, cărându-mi bocceluța cu lucrurile mele, simțindu-mă foarte intimidat.

Spre surprinderea mea, Vraciul deschise poarta și păși în curte.

— Ei bine, băiete, zise el, urmează-mă! Putem deja să pornim pe calea pe care dorim să mergem.

În loc să o ia pe drum, mă conduse pe poteca noastră către nord, drept spre Dealul Spânzuraților, iar, în scurt timp, tăiam pășunea de la miazănoapte și inima mea deja începuse să bată nebunește. Când am ajuns la gardul de hotar, Vraciul îl sări, la fel de ușor ca unul

cu jumătate din anii lui în spate, dar eu am înghețat. Când mi-am așezat mâinile pe marginea gardului, puteam deja auzi copacii trosnind, cu ramurile aplecându-se și încovoindu-se sub greutatea spânzuraților.

— Ce s-a întâmplat, băiete? mă întrebă Vrăciul, întorcându-se să se uite la mine. Dacă ți-e frică de ceva chiar în pragul casei tale, n-o să-mi fii de prea mare ajutor.

Am tras adânc aer în piept și am sărit peste gard. Am urcat anevoie pe costișă, lumina zorilor împuținându-se pe măsură ce ne afundam în întunericul pădurii. Cu cât urcam mai mult, cu atât mi se părea că mă ia mai cu frig și, curând, tremuram de-a binelea. Era genul de frig care îți face pielea de găină și-ți zburlește părul de pe ceafă. Pentru mine era un semn că nu era totul în regulă. Îl mai simțisem și înainte, când se apropia de mine vreo creatură care nu aparținea lumii acesteia.

Odată ajunși în vârful dealului, i-am putut vedea la picioarele mele. Trebuie să fi fost pe puțin o sută, în unele locuri și câte doi sau trei spânzurați în același copac, purtând uniforme de soldați, centiroane late de piele și ghete grosolane. Mâinile le erau legate la spate și fiecare se comporta într-alt fel. Unii se zbăteau disperăți, încât creanga de deasupra lor sălta și se smucea,

în vreme ce alții doar se învârteau încet la capătul frânghiei, mai întâi de la stânga la dreapta, apoi invers.

Pe când priveam, am simțit deodată o pală de vânt suflându-mi în față, dar atât de rece și de aspră, că mi-a fost limpede că nu era pământească. Copacii s-au plecat până la pământ, iar frunzele lor au fremătat și-au început să cadă. Peste câteva clipe, toate crengile erau goale. Când vântul s-a domolit, Vraciul și-a pus o mână pe umărul meu și m-a condus către spânzurați. Ne-am oprit la numai câteva picioare de cel mai apropiat.

— Uită-te la el, zise Vraciul. Ce vezi?

— Un soldat mort, i-am răspuns, cu glas șovăielnic.

— Ce vârstă ți se pare că are?

— Șaptesprezece ani, cel mult.

— Bine! Bravo, băiete! Acum, ia spune-mi, încă te mai simți speriat?

— Puțin. Nu-mi place să mă aflu atât de aproape de el.

— De ce? N-are de ce să-ți fie frică. Nu ți se poate întâmpla nimic. Gândește-te cum trebuie să fi fost pentru el. Concentrează-te mai mult asupra lui decât asupra ta. Ce trebuie să fi simțit? Ce ar fi cel mai rău lucru?

Am încercat să mă pun în locul soldatului și să-mi închipui cum trebuie să fi fost să mori în felul acela.

Durerea și zbaterea după aer trebuie să fi fost cumplite. Dar parcă mai fusese și altceva, mult mai chinuitor...

— Trebuie să fi știut că moare și că nu va mai putea niciodată să se întoarcă acasă. Că nu avea să-și mai vadă niciodată familia, i-am spus eu Vraciului.

De cum am rostit aceste cuvinte, m-a năpădit un val de tristețe. Atunci, tocmai în momentul în care simțeam asta, spânzurații începură să dispară, până când am rămas doar cu Vraciul, noi doi, singuri pe tot dealul, iar frunzele s-au arătat la loc în copaci.

— Cum te simți acum? Tot îți mai e frică?

Am clătinat energic din cap.

— Nu, mă simt doar trist.

— Bravo, băiete! Înveți! Și tu, ca și mine, ești al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Noi avem darul de a vedea lucruri pe care ceilalți nu le pot vedea. Însă acest dar uneori poate fi un blestem. Dacă ne temem, uneori întâlnim creaturi ale întunericului care se hrănesc tocmai din teama noastră. Frica înrăutățește situația pentru noi. Șiretlicul e să te concentrezi asupra a ceea ce vezi și să nu te mai gândești la tine însuși. Dă rezultat de fiecare dată!

După o pauză, Vraciul continuă:

— A fost o priveliște cumplită, băiete, dar acestea n-au fost decât spectre. Nu putem face mai nimic în privința lor și o să dispară singure, trăgându-se înapoi în vremea lor. În vreo sută de ani nu va mai rămâne nimic.

Mi-a stat pe buze să-i spun că mama făcuse odată ceva în privința lor, dar am tăcut. Să-l fi contrazis ar fi însemnat să pornim cu stângul relația noastră.

— Ei, dar dacă ar fi fost stafii, lucrurile ar fi stat altfel, zise Vraciul. Cu stafiile poți vorbi și le poți spune ce și cum. Chiar dacă numai le faci să înțeleagă că au murit este o faptă foarte bună și un pas important pentru a le convinge să plece. De obicei, o stafie este un suflet zăpăcit, rămas captiv pe lumea asta, dar neștiind ce i se întâmplă. De aceea, deseori se chinuie. Dar și stafiile sunt de două feluri. Unele bântuie printr-un loc anume, cu un scop precis și se poate să aibă ceva de spus. Dar un spectru este doar un fragment al unui suflet care a plecat într-o lume mai bună. Ca și acestea de aici, băiete. Simple năluci. Ai văzut schimbarea copacilor?

— Au căzut frunzele și a fost iarnă.

— Ei bine, frunzele sunt înapoi la locul lor, acum. Așadar, tocmai te-ai uitat la un tablou din trecut. Doar o amintire a lucrurilor rele care se mai întâmplă, uneori,

pe lumea asta. De obicei, dacă ești curajos, acestea nu te pot vedea și nu simt nimic. Un spectru este întocmai ca imaginea unui chip într-o baltă, care ar continua să se păstreze și după ce omul a plecat. Înțelegi ce spun?

Am încuviințat dând din cap.

— Prea bine, atunci e un lucru lămurit. O să avem de-a face cu morții, din când în când, așa că străduiește-te să te obișnuiești cu ei. Oricum, hai la drum! Avem destul de mers. Ține, de acum înainte ai să cari și ăsta!

Vraciul îmi dădu sacul lui mare de piele și, fără să privească o dată înapoi, o luă iarăși spre vârful dealului. L-am urmat, am trecut de creastă, apoi în jos, prin pădure, către drum, care se vedea ca o cicatrice cenușie în depărtare, șerpuind spre sud, printre peticele verzi și brune ale câmpurilor.

— Ai călătorit mult, băiete? mă întrebă Vraciul, peste umăr. Ai văzut mult din Comitat?

I-am răspuns că nu m-am îndepărtat niciodată mai mult de șase mile de ferma tatălui meu. Când mă dușesem o dată la iarmaroc, în sat, aceea fusese cea mai lungă călătorie din viața mea.

— Atunci, călătoriile tale încep de astăzi, zise el. Ne îndreptăm către miazăzi și vom trece printr-un sat

numit Horshaw. Satul se află la peste cincisprezece mile distanță de aici, în linie dreaptă, și trebuie să ajungem acolo mai înainte de a se lăsa întunericul.

Auzisem de Horshaw. Era un sat minier și avea cele mai mari depozite de cărbune din Comitat, fiind stăpân pe tot cărbunele extras de o duzină de mine din împrejurimi. N-aș fi crezut vreodată că voi merge acolo și mă întrebam ce treburi putea să aibă Vraciul într-un asemenea loc.

Mergea într-un ritm nebun, făcând pași mari, fără nicio efortare. Curând făceam eforturi să mă țin de el, căci, pe lângă faptul că îmi duceam propria boccea, cu haine și alte mărunțișuri, căram acum și uriașul lui sac, care parcă se îngreuna clipă de clipă. Și, colac peste pupăză, a început să plouă.

Mai era cam un ceas până la amiază, când Vraciul se opri brusc. Se întoarse pe călcâie și se uită țintă la mine. Eu veneam la aproape zece pași în spatele lui. Picioarele îmi erau numai răni și deja începusem să șchiopătez puțin. Drumul era puțin mai răsărit decât un fâgaș de căruță și, de la ploaie, era numai noroi. În clipa în care l-am ajuns din urmă, m-am poticnit de-o piatră, am alunecat și mi-am pierdut echilibrul.

El țâțâi nemulțumit.

— Te simți amețit, băiete? mă întrebă.

Am clătinat din cap în semn că nu. Aș fi vrut să-mi odihnesc brațele, dar nu mi s-a părut o idee bună să-i las sacul jos, în noroi.

— Asta-i bine, zise Vraciul cu un zâmbet abia schițat, în timp ce picurii de ploaie i se scurgeau de pe marginea glugii în jos, pe barbă. Niciodată să n-ai încredere într-un om care e amețit. Să ții bine minte treaba asta.

— Dar nu sunt amețit, am insistat eu.

— Nu? se miră Vraciul, ridicându-și sprâncenele stufoase. Atunci, trebuie să fie de la ghetete. Nu sunt potrivite pentru meseria asta.

Ghetele mele erau asemenea celor ale tatălui meu și ale lui Jack, destul de solide și potrivite pentru noroiul și murdăria din curtea fermei, dar deopotrivă genul de încălțări cu care îți ia mult până te obișnuiești. O pereche nouă de regulă te costă două săptămâni de bășici în talpă până când ți se așază cum trebuie piciorul în ele.

M-am uitat în jos, la ale Vraciului. Erau croite dintr-o piele rezistentă, de bună calitate și aveau tocul îngroșat, aproape dublu. Trebuie să fi costat o avere, dar presupun că, pentru cineva care mergea mult pe jos, își meritau și ultimul penny. Se îndoiau când călca și mi-am

dat foarte bine seama că fuseseră comode din primul moment în care le încălțase.

— Ghetele bune sunt importante în meseria asta, zise Vraciul. Nu ne bizuim nici pe oameni, nici pe animale ca să ajungem acolo unde este nevoie să ne ducem. Iar, de vreme ce ne încredem doar în cele două picioare ale noastre, atunci nu trebuie să ne lase pe neașteptate. De aceea, dacă în cele din urmă mă hotărăsc să te primesc ucenic la mine, o să-ți cumpăr o pereche de ghete întocmai ca ale mele. Până atunci, trebuie să te descurci cum poți mai bine.

La amiază am făcut un scurt popas, adăpostindu-ne de ploaie într-un șopron de vite părăsit. Vraciul a scos un ștergar de pânză din buzunar și l-a despăturit, dând la iveală o roată mare de brânză galbenă.

A rupt puțin din brânză și mi-a întins mie bucățica. Văzusem lucruri și mai rele și eram flămând, așa că am înfulecat-o ca lupul. Vraciul a mâncat numai câteva firimituri, după care a învelit-o la loc în ștergar și a îndesat-o iar în buzunar.

De cum n-a mai fost în bătaia ploii, își lăsase gluga pe spate, așa că acum aveam ocazia să-l văd cum trebuie pentru prima dată. În afară de barba care îi acoperea tot obrazul și de ochii de găde, un alt element

neobișnuit era nasul, ascuțit, sever și coroiat, amintind de un cioc de pasăre de pradă. Gura, când era închisă, era cu totul ascunsă de mustață și de barbă. Barba aceasta mi se păruse căruntă, la prima vedere, dar, când m-am uitat mai bine — străduindu-mă să dau impresia că doar din întâmplare îmi plimbam ochii pe chipul lui, ca să nu observe că-l studiez — am văzut că toate culorile curcubeului păreau să se fi împletit în firele sale. Erau și reflexe roșietice, și negre, și castanii și, firește, cenușii din belșug, dar, așa cum am ajuns să-mi dau seama mai târziu, totul depindea de lumină.

„Bărbie mică, slăbiciune de caracter”, obișnuia să repete tatăl meu și tot el credea, de asemenea, că unii oameni își lasă barbă tocmai ca să-și ascundă acest cusur. Totuși, când te uitai la Vraci, puteai vedea, în pofida bărbii, că falca lui era bine dezvoltată, iar, când deschidea gura, dădea la iveală niște dinți galbeni, foarte ascuțiți și mult mai potriviți să sfâșie carnea crudă, decât să ronțăie mărunț la brânză.

Cu un fior, mi-am dat seama deodată că aducea foarte tare cu un lup. Și impresia nu venea numai din felul în care arăta. Chiar era un soi de animal de pradă, pentru că vâna prin Întuneric și, ducându-și zilele

molfăind puțină brânză, întotdeauna era flămând și calic. Dacă aveam să-mi fac în întregime ucenicia, aveam să sfârșesc la fel ca el.

— Tot îți mai e foame, băiete? mă întrebă el, cu ochii lui verzi sfredelind adânc într-ai mei, până ce începu să mă ia cu amețea.

Eram ud până la piele și picioarele mă dureau grozav, dar cel mai tare mă chinuia foamea. Așa că am încuviințat cu un semn din cap, crezând că poate avea să-mi mai dea o bucată de brânză, dar el clătină din cap și mormăi ceva numai pentru el. Apoi, din nou, mă privi pătrunzător.

— Foamea este o senzație cu care va trebui să te obișnuiești, îmi zise el. Noi nu mâncăm mult când suntem plecați cu treabă, iar dacă misiunea este foarte dificilă, nu mâncăm nimic până nu se termină. Ajudatul este cel mai sigur, pentru că ne face mai puțin vulnerabili la Întuneric. Ne face mai puternici. Așa că ai putea foarte bine să începi să-l practici încă de pe acum, pentru că, atunci când o să ajungem la Horshaw, o să te supun la o mică probă. O să petreci o noapte într-o casă bântuită. Și o să fii singur. Asta o să-mi arate limpede din ce plămadă ești făcut.

CAPITOLUL 3 FUNDĂTURA WATERY, NUMĂRUL 13

Am intrat în Horshaw tocmai când clopotul bisericii începu să bată ora, în depărtare. Era șapte seara și începuse să se întunece bine. O rafală de ploaie mărunță și deasă ne izbea drept în față, dar pentru mine era încă destulă lumină cât să apreciez că într-un sat ca acela n-aș fi vrut în ruptul capului să trăiesc, ba chiar și de-ar fi fost vorba să-l străbat doar în trecere, m-aș fi simțit mai bine să-l ocolesc.

Horshaw era o pată neagră între câmpuri verzi, un loc sinistru, hidos, cu aproape două duzini de rânduri de case mizerabile, spate în spate, înghesuite mai ales pe povârnișul dinspre miazăzi al unui deal jilav și

sterp. Toată zona era găurită de mine, iar Horshaw se afla la mijloc. Sus pe pantă, mult deasupra satului, se vedea o grămadă mare de zgură, care indica intrarea într-o mină. În spatele mormanului de zgură erau depozitele de cărbune, în care se adunase destul combustibil cât să păstreze căldura în cele mai mari orașe din Comitat, chiar și pe timpul celei mai lungi dintre ierni.

Curând străbăteam străduțele înguste și pavate, aproape lipindu-ne de zidurile mohorâte ca să facem loc carelor încărcate cu bulgări negri de cărbune ud și lucios de la ploaie. Uriașii cai înhămați la aceste care se încordau din răspuțeri să tragă povara, copitele alunecându-le pe pietrele lustruite ale caldarâmului.

Se vedeau puțini oameni, dar perdelele de dantelă tremurau când treceam. La un moment dat, ne-am încrucișat cu un grup de mineri cu fețe aspre, care urcau greoi dealul ca să-și înceapă lucrul în schimbul de noapte. Vorbeau cu voce tare, dar au tăcut deodată și au grăbit pasul într-un șir strâns, când au trecut prin dreptul nostru, pe partea cealaltă a străzii. Unul dintre ei chiar își făcu semnul crucii.

— Obişnuieşte-te cu asta, băiete, mârâi Vraciul. Suntem trebuincioşi, dar rareori bine-veniţi, iar unele sate sunt mai puţin primitoare decât altele.

În cele din urmă, am cotit pe cea mai mizeră şi mai prăpădită străduţă dintre toate. Aici nu locuia nimeni — puteai să spui asta de la prima privire. Fie doar şi după faptul că unele ferestre erau sparte şi altele bătute în scânduri, pe dinafară, şi, cu toate că se întunecase de-a binelea, nu se aprinsese nicăieri vreo lumânare. La celălalt capăt al străzii se afla o magazie părăsită a unui negustor de grâne, cu două uşi imense căscându-se larg şi atârând în balamalele lor ruginite.

Vraciul se opri chiar lângă ultima casă. Era aceea din colţul cel mai apropiat de magazie, singura casă de pe stradă care avea un număr. Numărul acesta era lucrat din metal şi bătut în cuie de uşă. Era *treisprezece*, cel mai rău şi mai nenorocos dintre toate numerele, iar deasupra lui, sus, pe zid, era un indicator de stradă, atârând într-un singur piron ruginit şi arătând aproape perpendicular spre pietrele pavajului. Pe indicator scria *Fundătura Watery*.

Casa mai avea geamuri la ferestre, dar perdelele de dantelă erau îngălbenite şi de ele atârnavau în falduri

pânze de păianjen. Aceasta trebuie să fi fost casa bântuită de care îmi pomenise magistrul meu.

Vraciul scoase o cheie din buzunar, descuie ușa și mă conduse în bezna dinăuntru. La început, m-am bucurat să mă știu la adăpost de ploaia mărunță de afară, dar apoi, când el a aprins o lumânare și a așezat-o pe podea, aproape în mijlocul micii încăperi din față, mi-am zis că m-aș fi simțit mult mai bine într-un șopron de vite părăsit. Nu se vedea nici urmă de mobilă, numai lespezile pardoselii goale și o mână de paie murdare, sub fereastră. Mai mult, în odaie era umezeală, aerul era înghețat și muced, iar în lumina tremurătoare a lumânării îmi puteam zări aburii respirației.

Ceea ce văzusem era destul de rău, dar ceea ce mi-a spus Vraciul a fost și mai rău.

— Ei bine, băiete, am niște treburi de rezolvat, așa că o să plec, dar o să mă întorc mai târziu. Știi ce ai de făcut?

— Nu, domnule, am răspuns eu, cu ochii ațintiți asupra flăcării pâlpâitoare a lumânării, îngrijorat că s-ar fi putut stinge în orice clipă.

— Păi, ți-am spus mai devreme. Nu ascuți? Trebuie să fii ochi și urechi, nu să dormi pe tine. Oricum, nu e

foarte greu, îmi explică el, scărpinându-se în barbă de parcă forfotea ceva prin ea. Trebuie doar să-ți petreci noaptea aici, singur. Pe toți noii mei ucenici îi aduc în casa asta veche, în prima lor noapte, ca să aflu din ce plămadă sunt făcuți. Ah, dar mai e un lucru pe care nu ți l-am spus. La miezul nopții, aștept de la tine să te duci până jos, în pivniță, și să dai ochii cu ce-o fi să fie ascuns acolo. Descurcă-te cu asta și atunci ești pe drumul cel bun ca să te iau la mine în ucenicie definitiv. Întrebări?

Aveam eu întrebări, ce-i drept, dar eram prea speriat să aud răspunsurile. Așa că am clătinat doar din cap și am încercat să îmi stăpânesc buza de sus să nu tremure.

— Cum ai să știi când e miezul nopții? mă întrebă el pe mine.

Am ridicat din umeri. Mă pricepeam binișor la a deduce ora după poziția soarelui și-a stelelor și, chiar dacă era să mă trezesc în puterea nopții, aproape întotdeauna știam precis cât era ceasul, dar aici nu mai eram sigur. În unele locuri, timpul pare să se scurgă mai greu și aveam presimțirea că această casă veche era tocmai unul dintre acelea.

Deodată, mi-am amintit de orologiul bisericii.

— Acum este trecut de șapte, am zis eu. O să aștept să bată clopotul de douăsprezece ori.

— Bine, măcar acum te-ai trezit, zise Vrăciul cu un început de zâmbet. Când orologiul o să bată de douăsprezece, ia mucul de lumânare și folosește-l ca să vezi pe unde cobori în pivniță. Până atunci, dormi, dacă poți. Acum, ascultă-mă bine — sunt trei lucruri importante de ținut minte. Nu deschide ușa de la intrare nimănui, indiferent cât de stăruitor ar bate, și nu întârzia când o fi să cobori în pivniță.

Făcu un pas către ușa de la intrare.

— Și cel de-al treilea? strigai eu, în ultimul moment.

— Lumânarea, băiete. Orice ai face, n-o lăsa să se stingă...

Cu acestea plecă, închizând ușa după el și lăsându-mă singur. Cu multă grijă, am luat lumânarea de jos, m-am dus până la ușa de la bucătărie și-am aruncat o privire înăuntru. Era goală, fără nimic altceva decât spălătorul de piatră. Ușa din spate era închisă, totuși vântul pătrundea șuierând pe sub ea. Mai erau alte două uși în dreapta. Una era deschisă și am putut vedea scara goală de lemn care ducea către dormitorul de la etaj. Cealaltă, mai aproape de mine, era închisă.

Era ceva cu ușa aceasta închisă care mă făcea să nu mă simt în apele mele, dar m-am hotărât să arunc o privire rapidă. Tulburat, am apucat clanța și am împins în ușă. Era greu de urnit și, pentru o clipă, am avut senzația, care mi-a dat fiori, că de partea cealaltă cineva ținea contra. Când m-am opintit și mai tare, s-a deschis smucit, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. M-am împleticit câțiva pași înapoi și aproape c-am scăpat lumânarea din mână.

Niște trepte de piatră coborau în beznă; erau negre de praf de cărbune. Coteau la stânga, așa că n-am putut să văd chiar până în pivniță, dar dinspre ele a năvălit un curent de aer rece, făcându-mi flacăra lumânării să danseze nebunește și să pâlpâie. Am închis repede ușa și m-am întors în odaia din față, închizând și ușa de la bucătărie.

Am așezat binișor lumânarea în colțul cel mai îndepărtat de ușă și de fereastră. Odată ce m-am asigurat că n-o să se stingă, am căutat din ochi un loc pe podea unde aș fi putut să dorm. N-aveam ce s-aleg. În niciun caz nu voiam să dorm pe paiele ude, așa că m-am ghemuit direct pe pardoseală, în mijlocul odăii.

Lespezile erau tari și reci, dar am închis ochii. Dacă aș fi adormit, aș fi uitat de casa aceea veche și sinistră

și eram destul de convins că aveam să mă trezesc înainte de miezul nopții.

De obicei, adorm repede, dar acum nu s-a putut. Tremuram continuu de frig și vântul începuse să zgâlțâie geamurile ferestrelor. Auzeam, de asemenea, niște fojgăieli și lipăituri dinspre pereți. Doar șoareci, îmi tot ziceam eu. Și atunci, deodată, se porni un nou zgomot deranjant, venind de dedesubt, din adâncul pivniței întunecate.

La început a fost slab, silindu-mă să-mi ciulesc urechile, treptat însă crescui până când n-am mai avut nicio îndoială despre ceea ce auzeam. Jos, în pivniță, se întâmpla ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Cineva săpa ritmic, întorcând greoi pământul cu un hârleț ascuțit. Întâi se auzea scrâșnetul vârfului de metal izbind în ceva tare ca piatra, apoi urma un zgomot mai înfundat, supt, când hârlețul împingea adânc în lutul cleios și desprindea bucățile de pământ.

Așa o ținu câteva minute până când se curmă la fel de brusc cum începuse. Totul se cufundă în tăcere. Până și șoarecii se opriseră din lipăit. Era de parcă întreaga casă, cu tot ce era în ea, își ținea respirația. Eu, cel puțin, sigur mi-o țineam.

Tăcerea se sfârși cu o bufnitură răsunătoare. Apoi o serie de alte bufnituri, într-un ritm regulat. Bufnituri care deveniră mai puternice. Și mai puternice. Și mai apropiate...

Cineva urca treptele din pivniță.

Am înșfăcat lumânarea și m-am ghemuit în cel mai îndepărtat ungher. *Buf, buf*, mai aproape, și mai aproape venea zgomotul unor ghetete grele. Cine săpase oare acolo, jos, în întuneric? Cine urca oare treptele acum?

Dar poate că întrebarea potrivită nu era *cine* urca treptele. Poate că întrebarea era *ce*...

Am auzit ușa de la pivniță deschizându-se și bufniturile ghetelor în bucătărie. M-am lipit cu spatele de perete în colț, încercând să mă fac cât mai mic, așteptând să se deschidă ușa dinspre bucătărie.

Și s-a deschis, foarte încet, cu un scârțâit ascuțit. Ceva a pășit în odaie. Atunci am simțit frigul. Frigul adevărat. Genul de frig care îmi spunea că în apropiere se afla o făptură care nu era de pe lumea asta. Semăna cu frigul pe care-l simțisem pe Dealul Spânzuraților, numai că era mult, mult mai pătrunzător.

Am ridicat lumânarea, flacăra ei pâlpâitoare alungind umbre stranii, care dansau în sus pe pereți și pe tavan.

— Cine-i acolo? am întrebat. Cine-i acolo? — și vocea mea tremura chiar mai tare decât mâna în care țineam lumânarea.

Niciun răspuns. Chiar și vântul de afară tăcuse.

— Cine-i acolo? am strigat din nou.

Iarăși niciun răspuns, dar ghetetele nevăzute hârjâiră pe lespezi de parcă pășeau spre mine. Veniră mai aproape, și mai aproape, iar acum puteam auzi o răsufare. Ceva mare răsufă greu. Ai fi zis că e un cal uriaș înhămat la o căruță foarte încărcată care tocmai o urcase până în vârful unui deal.

Chiar în ultimul moment pașii cârmiră pe lângă mine și se opriră la fereastră. Eu îmi țineam respirația și creatura de la fereastră părea să respire pentru amândoi, trăgând lacom aerul în plămâni săi de parcă nicio dată nu i-ar fi fost de ajuns.

Tocmai când nu mai puteam răbda, slobozi un imens oftat, care sună obosit și trist, în același timp, iar ghetetele nevăzute hârjâiră pe lespezi încă o dată, pașii grei plecând de lângă fereastră, înapoi, spre ușă. Când începură să coboare bufnind treptele pivniței, am fost și eu în sfârșit în stare să respir din nou.

Inima și-a încetinit bătăile, mâinile au încetat să-mi tremure și, treptat, m-am liniștit. Trebuia să mă adun.

Mă speriasem, dar dacă acesta fusese cel mai rău lucru care trebuia să mi se întâmple în noaptea aceea, trecusem prin el, trecusem primul meu test. Urma să fiu ucenicul Vrăciului, așadar trebuia să mă obișnuiesc cu locuri ca hardughia asta bântuită.

Cam după vreo cinci minute, am început să mă simt mai bine. Chiar m-am gândit să mai fac o încercare de a dormi, dar, așa cum spunea tata uneori, „Cel rău nu se bucură de odihnă”. Ei bine, nu știu cu ce greșisem, dar atunci izbucni deodată un nou zgomot care mă tulbură.

Fu slab și îndepărtat, la început — cineva ciocănind la o ușă. Urmă o pauză, după care se repetă. Trei bătăi distincte, dar ceva mai apropiate, de data aceasta. O altă pauză și alte trei bătăi.

Nu mi-a luat mult să pricep. Cineva bătea cu putere la fiecare ușă de pe stradă, venind din ce în ce mai aproape de numărul treisprezece. Când, în cele din urmă, ajunse la casa bântuită, cele trei bătăi în ușa de la intrare au fost destul de puternice cât să trezească și morții din somn. Oare creatura din pivniță o să urce treptele ca să răspundă acestei somații? M-am simțit prins la mijloc: ceva de afară voia să intre; ceva de jos voia să iasă afară.

Și atunci, deodată, parcă mi s-a luminat cerul. O voce mă striga de dincolo de ușa de la intrare, o voce pe care am recunoscut-o.

— Tom! Tom! Deschide ușa! Lasă-mă să intru!

Era mama. Am fost atât de bucuros s-o aud încât am dat fuga la ușa din față, fără să mă gândesc. Afară ploua și sigur era learcă.

— Repede, Tom, repede! îmi strigă mama. Nu mă face să aștept.

Ridicam deja zăvorul ușii ca s-o deschid, când mi-a fulgerat prin minte ce mă prevenise Vraciul: „Nu deschide ușa de la intrare nimănui, indiferent cât de stăruitor ar bate...”

Dar cum puteam s-o las pe mama afară, în noapte?

— Hai, Tom! Dă-mi drumul! se rugă vocea din nou.

Amintindu-mi de ceea ce spusese Vraciul, am tras adânc aer în piept și am încercat să judec. Bunul-simț îmi spuse că nu se putea să fie ea. De ce ar fi venit după mine până aici? Cum să fi știut încotro o luaserăm noi? Mama, de altfel, nici n-ar fi călătorit singură. Tata sau Jack ar fi însoțit-o.

Nu, era altceva ceea ce aștepta afară. Ceva fără mâini, care totuși putea să bată la ușă. Ceva fără

picioare, care totuși putea să stea nemișcat pe caldarâm.

Bătaile începură să se întetească.

— Te rog, lasă-mă înăuntru, Tom, se milogi vocea. Cum poți să fii atât de împietrit la suflet și de hain? Mi-e frig, m-a plouat și sunt obosită.

În cele din urmă, începu să plângă și atunci am fost sigur că nu era mama. Mama era puternică. Mama niciodată n-ar fi plâns, indiferent ce lucruri rele i s-ar fi întâmplat.

După câteva clipe, zgomotele s-au stins și apoi au încetat cu desăvârșire. M-am întins pe jos în odaie și am încercat din nou să dorm. M-am tot răsucit de pe-o parte pe alta, dar oricât m-am străduit, n-am putut așipi. Vântul începuse să zgâlțâie ochiurile de geam din ferestre cu și mai mare putere și, la fiecare oră fixă și la fiecare jumătate de oră, auzeam dangătele orologiului bisericii, aducându-mă tot mai aproape de miezul nopții.

Cu cât se apropia momentul să cobor treptele pivniței, cu atât mai agitat deveneam. Voiam cu tărie să trec proba Vraciului, dar, oh, cât de mult tânjeam să fiu iarăși acasă, în patul meu îmbietor, sigur și călduros.

Și atunci, imediat după ce orologiul făcu auzit un singur dangăt — cel de unsprezece și jumătate — reîncepu săpatul...

Încă o dată am auzit rarul *buf-buf* al ghetelor grele urcând scara din pivniță; încă o dată ușa se deschise și nevăzutele ghete pășiră în odaia din față. În acest timp, singura parte din mine care se mai mișca era inima, dar și ea bătea cu atâta putere, încât părea că o să-mi spargă pieptul. Numai că, acum, ghetele nu mai cârmiră spre fereastră. Merseră înainte. *Buf! Buf! Buf!* Veniră drept spre mine.

M-am simțit înșfăcat violent de păr și de pielea de pe ceafă și ridicat în sus, întocmai cum își duce puii pisica-mamă. Apoi o mână nevăzută mi se încolăci pe după mijloc, lipindu-mi strâns brațele pe lângă corp. Am încercat să trag aer în piept, dar n-a fost cu putință. Strânsoarea brațelor nevăzute îmi zdrobea pieptul.

Am fost dus pe sus spre ușa pivniței. Nu vedeam ce anume mă căra, dar îi auzeam respirația șuierătoare și m-am zbatut, cuprins de panică, pentru că, deși n-aș putea să spun cum, știam exact ce urma să mi se întâmple. Cumva știam de ce auzisem săpatul din

pivniță. Urma să fiu coborât, pe treptele beciului, în beznă, și știam că acolo mă aștepta un mormânt. Urma să fiu îngropat de viu.

Eram îngrozit și am încercat să strig, dar a fost și mai rău pentru mine decât atunci când doar eram ținut ca în clește. Paralizasem, nu-mi mai puteam mișca nicio fibră...

Deodată m-am prăbușit...

M-am trezit în patru labe, holbându-mă la ușa deschisă a pivniței, la numai câteva degete de prima treaptă a scării. În culmea groazei, cu inima bătându-mi nebunește în piept, m-am ridicat în picioare, clătinându-mă, și am trântit ușa de la pivniță. Încă tremurând din toate încheieturile, m-am târât îndărăt în odaia din față ca să descopăr acolo că una dintre cele trei porunci ale Vrăciului fusese încălcată.

Lumânarea se stinsese...

Îndreptându-mă spre fereastră, o izbucnire scurtă de lumină inundă odaia, urmată de un asurzitor bubuit de tunet, aproape drept în creștetul meu. Ploaia cădea în rafale peste casă, bătând toba în ferestre și făcând ușa de la intrare să trosnească și să geamă de parcă ar fi încercat cineva să pătrundă înăuntru.

M-am holbat jalnic câteva minute, pândind fulgerele. Era o noapte cu furtună, dar, cu toate că fulgerele mă speriau, aș fi dat orice să fiu afară, pe străzi; orice dar să nu mai fiu silit să cobor în pivnița aceea.

Din depărtare, orologiul bisericii începu să bată. Am numărat dangătele și au fost douăsprezece. Acum trebuia să înfrunt ceea ce era în pivniță.

În clipa aceea, când un fulger luminează din nou odaia, am observat giganticele urme de tălpi de pe pardoseală. La început, am crezut că erau ale Vraciului, numai că erau negre, de parcă uriașele ghetete care le lăsaseră fuseseră pline de praf de cărbune. Veneau dinspre ușa de la bucătărie, se înșirau până la fereastră și apoi se întorceau și se duceau înapoi pe același drum pe care veniseră. Înapoi în pivniță. Jos, în bezna în care trebuia să cobor eu!

Silindu-mă să mă mișc, am pipăit pe pardoseală după mucul de lumânare. Apoi am bâjbâit în jur după bocceluța mea de haine. Înfașurată în ele, chiar la mijloc, era cutia cu iască și amnar pe care mi-o dăruise tatăl meu.

Orbecăind prin întuneric, am scuturat mica grămăjoară de iască pe pardoseală și m-am folosit de amnar

și de o piatră, lovindu-le ca să sară scânteii. Am tot scăpărat deasupra grămăjoarei de iască până când a luat foc, arzând exact atât cât să apuc să aprind lumânarea. Habar n-avea tata că darul lui avea să mi se dovedească atât de curând folositor.

Cum am deschis ușa pivniței, un fulger a licărit pe neașteptate, urmat de un bubuit de tunet care a zguduit toată casa din temelii, rostogolindu-se în jos, pe treptele din fața mea. Am coborât în pivniță, cu mâna tremurând și mucul de lumânare săltând bezmetic, făcând să danseze umbre fantomatice pe zid.

Nu voiam să mă duc acolo, jos, dar, dacă nu izbuteam în testul Vrăciului, probabil că urma să mă văd pe drumul spre casă de îndată ce avea să se lumineze de ziuă. Îmi închipuiam rușinea mea când aveam să-i povestesc mamei ce se întâmplase.

Opt trepte și am trecut de colț, astfel că acum vedeam interiorul pivniței. Nu era mare, dar umbre întunecate stăruiau prin unghere, unde lumina lumânării nu putea răzbate, și de tavan atârnav, ca niște perdele fragile și murdare, pânzele de păianjen. Mici bucăți de cărbune și lăzi mari de lemn erau împrăștiate peste tot pe podeaua de lut bătătorit, iar

lângă un butoi uriaș de bere se afla o masă veche de lemn. M-am strecurat pe lângă butoi și am observat ceva, în colțul cel mai îndepărtat. Ceva ghemuit după niște lăzi, care mă sperie atât de tare încât aproape c-am scăpat lumânarea din mână.

Era o formă întunecată, semănând cu un morman de zdrențe, care făcea zgomot. Se auzea slab și regulat, ca o respirație.

Am făcut un pas către zdrențele acelea; apoi încă unul, punându-mi la bătaie întreaga putere a voinței ca să-mi silesc picioarele să se miște. Și, când am ajuns atât de aproape încât l-aș fi putut atinge cu mâna, acel ceva a început deodată să crească. Dintr-o umbră pe pământ s-a înălțat în fața mea până când a devenit de trei sau de patru ori mai mare.

Aproape c-am fugit. Era înalt, negru, cu o glugă pe cap și înspăimântător, cu ochii verzi, strălucitori.

Abia atunci am băgat de seamă toiagul pe care îl ținea în mâna stângă.

— Ce te-a reținut? întrebă Vraciul. Ai întârziat aproape cinci minute!

CAPITOLUL 4 SCRISOAREA

— **A**m locuit în casa asta pe când eram copil, zise Vraciul, și am văzut lucruri care ți-ar fi oprit inima în loc, dar eram singurul care le putea vedea, iar tata obișnuia să mă bată pentru că zicea că spun minciuni. Ceva obișnuia să iasă din pivniță. Același lucru l-ai văzut probabil și tu. Așa e?

Am dat din cap.

— Ei bine, n-are de ce să te sperie, băiete. Este doar un alt spectru, o fărâmbă a unui suflet tulburat care s-a dus în locuri mai bune. Fiindcă n-a renunțat la partea rea din el însuși, a rămas prins aici pentru totdeauna.

— Ce a făcut? am întrebat eu, vocea mea abia trezind un slab ecou sub boltă.

Vraciul clătină din cap cu tristețe.

— A fost un miner care s-a îmbolnăvit de plămâni, atât de rău încât n-a mai putut munci. Zi și noapte nu făcea altceva decât să tușească și să se chinuie să respire, iar biata lui nevastă muncea pentru amândoi. Lucra la o brutărie, dar, din nenorocire pentru amândoi, era o femeie foarte drăguță. Sunt rare femeile în care poți să ai încredere, iar cele drăguțe sunt cele mai păcătoase.

Ca să înrăutățească și mai tare situația, el fiind un bărbat foarte gelos, boala îl înveninase și mai abitir. Într-o seară, când să se întoarcă de la brutărie, ea a întârziat foarte mult, iar el se tot ducea la fereastră, măsurând odaia în lung și-n lat, înfuriindu-se din ce în ce mai tare, pentru că își închipuia că ea era cu un alt bărbat.

Când, în sfârșit, nevasta s-a întors, omul turbase de-a dreptul, încât i-a crăpat capul cu un bulgăre mare de cărbune. Apoi a lăsat-o acolo, în ghearele morții, pe pardoseală, și a coborât în pivniță să-i sape un mormânt. Era încă vie când s-a întors bărbatul ei, dar nu se

putea mișca, nici să strige nu putea. Aceasta e groaza care ni se transmite, pentru că este întocmai ce a simțit ea când el a luat-o în brațe și a dus-o jos, în bezna pivniței. L-a auzit săpând. Știa ce urmează să-i facă.

Mai târziu, în aceeași noapte, el s-a sinucis. Este o poveste tristă, dar, cu toate că ei și-au găsit pacea acum, spectrul lui încă mai hălăduiește pe aici, la fel ca și ultimele ei amintiri, ambele destul de puternice cât să-i chinuie pe oameni ca noi. Noi vedem lucruri pe care alții nu le pot vedea, ceea ce este deopotrivă un har și un blestem. Totuși, în îndeletnicirea noastră, ne este de mare ajutor.

M-am cutremurat. Îmi era milă de biata nevastă care fusese omorâtă și îmi era milă și de minerul care o ucisese. Îmi era milă chiar și de Vraci, închipuindu-mi ce a însemnat copilăria sa, petrecută într-o casă ca aceasta.

Am privit în jos spre lumânarea pe care o așezasem în mijlocul mesei. Arsese aproape până la capăt, iar flacăra începuse ultimul ei dans, dar Vraciul nu dădu niciun semn că ar fi vrut să se întoarcă sus. Nu-mi plăceau umbrele de pe fața lui. Aceasta arăta de parcă se preschimba treptat, de parcă se prefăcea într-un bot sau ceva de soiul ăsta.

— Știi cum mi-am învins frica? mă întrebă el.

— Nu, domnule.

— Într-o noapte, eram atât de îngrozit încât am țipat, fără să mă mai pot stăpâni. Am sculat toată casa în picioare și, cuprins de furie, tata m-a înșfăcat de ceafă și m-a dus pe sus în pivniță. Apoi a luat un cioacan și a bătut ușa în cuie, în urma mea.

Nu eram prea mare. Aveam cam vreo șapte ani, cel mult. Am urcat treptele înapoi și, zbierând din toți bojocii, am râcâit cu unghiile și am împins cu toată puterea mea în ușă. Dar tata era un om aspru și m-a lăsat singur, în beznă. Am fost silit să rămân așa ore în șir, până mult după ivirea zorilor. După un timp, m-am liniștit și... știi ce am făcut atunci?

Am clătinat din cap, încercând să nu mă uit la fața lui. Ochii îi scânteiau foarte tare și semăna mai mult ca niciodată cu un lup.

— Am coborât treptele și m-am așezat aici, în pivnița asta, în beznă. Apoi, am tras de trei ori aer în piept și mi-am înfruntat frica. Am înfruntat însuși Întunericul, care este cel mai înfricoșător lucru din toate, mai ales pentru oameni ca noi, pentru că nouă ni se arată fel și fel de creaturi malefice în întuneric. Le auzim șoaptele

și iau forme pe care numai ochii noștri le pot vedea. Dar am făcut-o, iar, când am ieșit din pivnița asta, ce fusese cel mai rău trecuse.

În clipa aceea, lumânarea a început să picure, după care s-a stins, aruncându-ne într-un întuneric deplin.

— Asta e, băiete, vorbi Vraciul. Aici nu suntem decât tu, eu și întunericul. Poți suporta? Ești potrivit să fii ucenicul meu?

Glasul lui suna schimbat, cumva mai profund și mai nepământesc. Mi l-am închipuit în patru labe, cu păr de lup acoperindu-i toată fața, iar dinții crescându-i și devenind mai lungi. Tremuram și n-am putut vorbi până când n-am tras adânc a treia oară aer în piept. Abia atunci i-am dat răspunsul. Era ceva ce spunea tata de fiecare dată când trebuia să facă vreun lucru neplăcut sau greu.

— Cineva trebuie s-o facă și p-asta. Așa că, aș putea fi foarte bine chiar eu.

Se păru că Vraciul îmi socotește răspunsul foarte amuzant, fiindcă hohotele sale de râs umplură pivnița și săltară din treaptă în treaptă, în sus, până se ciocniră de următorul bubuit de tunet, care se prăvăli pe scară în jos.

— Cu aproape treisprezece ani în urmă, zise Vraciul, mi-a fost trimisă o scrisoare cu pecete. Era scurtă și la

obiect și era scrisă în grecește. Mama ta mi-a trimis-o. Știi ce conținea?

— Nu, am răspuns eu liniștit, întrebându-mă oare ce avea să urmeze.

— „Tocmai am adus pe lume un copil”, scria ea, „și este al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Numele său este Thomas J. Ward și este darul meu pentru Comitat. Când va fi destul de mare, o să-ți trimit vorbă. Pregătește-l bine. O să fie cel mai bun ucenic pe care l-ai avut vreodată și o să fie, de asemenea, ultimul tău ucenic.”

Noi nu ne folosim de magie, băiete, continuă Vraciul, și vocea îi sună puțin mai tare ca o șoaptă a întunericului. Principalele unelte în meseria noastră sunt bunul-simț, curajul și așternerea exactă a faptelor pe hârtie, ca să putem învăța din experiențele trecutului. Mai presus de toate, noi nu credem în profeție. Nu credem că viitorul a fost deja stabilit. Așadar, dacă se dovedește adevărat ceea ce a scris mama ta, atunci înseamnă că *noi* l-am făcut să se adeverească. Înțelegi?

Glasul său avea un ton tăios de mânie, dar știam că nu era la adresa mea, așa că m-am mulțumit să dau din cap, prin întuneric.

— Cât despre faptul că ai fi darul mamei tale pentru Comitat, absolut fiecare dintre ucenicii mei era al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Așa că nu începe să crezi că ai fi deosebit. Ai destul de învățat și te așteaptă multă muncă.

După câteva clipe de tăcere, Vraciul continuă:

— Familia poate fi dăunătoare — glasul i se îmblânzise, mânia îi dispăruse. Eu am mai rămas numai cu doi frați, în prezent. Unul este lăcătuș și ne înțelegem bine, dar celălalt nu mai vorbește cu mine de mai bine de patruzeci de ani, cu toate că locuiește aici, în Horshaw.

Când am părăsit casa, furtuna trecuse și se vedea luna. În timp ce Vraciul încuia ușa de la intrare, am băgat de seamă pentru prima oară ce era scrijelit în lemnul ei:

X
X
Gregory

Vraciul făcu un semn din cap în direcția inscripției.

— Folosesc semne din acestea ca să-i previn pe ceilalți, care se pricep să le citească, sau, uneori, doar ca să-mi împrăpățez memoria. Recunoști litera grecească gama. Este semnul folosit și pentru o stafie, și pentru un spectru. Crucea de jos din partea dreaptă, este cifra romană zece, care este rangul cel mai de jos dintre toate. Tot ce urmează după șase este doar un spectru. Nu există nimic în casa de aici care să-ți poată face rău; asta, dacă ești curajos. Ține minte, Întunericul se hrănește cu frica noastră. Fii curajos și niciun spectru n-are ce să-ți facă.

„Dacă aș fi știut eu asta de la început!”

— Hai, curaj, băiete! zise Vraciul. Ți-a căzut nasul în ghete! Ei, poate că asta o să te învioreze.

Scoase roata de brânză din buzunar, rupse o bucățiță și mi-o întinse.

— Mestec-o, zise el, dar n-o înghiți dintr-odată.

L-am urmat, de-a lungul străduței pavate. Aerul era umed, dar barem nu mai ploua, iar spre apus, pe cer, norii semănau cu lâna mieilor și începuseră să se sfâșie și să se destrame în zdrențe.

Am ieșit din sat și am continuat să mergem spre miazăzi. Chiar la marginea satului, de unde strada

pavată devenea un drumeag noroios, se înălța o mică biserică. Părea lăsată în voia sorții — ici-colo îi lipsea câte-o plăcuță de ardezie din acoperiș, iar vopseaua de pe ușa principală era scorojită. Nu cred că văzuserăm pe cineva de când părăsiserăm casa, dar aici era un om, care stătea chiar la intrare. Avea părul alb și era uscățiv, soios și neîngrijit.

Hainele sale negre îl arătau a fi preot, dar, pe când ne apropiam de el, expresia chipului său îmi atrase atenția. Se uita încruntat la noi, cu toată fața schimonosită de încordare. Și, la un moment dat, făcu, teatral, un uriaș semn al crucii, pur și simplu înălțându-se pe vârful picioarelor când îl începu, întinzându-și spre cer degetul arătător de la mâna dreaptă, cât de sus putu. Mai văzusem și înainte preoți făcând acest semn, dar niciodată gesticulând așa de larg, de exagerat și cu atâta mânie. O mânie care părea îndreptată către noi.

Am bănuțit că avea un cui împotriva Vraciului sau poate împotriva îndeletnicirii sale. Știam că este o îndeletnicire care îi supăra pe cei mai mulți oameni, dar niciodată nu văzusem o asemenea reacție.

— Ce-avea? am întrebat eu, după ce am trecut de om și nu ne mai putea auzi.

— Preoții! pufni Vraciul, cu mânia ascuțită în glas. Știu tot, dar nu văd nimic! Iar acesta este mai rău ca oricare. Este celălalt frate al meu.

Mi-ar fi plăcut să știu mai multe, dar am avut cuviința să nu-l descos. Mi se părea că am o mulțime de aflat despre Vraci și trecutul lui, dar simțeam că erau lucruri pe care avea să mi le spună doar atunci când eu aveam să fiu îndeajuns de bine pregătit.

Așa că l-am urmat către miazăzi, cărându-i sacul cel greu și gândindu-mă la ce scrisese mama în scrisoare. N-ar fi fost niciodată în stare să se laude sau să facă afirmații smintite. Mama spunea doar ceea ce trebuia să fie spus, și asta însemna că era convinsă de adevărul fiecărui cuvânt. Uneori o lua înaintea lucrurilor și făcea ceea ce trebuia făcut. Vraciul îmi spusese că nu puteai face mai nimic cu spectrele, dar mama amuțise o dată spectrele de pe Dealul Spânzuraților.

Să fii al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu nu era nimic deosebit, pentru această îndeletnicire — îți trebuia genealogia asta doar ca să fii luat ucenic de un vraci. Dar știam că la mine mai era ceva, care mă făcea într-adevăr deosebit.

Eram, deopotrivă, fiul mamei mele.

CAPITOLUL 5 DUHURI RELE ȘI VRĂJITOARE

Ne îndreptam spre ceea ce Vraciul numea Casa lui de Iarnă.

Mergând așa, cei din urmă nori ai dimineții s-au topit în zare și deodată am descoperit că era ceva schimbat la soare. Chiar și în Comitat, soarele mai strălucește și iarna, ceea ce este un lucru bun, fiindcă de obicei înseamnă că nu plouă; dar există o perioadă, la fiecare început de an, când îi bagi de seamă căldura pentru prima oară. Este ca întoarcerea unui vechi prieten.

Vraciul se pare că se gândea la același lucru, pentru că deodată s-a oprit din mersul lui haiducesc, uitându-se

la mine dintr-o parte și dăruindu-mi unul dintre rarele sale zâmbete.

— Aceasta este prima zi de primăvară, băiete, zise el, așa că ne vom duce la Chipenden.

Părea ciudat să spună asta. Adică se ducea întotdeauna la Chipenden în prima zi de primăvară? Și dacă da, de ce? L-am întrebat.

— Tabăra de primăvară, îmi explică el. Iernăm la marginea Mlaștinii Anglezarke și ne petrecem vara în Chipenden.

— N-am auzit niciodată de Anglezarke. Unde vine asta? am întrebat eu.

— În capătul sudic al Comitatului, băiete. Este locul unde m-am născut eu. Am locuit acolo până când tata ne-a luat cu el în Horshaw.

Măcar de Chipenden auzisem, ceea ce mă făcu să mă simt mai bine. Am descoperit astfel că, în calitate de ucenic al Vraciului, trebuia să călătoresc mult și să învăț cum să mă orientez.

Fără să mai zăbovim, ne-am schimbat direcția, apucând-o către nord-est, spre șirul dealurilor mari din depărtare. N-am mai întrebat și altceva, dar în noaptea aceea, când ne-am adăpostit din nou într-un

hambar rece și masa ne-a fost alcătuită iarăși din numai câteva mușcăture de brânză galbenă, stomacul meu a început să fie convins că îmi fusese tăiat gâtul. Niciodată nu-mi fusese atât de foame.

M-am întrebat unde o să stăm în Chipenden și dacă o să găsim ceva omenesc de mâncare. Nu știam pe nimeni care să mai fi fost vreodată până acolo, dar bănuiam că este un loc retras, neprietenos, undeva în mijlocul dealurilor — între cocoșele cenușii și purpurii care abia se zăreau de la ferma tatălui meu. Întotdeauna mi se păruseră niște dihănii uriașe dormind, dar asta mi se trăgea probabil de la unul dintre unchii mei, care obișnuia să-mi spună astfel de povești. Noaptea, zicea el, jivinele acelea se puneau în mișcare și, până dimineața, sate întregi dispăreau de pe fața pământului, prefăcute-n țărână sub greutatea trupurilor lor.

În zorii zilei următoare, nori negri și grei acoperiseră din nou soarele și se părea că vom mai avea ceva de așteptat până să vedem și a doua zi de primăvară. Vântul se stârnișe și el, smucindu-ne de haine când am început, treptat, să urcăm, și zburătăcind păsările de

colo-colo pe sub bolta cerului, în vreme ce norii se întreceau care să ascundă primii coamele dealurilor.

Mergeam încet și-i eram recunoscător Vraciului pentru asta, fiindcă îmi răsărise câte o bășică urâtă la ambele călcâie. Astfel, abia după-amiaza târziu ne-am apropiat de Chipenden, când lumina zilei deja începuse să se împutineze.

Atunci, deși vântul continua să bată cu furie, cerul se limpezi și dealurile purpurii își arătară zimții în zare. Vraciul nu scosese nici două vorbe în timpul călătoriei, dar acum părea de-a dreptul înflăcărat, în timp ce îmi numea, unul după altul, fiecare deal. Purtau nume precum Vârful Parlick, care era cel mai apropiat de Chipenden; altele — unele vizibile, unele ascunse și îndepărtate — se numeau Colina Mellor, Dealul Șeii și Dealul Lupului.

Când l-am întrebat pe magistrul meu dacă erau lupi pe Dealul Lupului, a zâmbit cu cruzime.

— Lucrurile se schimbă repede pe aici, băiete, zise el, și trebuie să fim mereu cu ochii în patru.

Când am zărit primul acoperiș de casă din satul care ne apăruse în față, Vraciul mi-a făcut semn spre o cărare îngustă, care se desprindea de drum ca să

șerpuiască în sus, pe marginea unui mic izvor care gălgâia printre pietre.

— Casa mea e într-acolo, zise el. E un drum ceva mai lung, dar așa ne putem feri de-a trece prin sat. Îmi place să păstrez distanța față de oamenii care trăiesc în sat. Și ei socotesc că e mai bine așa.

Mi-am amintit ce spusese Jack despre Vraci și mi s-a strâns inima. Avusese dreptate. Era o viață de sihastru. Sfârșeai prin a trăi de unul singur.

Erau câțiva copaci piperniciți de-o parte și de alta a izvorului, agățându-se de panta abruptă a dealului și împotrivindu-se forței vântului, dar apoi, chiar în fața noastră, începea o pădure de sicomori și frasini; când am intrat în ea, vântul păru să se stingă până ce rămase doar ca un suspin în depărtare. Pădurea nu era decât un pâlț mai mare de copaci, vreo câteva sute sau cam așa, un adăpost împotriva rafalelor de vânt. După câteva clipe, însă, am înțeles că era mai mult decât atât.

Băgasem eu de seamă și altădată că unii copaci sunt gălăgioși, întotdeauna trosnindu-și crengile sau foșnindu-și frunzele, în vreme ce alții abia dacă fac vreun zgomot. Deasupra noastră, departe, auzeam șuierul vântului, dar prin pădure, singurele zgomote

care se puteau auzi erau ale ghetelor noastre. Totul era mut, o pădure întreagă cu arbori atât de încremeniți în tăcere, încât am simțit un fior pe șira spinării străbătându-mă de sus până jos. Aveam senzația că trăgeau cu urechea la noi.

Apoi am ieșit într-un luminiș și drept în fața noastră se afla o casă. Era înconjurată de un gard viu, de păducel înalt și des, încât numai partea de sus a etajului și acoperișul se puteau vedea. Din horn se ridica un fuior alb de fum. Se ridica drept în sus, netulburat, până când, deasupra copacilor, vântul îl mâna spre răsărit.

Casa și grădina, am observat eu atunci, erau așezate într-o scobitură din costișa dealului. Arătau de parcă un uriaș îndatoritor venise și le făcuse loc, smulgând o mână de pământ.

L-am urmat pe Vraci pe lângă gard, până când am ajuns la o poartă de metal. Poarta era scundă, nu-mi trecea de piept, și fusese vopsită în verde strălucitor, o operațiune care fusese încheiată de atât de puțină vreme încât mă întrebam dacă vopseaua apucase să se usuce și dacă Vraciul nu se va mânji pe mâna pe care o întinsese fără întârziere spre ivăr.

Deodată, s-a întâmplat ceva care m-a făcut să-mi țin respirația. Mai înainte ca Vraciul să-l atingă, ivărul s-a ridicat de la sine și poarta s-a deschis încet, parcă împinsă de o mână nevăzută.

— Mulțumesc, l-am auzit pe Vraci zicând.

Ușa din față nu s-a deschis singură, pentru că a trebuit mai întâi descuiată cu o cheie mare, pe care Vraciul o scoase din buzunar. Părea asemănătoare cu aceea pe care o folosise ca să descuie ușa casei din *Fundătura Watery*.

— E aceeași cheie pe care ai folosit-o în Horshaw? îl întrebai eu.

— Da, băiete, zise el, aruncând o privire în jos, spre mine, în timp ce deschidea ușa. Fratele meu, lăcătușul, mi-a dat-o. Descuie cele mai multe încuietori, asta dacă nu sunt foarte complicate. Și se dovedește foarte folositoare în munca noastră.

Ușa scoase un scârțâit zgomotos și un vaier profund, iar eu l-am urmat pe Vraci într-un vestibul mic și întunecos. Din el porneau o scară abruptă la dreapta și un culoar îngust la stânga.

— Lasă bagajele jos, la picioarele scării, zise Vraciul. Hai, băiete! Nu tândăli. Nu-i timp de pierdut. Îmi place mâncarea sfârâind de fierbinte!

Astfel, lăsând sacul lui și bocceaua mea unde-mi spusese, l-am urmat pe culoar spre bucătărie și spre ademenitorul miros de mâncare fierbinte.

Când am intrat acolo, n-am fost dezamăgit. Îmi amintea de bucătăria mamei mele. La fereastră, pe pervazul lat, creșteau flori în ghivece mari, iar apusul soarelui împestrița încăperea cu umbrele frunzelor. În capătul celălalt, un foc uriaș ardea vesel, revărsându-și căldura în toată bucătăria, și chiar în mijloc, pe pardoseala de piatră, se afla o masă mare de stejar. Pe masă erau așezate două tăvi goale, imense, iar, în centru, cinci farfurii obișnuite, vârfuite cu mâncare, lângă o oală plină până la buză cu sos aburind.

— Stai jos și poftă bună, băiete, mă pofti Vraciul, iar eu nu așteptai să mă invite de două ori.

Mi-am luat singur un hartan de pui și o halcă de carne de vită, abia mai rămânând loc pe tavă pentru mormanul de cartofi prăjiți și salată cu care am umplut-o. La sfârșit, am stropit mormanul cu sosul care era atât de gustos, încât numai mama îl putea face mai bun.

Mă întrebam unde o fi bucătăreasa și cum de știuse cu atâta precizie când vom sosi, încât să ne aștepte cu

mâncarea fierbinte, gata așezată pe masă. Mă frământau puzderie de întrebări, dar eram și foarte obosit, așa că mi-am păstrat energia pentru a mânca. Iar când eu am înghițit și ultimul duminic, Vrăciul își curățase deja farfuria.

— Ți-a plăcut? mă întrebă el.

Am încuviințat cu un semn din cap, aproape prea ghiftuit să mai pot vorbi. Mi se închideau ochii de somn.

— După o cură cu brânză, e întotdeauna plăcut să vii acasă la o mâncare fierbinte, zise el. Mâncăm bine aici. Ne refacem puterile după perioada în care suntem plecați la muncă.

Am dat din nou din cap și am început să casc.

— Sunt multe de făcut mâine, așa că treci în pat. Al tău se află în odaia cu ușa verde, în capul primului palier al scării, îmi spuse Vrăciul. Somn ușor, dar să rămâi în camera ta și să nu hoinărești prin casă, la noapte. Ai să auzi un clopoțel sunând când o să fie gata micul dejun. Să cobori îndată ce-l auzi — când cineva gătește o mâncare bună, și-ar putea ieși din fire, dacă tu o lași să se răcească. Dar să nu cobori nici prea devreme, pentru că și treaba asta ar putea fi socotită la fel de supărătoare.

Am dat din cap, i-am mulțumit pentru masă și am luat-o înapoi pe culoar către intrare. Sacul Vraciului și bocceaua mea dispăruseră. Întrebându-mă cine ar fi putut să le ia de acolo, am urcat scara să mă duc la culcare.

Noua mea odaie s-a dovedit a fi mult mai spațioasă decât cea de acasă, pe care, o vreme, fusesem nevoit s-o împart și cu doi dintre frații mei. În aceasta de acum încăpuseră bine un pat, o măsuță cu o lumânare, un scaun și un scrin, cât să mai rămână destul loc să te plimbi prin ea în voie. Și acolo, pe scrin, mă aștepta bocceaua cu lucrurile mele.

În partea opusă ușii era o fereastră mare cu cercevele, împărțită în opt ochiuri de geam atât de gros și zgrunțuros, încât vedeam numai spirale și rotocoale din culorile de afară. Totuși, fereastra nu arăta de parcă n-ar fi fost deschisă de ani buni. Patul era lipit chiar de-a lungul peretelui de sub ea, așa că mi-am scos ghetele, am îngenuncheat pe cuvertură și am încercat să deschid fereastra. Cu toate că era un pic înțepenită, s-a dovedit mai lesne decât aș fi crezut. M-am folosit de sfoara cercevelei ca să ridic jumătatea de jos a ferestrei, cu o serie de smucituri, doar atât cât să-mi scot capul afară și să mă uit mai bine în jur.

Am putut vedea o pajiște întinsă dedesubt, tăiată în două de o alee cu pietriș care se pierdea în pădure. Deasupra coroanelor copacilor, în dreapta, se zăreau dealurile, primul dintre ele fiind atât de aproape încât aveam impresia că aş putea să-l ating cu mâna. Am respirat o dată adânc aerul rece și înviorător, și mi-am umplut nările cu mirosul de iarbă, înainte de a-mi trage capul înăuntru și a-mi desface bocceluța cu lucrurile mele. Toate au încăput cu ușurință în sertarul de sus al scrinului. Când îl închideam, am observat deodată inscripțiile de pe peretele din umbră, de vizavi de picioarele patului.

Peretele era acoperit cu nume, toate mângălite cu cerneală neagră pe tencuiala subțire. Unele nume erau mai mari decât restul, ca și cum cei ce le scriseseră aveau o mai bună părere despre ei. Multe se șterseseră cu vremea și m-am întrebat dacă erau cumva numele celorlalți ucenici, de dinaintea mea, care dormiseră tot în odaia aceasta. Oare trebuia să-mi adaug și eu numele sau să aștept sfârșitul primei luni, când s-ar fi putut să fiu luat definitiv ca ucenic? Nu aveam nici condei, nici cerneală, așa că problema rămânea de rezolvat mai târziu, dar am cercetat peretele mai îndeaproape, încercând să aflu care era cel mai recent nume.

Am hotărât că era *Billy Bradley* — părea cel mai clar și fusese scrijelit într-un spațiu îngust, sus, unde peretele chiar se umplea. Pentru câteva clipe m-am întrebat oare ce făcea Billy în prezent, dar eram istovit și muream de somn.

Cearșafurile erau curate și patul ademenitor, astfel că, fără să mai pierd vremea, m-am dezbrăcat și, de cum am pus capul pe pernă, am adormit.

Când am deschis din nou ochii, soarele se revărsa vesel pe fereastră. Visasem și fusesem deșteptat brusc de un zgomot. M-am gândit că fusese probabil clopoțelul micului dejun.

Atunci mi-am pierdut capul. Oare chiar fusese clopoțelul de jos, chemându-mă la masă, ori fusese un clopoțel din visul meu? Cum puteam fi sigur? Oare ce trebuia să fac? Se părea că aveam să supăr bucătăreasa și coborând mai devreme și întârziind. Atunci, spunându-mi că probabil chiar auzisem clopoțelul, m-am îmbrăcat și am coborât imediat.

În vreme ce coboram, am auzit zdroncănitul oalelor și cratițelor venind dinspre bucătărie, dar, în clipa în care am deschis încet ușa, se lăsă o liniște mormântală.

Atunci am făcut o greșeală. Ar fi trebuit să mă întorc numaidecât în odaia mea, pentru că era limpede că micul dejun nu era gata. Farfuriile fuseseră spălate de resturile cinei din ajun, dar masa era încă goală și vatra necurățată de cenușa rece. De fapt, bucătăria era înghețată, ba, mai rău, părea să devină din ce în ce mai înghețată, cu fiecare secundă.

Greșeala mea a fost că am făcut un pas către masă. Nici nu pusesem bine piciorul jos, când am auzit ceva scoțând un sunet chiar în spatele meu. Era de mânie, de asta nu încăpea îndoială. Era, în mod hotărât, un șuierat de mânie și era foarte aproape de urechea mea stângă. Atât de aproape încât i-am simțit și răsuflarea care-l însoțea.

Vraciul mă prevenise să nu cobor mai devreme și deodată am simțit că sunt într-adevăr în pericol.

De-abia îmi încolțise în minte acest gând, când ceva m-a plesnit foarte tare peste ceafă; m-am clătinat spre ușă, pierzându-mi echilibrul și bulucindu-mă cu capul înainte.

N-am avut nevoie de al doilea avertisment. Am zbughit-o afară din bucătărie și pe scări în sus. Dar, pe la jumătatea scării, am înghețat. Cineva stătea sus, în

capul scării. Cineva înalt și amenințător, căruia îi vedeam numai conturul corpului, în lumina care se revărsa pe ușa dormitorului meu.

M-am oprit, neștiind încotro s-o apuc, până când am auzit o voce cunoscută și m-am liniștit. Era Vraciul.

Pentru prima oară mi se înfățișa fără pelerina lui lungă și neagră. Purta o tunică neagră și pantaloni cenușii, până la genunchi, și am putut vedea că, deși era un bărbat înalt, cu umeri largi, restul trupului era uscățiv, poate din pricina faptului că, în anumite zile, tot ce mânca se reducea la o mușcătură de brânză. Arăta ca majoritatea muncitorilor de la o fermă, atunci când îmbătrânesc. Unii, firește, se îngrașă, dar cei mai mulți — precum cei pe care îi mai tocmea tata câteodată, la strânsul recoltei, în ultima vreme, de când mai toți frații mei plecaseră de acasă — sunt slabi, deși vânoși. „Mai slab înseamnă mai sprinten”, spunea tata întotdeauna, iar acum, uitându-mă la Vraci, înțelegeam cum de era în stare să meargă atât de repede și atât de mult timp fără odihnă.

— Te-am prevenit să nu cobori mai devreme, zise el liniștit. Fără îndoială că ai încasat o palmă. Să-ți fie învățătură de minte, băiete! Data viitoare o poți păți mult mai rău.

— Am crezut că am auzit clopoțelul, am răspuns eu. Dar se pare că a fost un clopoțel din visul meu.

Vraciul râse încetișor.

— Asta este una dintre cele dintâi și cele mai importante lecții pe care un ucenic le are de învățat, zise el. Și anume diferența între starea de veghe și cea de vis. Unii n-o învață niciodată.

Clătină din cap, făcu un pas către mine și mă bătu ușor pe umăr.

— Hai cu mine, să-ți arăt grădina! Trebuie să începem de undeva și o să ne trecem vremea până când va fi gata masa de dimineață.

Când Vraciul mă conduse afară, pe ușa din spatele casei, am descoperit că grădina era foarte mare, mult mai mare decât mi se păruse mie când mă uitasem la ea peste gard.

Am luat-o către răsărit, mijind ochii în soarele dimineții, până ce am ajuns la o pajiște întinsă. În seara din ajun, crezusem că grădina era complet înconjurată de gardul viu, dar acum mi-am dat seama că greșisem. Erau mai multe deschizături în gard, ca niște porți, dând în alte grădini și, drept în față, se afla

pădurea. O alee de pietriș alb tăia pajiștea și se pierdea în pădure.

— De fapt, sunt mai multe grădini, zise Vraciul. Trei, mai precis, fiecare străbătută de o alee ca asta. O să ne uităm mai întâi la grădina dinspre răsărit. Este destul de lipsită de primejdii, când soarele e sus pe cer, dar nicio dată să n-o apuci pe cărarea asta după lăsarea întunerii. Sau, mai bine zis, să n-o apuci, dacă nu ai motive foarte întemeiate și în niciun caz când ești singur.

Tulburat, l-am urmat pe Vraci spre copaci. Iarba era mai înaltă la marginea pajiștii și smălțată de clopoței albaștri. Îmi plac clopoțeii albaștri, pentru că înfloresc primăvara și întotdeauna îmi amintesc că lungile și fierbințile zile de vară nu sunt prea departe; dar, acum, abia de m-am uitat la ei. Soarele dimineții era oprit de coroanele dese ale copacilor, iar aerul devenise deodată mult mai rece. Răcirea asta îmi aduse aminte de intrarea mea nepoftită în bucătărie. Cu siguranță era ceva straniu și periculos în partea aceasta a pădurii, și părea să se facă hotărât cu mult mai frig cu cât înaintam printre copaci.

Deasupra capetelor noastre erau niște cuiburi de ciori, iar croncăniturile lor răgușite, mânioase, mă făceau să tremur mai tare decât frigul. Erau aproape tot atât de

plăcute la auz ca tata, când se apuca să cânte la sfârșitul mulșului. Dacă laptele se strica vreodată, mama obișnuia să dea vina pe el.

Vraciul se opri și arătă spre pământ, la vreo cinci pași în față.

— Ce-i asta? mă întrebă el, cu vocea aproape de șoaptă.

Iarba fusese îndepărtată și în mijlocul marelui petic de pământ dezgolit se afla o piatră de mormânt. Era așezată în picioare, dar puțin înclinată spre stânga. În fața ei, o bucată de pământ de vreo șase picioare era înconjurată cu lespezi mai mici, ceea ce era neobișnuit. Dar mai era ceva, și mai ciudat: de la un capăt la altul al peticului de pământ, de-a curmezișul lui și prinși în piroane de lespezile care îl înconjurau, erau treisprezece drugi groși de fier.

I-am numărat de două ori, ca să fiu sigur.

— Ei, hai, băiete... te-am întrebat ceva. Ce-i asta?

Gura mi-era atât de uscată, încât vorbeam cu greu, dar am izbutit să îngaim trei cuvinte:

— E un mormânt.

— Bun băiat. Asta se vede din prima. Observi ceva neobișnuit? mă întrebă el mai departe.

Atunci n-am mai putut să vorbesc deloc, așa că am dat doar din cap.

El zâmbi și mă bătu ușurel pe umăr.

— Nu ai de ce să te temi. Este doar o vrăjitoare moartă, și încă una destul de nepricepută. A fost îngropată în pământ nesfințit, în afara cimitirului, care se află la vreo câteva mile depărtare de aici. Dar ea continuă să scurme pământul, încercând să iasă la suprafață. I-am ținut o lungă cuvântare, dar ea n-a vrut să m-asculte, așa că am adus-o aici. În felul acesta, i-am făcut pe oameni să se simtă mai bine. Își pot vedea de viețile lor netulburați. Nu vor să ducă grija fapturilor de soiul ăsta. Asta este datoria noastră.

Am încuviințat din nou c-un semn din cap și deodată mi-am dat seama că nu mai respiram, așa că mi-am umplut cu nesaț plămânii cu aer. Inima îmi bătea cu putere în piept, amenințând să-l spargă din clipă în clipă, iar eu tremuram din cap până-n picioare.

— Nu, acum nu mai e aproape deloc primejdioasă, continuă Vrăciul. Câteodată, când e lună plină, o poți auzi zbatându-se, dar n-are puterea să ajungă la suprafață, iar druggii de fier oricum ar împiedica-o să iasă. Dar sunt fapteuri mult mai rele, ceva mai în adâncul

pădurii acesteia, zise el, arătându-mi spre răsărit cu degetul lui osos. Încă vreo douăzeci de pași și o să ajungem la fața locului.

Mai rele? Ce puteau fi? mă întrebam eu, dar știam că avea să-mi spună el, negreșit.

— Sunt alte două vrăjitoare. Una este moartă, una este vie. Cea moartă este îngropată vertical, cu capul în jos, dar chiar și așa, o dată sau de două ori pe an trebuie să întărim drugii de deasupra mormântului ei. În orice caz, să stai departe de locul acesta după ce se întunecă.

— De ce a fost îngropată cu capul în jos? am întrebat eu.

— Iată o întrebare bună, băiete, zise Vraciul. Vezi tu, spiritul unei vrăjitoare moarte este, de regulă, ceea ce noi numim „os legat”. Este prizonier în oasele ei și unele nici măcar nu știu că sunt moarte. Încercăm mai întâi să le vârm în groapă cu capul în sus și asta e de ajuns pentru cele mai multe. Toate vrăjitoarele sunt dificile, dar unele sunt chiar îndărătnice. Având sufletul încă legat de oasele ei, o vrăjitoare ca aceasta încearcă din răspuțeri să se întoarcă în lumea noastră. E ca și cum și-ar dori să se mai nască o dată, așa că noi

trebuie să le împiedicăm, și atunci le îngropăm invers, cu capul în jos. Să vii pe lume cu picioarele înainte nu e ușor. Și copiii oamenilor întâmpină uneori aceeași greutate. Însă vrăjitoarea asta este încă foarte periculoasă, așa că ține-te departe.

Încredințează-te că nu-i ieși în cale nici celei vii. Ea o să fie mai primejdioasă moartă, decât vie, pentru că unei vrăjitoare atât de puternice ca aceasta n-o să-i fie deloc greu să se reîntrepeze și să ajungă înapoi pe pământ. De aceea o ținem închisă de vie într-un puț. Numele ei este Mama Malkin și vorbește singură. Adică, mă rog, mai curând șoptește. Este aproape tot atât de malefică pe cât îți poți închipui tu, dar stă închisă în puț de multă vreme și o bună parte din puterile ei s-au scurs în pământ. I-ar plăcea să pună gheara pe un băiat ca tine. Așadar, ferește-te din calea ei! Făgăduiește-mi acum că n-o să te apropii de ea. Vreau să te aud c-o spui...

— Făgăduiesc că n-o să mă apropii de ea, am șoptit eu, simțindu-mă foarte tulburat de toată povestea. Mi se părea un lucru din cale-afară de crud să ții vreo ființă vie — fie ea și o vrăjitoare — închisă în pământ, și îmi închipuiam că nici mamei mele nu i-ar fi plăcut ideea.

— Iată un băiat bun! Nu vrem să se mai întâmple și alte necazuri precum cel din dimineața asta. Sunt lucruri mai rele decât să primești niște palme. Cu mult mai rele.

Îl credeam, dar nu voiam să mai aud despre asta. Totuși, mai avea să-mi arate și alte lucruri, așa că m-am mulțumit doar să mă zgârcesc la vorbă după cuvintele lui înfricoșătoare. M-a condus afară din pădure și s-a îndreptat spre o altă pajiște.

— Aceasta este grădina mea dinspre miazăzi, zise Vraciul. Să nu calci nici pe aici după ce se înserează.

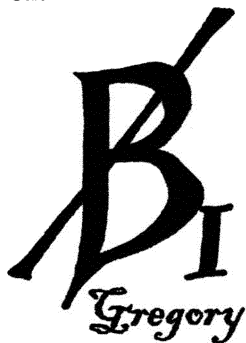
Soarele a fost repede înghițit de coroanele dese ale copacilor, iar aerul a devenit neîndoielnic mai rece, așa că am știut că ne apropiam de ceva rău. Vraciul se opri la vreo zece pași distanță de o lespede mare, culcată pe pământ, aproape de rădăcinile unui stejar. Acoperea o suprafață un pic mai mare decât a unui mormânt, și, judecând după partea care era deasupra, lespeda părea, de asemenea, și foarte groasă.

— Ce crezi că e îngropat acolo, dedesubt? întrebă Vraciul.

Am încercat să par sigur pe mine.

— O altă vrăjitoare.

— Nu, zise Vraciul. N-ai nevoie de atâta piatră pentru o vrăjitoare. Fierul rezolvă, de obicei, problema. Dar creatura de colo se poate strecura printre drugii de fier cât ai clipi. Uită-te cu atenție la piatră. Poți să vezi ce este gravat pe ea?

Încuviințai cu un semn din cap. Recunoscusem litera, dar nu știam ce înseamnă.

— Aceasta este litera grecească beta, zise Vraciul. Este semnul pe care îl folosim noi pentru duhurile rele. Linia diagonală înseamnă că a fost constrâns să stea sub piatra aceea, iar numele de dedesubt îți spune cine l-a supus. În colțul din dreapta jos este cifra romană unu. Asta înseamnă că este un duh de prim rang, adică nemaipomenit de periculos. Cum ți-am mai spus, noi

folosim gradații de la unu la zece. Ține minte asta — într-o bună zi ți-ar putea salva viața. Gradul zece este atât de slab, încât mulți oameni nici măcar n-au observat că duhul a bântuit printre ei. Unul de primul grad te poate ucide cu ușurință. M-a costat o avere să aduc piatra aceasta până aici, dar a meritat și ultimul penny. Acum este un duh legat. Este ținut pe loc prin constrângere și o să rămână aici până când Arhanghelul Gabriel o să-i reteze coarneau.

Ai multe de învățat despre duhuri, băiete, și o să încep să-ți predau imediat după micul dejun, dar există o deosebire importantă între cele legate și cele libere. Un duh liber poate adesea să călătorească până la zeci de mile depărtare de sălașul lui și, dacă are un astfel de nărav, face necazuri cu duiumul. Dacă un duh este deosebit de supărător și nu pleacă urechea la argumente, atunci datoria noastră este să-l supunem. Trebuie s-o facem bine și asta este ceea ce numim legare forțată. Atunci, duhul nu se mai poate mișca deloc. Bineînțeles, este mult mai ușor s-o spui cu gura decât s-o faci.

Vraciul se încruntă deodată, de parcă și-ar fi amintit ceva neplăcut.

— Unul dintre ucenicii mei a dat de necaz încercând să lege un duh, zise el, clătinând cu tristețe din cap. Dar, cum este prima ta zi de învățătură, n-o să vorbim despre asta, deocamdată.

Tocmai atunci, dinspre casă, sunetul unui clopoțel se putu auzi până departe. Vraciul zâmbi.

— Suntem treji sau visăm? întrebă el.

— Treji.

— Ești sigur?

Am dat din cap.

— În cazul acesta, hai să mergem să mâncăm, zise el. O să-ți arăt cealaltă grădină după ce ne punem burta la cale.

CAPITOLUL 6

O FATĂ CU PANTOFI ASCUȚIȚI

Bucătăria se schimbase de la ultima mea vizită. Un foc micuț fusese aprins în vatră și două farfurii cu șuncă și ouă sfârâind fuseseră așezate pe masă. Mai erau și pâine proaspăt scoasă din cuptor și un mare rotocol de unt.

— Ia, băiete, până nu se răcește, mă pofti Vraciul.

M-am apucat imediat de mâncat și nu ne-a luat mult până când amândoi ne-am golit farfuriile vârfuite și am dat gata o jumătate de pâine. Apoi, Vraciul se lăsă pe spate în jilțul său, începu să se tragă de barbă și îmi puse o întrebare importantă.

— Nu crezi, făcu el, cu ochii țintă într-ai mei, că a fost cea mai bună porție de ouă cu șuncă pe care ai mâncat-o vreodată?

Nu eram de aceeași părere. Gustarea fusese bine pregătită. Fusese bună, fără discuție mai bună decât brânza, dar eu mâncasem la viața mea ouă cu șuncă și mai gustoase. Ba chiar le mâncasem în fiecare dimineață, pe când stăteam acasă. Mama era o bucătăreasă cu mult mai pricepută, dar, cumva, am simțit că nu acesta era răspunsul pe care îl aștepta Vraciul. Așadar, i-am spus o mică minciună, mai precis genul de neadevăr care nu face niciun rău și izvorăște doar din dorința de a-i face pe oameni să se simtă mai bine când îl aud.

— Da, am zis eu, a fost cea mai bună gustare de dimineață pe care am mâncat-o vreodată. Și îmi pare rău că am coborât prea devreme, dar făgăduiesc că n-o să se mai întâmple.

La acestea, Vraciul rânji, lăbărțându-și gura atât de tare încât am avut impresia că o să i se despice fața în două; apoi mă bătu ușurel pe umăr și mă conduse din nou în grădină.

Abia acolo, când am ajuns afară, rânjetul i s-a șters de pe chip.

— Bravo, băiete, zise el. Sunt două creaturi pe lume sensibile la măguliri. Prima este femeia, iar cea de-a doua este duhul. Dăruiește-le de fiecare dată laude!

Ei bine, nu văzusem nici urmă de femeie în bucătărie, așa că asta îmi adeverea ceea ce bănuisem, și anume că un duh ne gătise mâncarea. Era cel puțin o surpriză, ca să spun așa. Toată lumea gândea că un Vraci este un nimicitor de duhuri rele sau măcar că le supune astfel încât ele nu mai sunt în stare să mai facă vreun rău. Cine ar fi crezut că Vraciul meu avea unul care îi gătea și îi făcea curat?

— Aceasta este grădina de apus, îmi spuse Vraciul, în timp ce străbăteam a treia cărare cu pietricele albe, care scrâșneau sub picioarele noastre. Este un loc sigur, indiferent dacă e noapte sau zi. Aici vin eu adesea când am o problemă care îmi cere gândire.

Am trecut printr-o altă deschizătură din gardul viu și, curând, ne plimbam printre copaci. Am simțit numaidecât deosebirea. Păsărelele cântau, iar ramurile copacilor se legănau ușor în adierea dimineții. Era un loc mai fericit.

Am continuat să mergem până când am ieșit din pădure, pe panta unei coline de unde se vedea șirul

dealurilor mari, în dreapta. Văzduhul era atât de curat încât se puteau zări zidurile golașe de piatră care împărțeau poalele dealului în ogoare și marcau astfel terenul fiecărui fermier. De fapt, priveliștea se întindea până la coama celui mai apropiat deal.

Vraciul îmi făcu semn spre o bancă de lemn, din stânga noastră.

— Ia un loc, băiete, mă pofti el.

I-am dat ascultare și m-am așezat. Pentru câteva momente, Vraciul se uită în jos la mine, cu ochii lui verzi pironiți asupra mea. Apoi începu să se plimbe în sus și-n jos prin fața băncii, fără să scoată vreun cuvânt. Nu se mai uita la mine, ci își ațintise privirea în gol, fără nicio expresie în ochi. Își ridică peste umeri pelerina lungă și neagră și își vârî mâinile în buzunare, apoi, foarte brusc, se așeză lângă mine și începu să mă întrebe.

— Câte soiuri de duhuri crezi că există?

N-aveam nici cea mai mică idee.

— Știu deja două, am zis eu, cel *liber* și cel *legat*, dar n-aș putea în veci să le ghicesc pe celelalte.

— De două ori bine, băiete. O dată, pentru că îți amintești ce te-am învățat și, a doua oară, pentru că te

arăți a fi o persoană care nu face presupuneri neînte-meiate. Vezi tu, sunt tot atât de multe soiuri de duhuri câte sunt și de oameni, și fiecare are personalitatea sa. Ei, chiar și așa stând lucrurile, există totuși unele tipuri care pot fi recunoscute și numite. Uneori, din pricina formei sub care se înfățișează, alteori din pricina apucăturilor și a înșelăciunilor de care se folosesc.

Scotoci prin buzunarul drept și scoase o carte micuță, legată în piele neagră. Apoi mi-o întinse.

— Poftim, de acum e a ta, zise el. Ai grijă de ea și, orice ai face, n-o pierde.

Mirosul de piele era puternic, iar cartea părea să fie nouă-nouță. Am simțit o oarecare dezamăgire s-o deschid și să descopăr că avea doar pagini albe. Bănuiesc că mă așteptasem s-o găsec plină cu secrete de-ale îndeletnicirii Vraciului — dar, dimpotrivă, se părea că eu trebuia să le scriu în ea, pentru că, următoarele lucruri pe care le scoase Vraciul din buzunar au fost un toc și o călimară micuță.

— Pregătește-te să iei notițe, zise el, ridicându-se în picioare și reîncepând să se plimbe încoace și-ncolo prin fața băncii. Și ai grijă să nu risipești cerneala pe fleacuri, băiete, că nu e mulsă din ugerul vacii!

Am izbutit să scot dopul sticluței și apoi, cu foarte multă grijă, am înmuiat penița tocului în cerneală și am deschis carnețelul la prima pagină.

Vraciul deja își începuse prima lecție și vorbea foarte repede.

— Mai întâi, sunt duhurile păroase, care iau forma animalelor. Cel mai adesea, de câini, dar sunt aproape la fel de multe pisici sau capre sau și una și alta. Nu uita să socotești și caii — da, duhurile acestea pot fi foarte înșelătoare. Și, indiferent de forma lor, duhurile păroase se pot împărți în dușmănoase, prietenoase sau nici-nici, adică pe la mijloc.

Apoi, sunt duhurile care bat la ușă și care uneori se transformă în spărgători de piatră, foarte violenți când sunt zgândăriți. Unul dintre cele mai vătămătoare tipuri dintre toate este al tăietorului de vite, pentru că îi place în egală măsură și sângele de om. Dar nu te grăbi să tragi concluzia că noi, vracii, avem de-a face doar cu duhurile rele, pentru că sufletele morților care nu și-au găsit liniștea nu sunt niciodată prea departe. Apoi, ca lucrurile să se complice și mai mult, în Comitatul nostru vrăjitoarele sunt o adevărată ciumă. Aici, în împrejurimi, nu avem deocamdată nicio vrăjitoare de care să ne

temem, dar mai la răsărit, lângă Dealul Pendle, au băgat lumea în sperieți. Și, ține minte, nu toate vrăjitoarele sunt la fel. În mare, se pot împărți în patru categorii — nocive, benigne, acuzate pe nedrept și inconștiente.

Tot acest timp, după cum vă puteți închipui, eu eram într-o mare încurcătură. În primul rând pentru că vorbea atât de repede, încât nu reușisem să scriu niciun cuvânt. În al doilea rând, pentru că nici nu cunoșteam înțelesul cuvintelor savante pe care le folosea. În orice caz, tocmai atunci făcu o pauză. Cred că observase expresia aiurită de pe fața mea, căci mă întrebă:

— Ce s-a întâmplat, băiete? Hai, vorbește! Nu te teme să pui întrebări.

— N-am înțeles tot ce ați spus despre vrăjitoare, am răspuns eu. Nu știu ce înseamnă „nocivă”. La fel, nici „benignă”.

— Nocivă înseamnă vătămătoare, îmi explică el. Benignă înseamnă nevătămătoare. Și inconștientă înseamnă o vrăjitoare care nu știe că este vrăjitoare. Mai mult, pentru că este femeie, devine o dublă problemă. Să nu ai niciodată încredere într-o femeie, zise Vraciul.

— Mama mea este o femeie, am zis eu, simțind deodată un val de mânie, și eu am încredere în ea.

— Mamele sunt de obicei femei, zise Vraciul. Iar mamele sunt, de obicei, chiar demne de încredere, câtă vreme tu ești fiul lor. Altminteri, ferește-te! Am avut și eu o mamă, cândva, și am avut încredere în ea, așa că îmi amintesc foarte bine sentimentul. Îți plac fetele? mă întrebă el brusc.

— N-am cunoscut îndeaproape nicio fată, am mărturisit eu. N-am surori.

— Ei bine, în cazul ăsta, ai putea cădea pradă cu ușurință înșelăciunilor lor. Așadar, ferește-te de fetele satului! Mai ales de oricare dintre ele care poartă pantofi cu vârful ascuțit. Scrie asta! Este un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

M-am întrebat ce-o fi fost atât de teribil în pantofii cu vârf ascuțit. Știam că mamei nu i-ar fi fost pe plac ceea ce tocmai afirmase Vraciul. Ea credea că trebuie să iei oamenii așa cum sunt și nu să-i judeci după părerea altora. Dar, aveam de ales? Prin urmare, în capul primei pagini am scris: *Fetele satului cu pantofi ascuțiți*.

Mă urmări scriind, apoi îmi ceru carnețelul și tocul.

— Uite ce e, îmi zise, va trebui să iei notițe mai repede. E mult de învățat și, în scurtă vreme, o să ai o

duzină de carnețele pline, dar, deocamdată, trei sau patru titluri vor fi de ajuns ca să intri în subiect.

Apoi scrise *Duhurile păroase*, în capul celei de-a doua pagini. Apoi *Duhurile care bat la ușă*, în capul celei de-a treia pagini și, în sfârșit, *Vrăjitoare*, în capul celei de-a patra.

— Poftim, zise el. Cu asta, înseamnă că ai început. Tu scrie tot ce ai învățat astăzi sub fiecare dintre aceste patru titluri. Dar nu acum, pentru că ai ceva mai urgent de făcut. Ne trebuie provizii. Așadar o să cobori până în sat, altminteri mâine flămânzim. Nici cea mai bună bucătăreasă nu poate găti dacă n-are din ce. Ține minte că totul trebuie pus în sacul meu. Sacul este la măcelar, așa că la el te duci întâi. Întrebi de comanda pentru domnul Gregory.

Îmi dădu un ban mic de argint, punându-mi în vedere să fiu atent la rest, apoi mă trimise la poalele dealului, pe cel mai scurt drum spre sat.

Curând, mergeam din nou prin pădure, până când ajungeam la un pârleaz, care mă scotea la un drum abrupt și îngust. Peste încă vreo sută de pași, coteam și-mi apăreau în fața ochilor ardeziile cenușii ale acoperișurilor din Chipenden.

Satul era mai mare decât mă așteptasem. Avea pe puțin o sută de case, apoi o cârciumă, o școală și o biserică mare, cu o clopotniță-turn. Nu era nici urmă de piață, dar strada principală pavată, care cobora în pantă destul de abruptă, forfotea de femei cu coșurile încărcate, intrând și ieșind zorite din prăvălii. Cai și căruțe așteptau și pe o parte și pe cealaltă a străzii, și era limpede că aici veniseră să târguiască nevestele fermierilor și, fără îndoială, oamenii din cătunele apropiate.

Am găsit prăvălia măcelarului fără bătaie de cap și m-am așezat la o coadă de femei gălăgioase, toate strigând după măcelar, un bărbat voios, gras, cu obrații rumeni și o barbă roșcată. Părea să le știe pe nume, pe fiecare în parte, iar ele râdeau neconținut și zgometos la glumele lui deocheate, care curgeau una după alta. Eu pe cele mai multe nu le-am priceput, în schimb femeile cu siguranță le înțelegeau și chiar păreau să se distreze foarte tare.

Nimeni nu mi-a dat prea multă atenție, dar, în cele din urmă, am ajuns la tejghea și fu rândul meu să fiu servit.

— Am venit după comanda domnului Gregory, i-am spus eu măcelarului.

De cum am spus asta, în prăvălie s-a lăsat tăcerea și râsul s-a curmat. Măcelarul s-a aplecat după teighea și a scos la iveală un sac mare. Am auzit lumea șușotind în spatele meu, dar oricât mi-am ciulit urechea, n-am putut prinde nimic din ce se spunea. Când m-am întors, toți se uitau în oricare altă parte, numai la mine nu. Unii chiar își pironiseră privirea în podea.

I-am întins măcelarului moneda de argint, mi-am numărat restul cu grijă, i-am mulțumit și am ieșit cu sacul afară din prăvălie, aruncându-mi-l pe un umăr, de îndată ce ajunsei în stradă. Vizita la zarzavagiu a durat doar o clipă. Proviziile erau deja împachetate, așa că am vârat pachetul în sac, care acum a început să atârne mai greu.

Până atunci, totul mersese strună, dar când m-am îndreptat către brutar, am văzut ceata de golani.

Erau vreo șapte sau opt, cocoțați pe gardul de piatră al unei grădini. Nimic deosebit în asta, numai că nu vorbeau unul cu celălalt — toți erau foarte concentrați să se holbeze la mine, cu fețe înfometate, ca o haită de lupi, urmărind fiecare pas pe care îl făceam, apropiindu-mă de brutărie.

Când am ieșit de la brutar, erau tot acolo, dar de cum am început să urc dealul, s-au luat după mine. Ei bine,

deși era greu de crezut că doar din întâmplare se hotărâseră să urce pe deal odată cu mine, asta nu mă îngrijora. Șase frați mă pregătiseră bine la capitolul bătaie.

Le-am auzit ropotul ghetelor apropiindu-se din ce în ce mai mult. Aveau să mă prindă din urmă destul de repede, poate că și din pricină că eu mergeam din ce în ce mai încet. Vedeți dumneavoastră, nu voiam să creadă că sunt speriat și, în orice caz, sacul era greu și dealul pe care urcam, destul de abrupt.

M-au ajuns cu vreo zece pași mai înainte de pârleaz, chiar în locul unde drumeagul intra într-o pădurice, pe unde copacii înghesuiți de pe margini nu lăsau razele soarelui să pătrundă.

— Deschide sacul, hai să vedem ce ne-am luat! zise un glas din spatele meu.

Era o voce puternică, groasă, obișnuită să le spună celorlalți ce să facă. Și mai avea și nota aceea grea de amenințare, care îmi spunea că posesorului ei îi plăcea să provoace durerea și întotdeauna era în căutarea unei victime.

M-am întors cu fața la el, dar am strâns mai tare de sac, ținându-l hotărât pe umăr. Cel care vorbise era

șeful de bandă. Nu încăpea nicio îndoială. Ceilalți aveau fețe ascuțite, trase, de parcă le-ar fi lipsit veșnic o masă bună, dar el arăta de parcă ar fi mâncat pentru toți ceilalți. Era pe puțin cu un cap mai înalt decât mine, cu umeri largi și un grumaz ca de taur. Avea fața lătăreață și obrajii rumeni, dar ochii erau foarte mici și părea că nu clipește niciodată.

Cred că dacă nu ne-am fi aflat acolo și n-ar fi încercat să mă silească să le dau ceva, poate că nu m-aș fi împotrivit atâta. La urma urmei, unii dintre băieți păreau chiar lihniți și în sac exista o grămadă de mere și de păjituri. Pe de altă parte, însă, nu erau ale mele.

— Nu e sacul meu, i-am răspuns eu. Este al domnului Gregory.

— Ultimul lui ucenic nu socotea asta un neajuns, zise șeful, apropiindu-și fața lătăreață de a mea. El obișnuia să deschidă sacul pentru noi. Dacă ai puțină glagorie, o să faci la fel. Dacă nu alegi calea mai ușoară, atunci va trebui s-o faci pe calea mai grea. Dar n-o să-ți placă prea mult și, oricum ai da-o, tot acolo o să ajungi.

Gașca începuse să își strângă rândurile în jurul meu și l-am simțit pe unul din spate trăgând de sac. Nici

măcar atunci nu i-am dat drumul, ci i-am înfruntat privirea șefului cu ochi de porc, străduindu-mă cu dârzenie să nu clilesc nici eu.

În clipa aceea, s-a întâmplat ceva care ne-a luat pe toți prin surprindere. S-a văzut o mișcare printre copaci, undeva în dreapta mea, și ne-am întors cu toții capetele într-acolo.

În umbră apăruse o siluetă întunecată, iar cum ochii mei se obișnuiseră cu lumina puțină, am văzut că era o fată. Venea încet către noi, dar înaintarea ei era atât de lipsită de zgomot, încât ai fi putut auzi și un ac căzând pe drum, și călca atât de ușor, încât părea mai degrabă că plutește. Se opri chiar la marginea umbrei copacilor, de parcă s-ar fi ferit să pășească în lumina soarelui.

— De ce nu-l lăsați în pace? zise ea.

O formulase ca pe o întrebare, însă tonul vocii sale mă convinse că era, de fapt, o poruncă.

— Ce treabă ai tu? răspunse șeful bandei, repezindu-și bărbia înainte și strângându-și pumnii.

— Nu de mine trebuie să-ți pese, răspunse ea din umbră. S-a întors Lizzie și, dacă nu faci ce îți spun, ei o să-i dai socoteală.

— Lizzie? întrebă flăcăul, trăgându-se un pas înapoi.

— Osoasa Lizzie. Este mătușa mea. Nu-mi spuneți că n-ați auzit de ea...

Ați simțit vreodată timpul încetinindu-și cursul atât de mult încât să credeți că se oprește? Ați ascultat vreodată un ceas, având impresia că de la o bătaie până la următoarea a trecut o veșnicie? Ei bine, întocmai așa am simțit eu, când, foarte repede, fata șuieră o dată tare, printre dinții strânși. Apoi, vorbi din nou.

— Plecați, zise ea. Ștergeți-o de aici! Plecați, dar repede, altminteri muriți!

Efectul asupra bandei a fost instantaneu. Am surprins fugitiv expresia de pe câteva chipuri și am văzut că nu erau doar speriați. Erau îngroziți și la un pas de a-și pierde capul. Șeful lor se întoarse pe călcâie și într-o clipă o zbughi pe panta dealului în jos, urmat îndeaproape de ceilalți.

Nu știam de ce se înspăimântaseră așa, dar am simțit și eu nevoia să fug. Fata se uita la mine cu ochii mari, iar eu nu mai eram stăpân pe mine însumi. Mă simțeam ca un șoarece, paralizat de privirea fixă a unei nevăstuici gata să se repeadă asupra lui în orice moment.

Mi-am forțat piciorul stâng să se miște și, încet, m-am întors către copaci, în direcția pe care mi-o arăta nasul meu, dar încă mai țineam strâns sacul Vraciului.

Oricine ar fi fost fata, eu tot nu aveam de gând să dau drumul sacului.

— N-o rupi și tu la fugă ca ei? mă întrebă ea.

Am clătinat din cap, dar gura mi-era foarte uscată și n-aveam destulă încredere în mine ca să încerc să articulez. Știam că vorbele îmi vor ieși anapoda.

Era probabil de vârsta mea — sau poate puțin mai mică. La față era destul de drăguță, căci avea ochi mari și căprui, obrații cu pomeți ridicați și părul lung și negru. Purta o rochie neagră, strânsă bine pe talie, cu o panglică albă. Dar, odată cu aceste amănunte, am observat și ceva care m-a tulburat.

Fata purta pantofi ascuțiți și numaidecât mi-am amintit avertismentul Vraciului. Dar mi-am ținut firea, hotărât să nu dau și eu bir cu fugiții.

— N-ai de gând să-mi mulțumești? mă întrebă ea. Fii drăguț și spune mulțumesc.

— Mulțumesc, am zis eu împleticit, fiind primul cuvânt pe care izbuteam să-l rostesc.

— Bine, este și asta un început, zise ea. Dar trebuie să-mi mulțumești cum se cuvine, trebuie să-mi dai ceva, nu-i așa? O plăcintă, un măr, deocamdată ar ajunge. Nu cer mult. Sunt destule în sacul tău și Moșul

Gregory n-o să bage de seamă, iar, dacă observă totuși, n-o să zică nimic.

Am fost uluit să o aud zicându-i Vraciului „Moșul Gregory”. Știam că nu i-ar plăcea să fie numit astfel și asta mi-a spus două lucruri. Primul, că fata avea prea puțin respect pentru el, iar al doilea, că nu-i era câtuși de puțin frică de el. Acolo de unde veneam eu, cei mai mulți oameni se înfiorau numai la gândul că Vraciul ar putea să se afle prin ținutul lor.

— Îmi cer iertare, zisei eu, dar nu pot face asta. Nu sunt lucrurile mele, ca să pot da cuiva din ele.

Ea îmi aruncă o privire încruntată și nu mai scoase niciun cuvânt, multă vreme. Am crezut, la un moment dat, că avea să șuiere și la mine printre dinți. I-am întors privirea fixă, încercând să nu clilesc, până când, în cele din urmă, un zâmbet fugar îi luminează fața și ea vorbește din nou:

— Atunci, va trebui să mă mulțumesc cu o făgăduială.

— O făgăduială? am repetat eu, întrebându-mă ce voia să spună.

— Făgăduiala că o să mă ajuți și tu, cum te-am ajutat eu pe tine. Nu am nevoie de ajutor chiar în clipa asta, dar, poate, într-o bună zi, cine știe?

— S-a făcut, i-am spus eu. Dacă o să ai vreodată nevoie de ajutor, cere-mi-l.

— Cum te numești? mă întrebă ea, dăruindu-mi un zâmbet cu adevărat larg.

— Tom Ward.

— Ei bine, numele meu este Alice și locuiesc acolo, zise ea, arătându-mi un loc în spatele ei, printre copaci. Sunt nepoata preferată a Osoasei Lizzie.

Osoasa Lizzie era un nume ciudat, dar ar fi fost o necuviință să spun asta cu voce tare. Oricine ar fi fost, numele ei fusese de ajuns să-i înspăimânte pe băieții din sat.

Acesta fu sfârșitul discuției noastre. Amândoi ne-am întors și am luat-o fiecare pe drumul lui, dar, de-abia ne îndepărtaserăm câțiva pași, când Alice mi-a strigat, peste umăr:

— Ai grijă, acum! Dacă nu vrei să sfârșești ca ultimul ucenic al Moșului Gregory!

— Care ce-a pățit? am întrebat eu.

— Mai bine îl întrebi pe Moșul Gregory! strigă ea și dispăru, în spatele copacilor.

Când am ajuns înapoi, Vraciul verifică atent conținutul sacului, tăind lucrurile de pe o listă.

— Ai avut vreun necaz în sat? mă întrebă el, când încheie, în sfârșit, controlul.

— Niște băieți m-au urmărit până pe deal și mi-au cerut să deschid sacul, dar eu m-am împotrivit, răspunsei eu.

— Foarte curajos din partea ta, zise Vraciul. Data viitoare însă, să-i lași să ia câteva mere și plăcinte, că n-o să se facă gaură în cer. Viața și-așa e foarte grea, iar unii dintre ei provin din familii foarte sărace. Întotdeauna comand mai multe, să fie, în caz că ei ar cere ceva.

M-am simțit așa de prost, în clipa aceea! Dacă mi-ar fi spus asta dinainte!

— Nu mi-a plăcut ideea să le dau ceva, fără să te întreb pe dumneata mai întâi.

Vraciul își ridică sprâncenele.

— Adică, dacă ar fi fost după tine, le-ai fi dăruit mere și plăcinte?

— Nu-mi place să fiu silit, am zis eu, dar câțiva dintre ei arătau într-adevăr flămânzi.

— Atunci, data viitoare încrede-te în instinctele tale și dă curs primului imbold, zise Vraciul. Ascultă-ți vocea lăuntrică. Foarte rar greșește. Un vraci depinde

foarte mult de asta, pentru că poate însemna uneori deosebirea dintre viață și moarte. Așadar, trebuie să aflăm acum și altceva despre tine. Dacă putem sau nu să ne bizuim pe instinctele tale.

Se opri, uitându-se pătrunzător la mine, cu ochii lui verzi, cercetându-mi atent obrazul.

— Vreun necaz cu fetele? întrebă el dintr-odată.

Numai pentru că eram încă mânios nu i-am dat un răspuns direct la întrebarea sa.

— Niciun fel de necaz, răspunsei eu.

Nu era o minciună, pentru că Alice mă ajutase, ceea ce însemna exact opusul necazului. Totuși, știam că mă întrebuse de fapt dacă întâlnisem vreo fată și eram conștient că ar fi trebuit să-i vorbesc despre ea. Mai ales pentru că purta pantofi cu vârf ascuțit.

Am făcut, ca ucenic, o grămadă de greșeli, iar aceasta a fost cea de-a doua foarte gravă — că nu i-am spus Vraciului întregul adevăr.

Cea dintâi, chiar și mai gravă, fusese să-i făgăduiesc lui Alice ajutorul.

CAPITOLUL 7

CINEVA TREBUIE S-O FACĂ ȘI P-ASTĂ

După aceea, viața mea a intrat într-o rutină aglomerată. Vrăciul mă învăța repede și mă punea să scriu până când îmi înțepenea încheietura pumnului și mă înțepau ochii.

Într-o după-amiază, mă luă cu el până spre capătul satului, aproape de ultima casă de piatră. Ne-am oprit într-un mic pâlc de sălcii plângătoare, căroră, prin Comitatul nostru, li se mai zice și „copăcei de nuielușe”. Era un loc întunecos, unde, de o creangă, atârna o frânghie. Am urmărit-o cu privirea și am descoperit, la capătul ei, un clopot mare de bronz.

— Când cineva are nevoie de ajutor, zise Vraciul, nu urcă până la casa mea. Nimeni nu vine până acolo, cel puțin dacă nu e invitat. Sunt foarte riguros în privința aceasta. Oamenii vin numai până aici și trag de clopotul acesta. Atunci, coborâm noi la ei.

Problema era că, după ce se scurseseră săptămâni, nu zile, de când locuiam eu aici, nu venise nimeni să tragă clopotul vreodată, iar eu nu treceam dincolo de grădina de la apus decât atunci când venea timpul să mai aduc din sat proviziile pentru o săptămână. Mă simțeam, deopotrivă, foarte singur și ros de dor de ai mei, așa că îmi făcea bine faptul că Vraciul îmi dădea tot timpul ceva de lucru — adică nu-mi lăsa răgaz să mă gândesc prea mult la ale mele. Întotdeauna mă duceam la culcare, seara, frânt de oboseală și adormeam de îndată ce puneam capul pe pernă.

Lecțiile erau, în fiecare zi, lucrul cel mai interesant, dar n-am învățat mai mult despre stafii, duhuri rele și vrăjitoare. Vraciul mi-a spus că principalul subiect în primul an de ucenicie era despre duhuri rele, deopotrivă cu subiecte precum botanica — și asta însemna să înveți totul despre plante, unele cu adevărat folositoare, ca ierburi de leac sau care se

puteau mânca, dacă nu aveai altceva la îndemână. Dar lecțiile mele nu erau doar în scris. Unele dintre sarcini erau la fel de dificile și de istovitoare ca toate cele pe care le îndeplineam pe când mă aflam acasă, la ferma noastră.

Au început într-o dimineață călduroasă și însorită, când Vrăciul îmi ceru să las deoparte carnețelul de notițe și să-l urmez spre grădina de la miazăzi. Mi-a dat să-i țin două lucruri: o cazma și o stinghie lungă, de măsurat.

— Duhurile libere se deplasează pe artere, mă lămurii el. Dar uneori ceva nu merge bine. Poate fi rezultatul unei furtuni sau poate chiar al unui cutremur de pământ. În Comitat nu s-au mai produs cutremure serioase de nici nu se mai știe când, dar asta nu contează, pentru că oricum arterele sunt legate unele de altele și, dacă se întâmplă ceva pe una dintre ele, le strică rostul și celorlalte, chiar aflate și la o mie de mile depărtare. Atunci, duhurile prind rădăcini într-un loc, unde stau ani de-a rândul și acelora le zicem noi „legate natural”. Adeseori, după un astfel de accident, nu se pot mișca mai mult de câteva zeci de pași, într-o direcție sau alta, și provoacă foarte puține neajunsuri.

Cel puțin dacă nu ai nenorocul să te apropii, din greșeală, prea mult de vreunul dintre ele. Totuși, uneori se pot poticni în locuri foarte stingheritoare, aproape de o casă de om ori chiar înăuntrul vreuneia. Atunci, trebuie să-l urnești tu pe duh de-acolo și să-l legi, cu de-a sila, în altă parte.

— Ce sunt acelea artere?

— Nu toată lumea le spune la fel, băiete, îmi explică el. Unii cred că sunt doar căi străvechi, care se întrețin pe sub câmpuri, cărările străbunilor noștri, care au pășit pe ele în vremuri de demult, pe când oamenii erau oameni adevărați, iar Întinericul nu-și luase nasul la purtare. Omul era mai sănătos, zilele sale mai lungi și traiul vesel și fericit.

— Și ce s-a întâmplat?

— S-a pornit gheața de la miazănoapte, iar Pământul s-a răcit pentru mii de ani, îmi explică Vraciul. Devenise atât de greu să rămâi în viață, încât oamenii au uitat tot ce învățaseră. Vechea cunoaștere nu mai avea importanță. Să nu îngheți și să mănânci erau singurele lucruri care mai contau. Când, în sfârșit, ghețurile s-au retras, supraviețuitorii nu mai erau decât vânători, îmbrăcați în piei de animale. Uitaseră cum se

cultivă grânele și cum se domesticesc animalele. Întunericul era atotstăpânitor.

Ei bine, în zilele noastre e ceva mai bine, deși mai avem încă destul de recuperat. Tot ce a rămas din acele timpuri sunt arterele, dar adevărul este că sunt mai mult decât niște drumuri. Arterele sunt adevărate linii de forță, la mare adâncime sub pământ. Drumuri nevăzute și tainice, pe care duhurile libere le folosesc ca să circule cu mare viteză. Din pricina asta duhurile libere dau cea mai mare bătaie de cap. Când își stabilesc lăcașul într-un loc nou, adeseori nu sunt bine-venite. Când văd că nu sunt bine-venite, se înfurie. Și-atunci le joacă oamenilor renghiuri — uneori renghiuri periculoase — și asta înseamnă o treabă pentru noi. Căci atunci este nevoie să fie legate cu forța într-un puț. Întocmai ca acela pe care o să-l săpăm acum...

Uite, acesta este un loc potrivit, zise el, arătând spre pământul de lângă un stejar secular, uriaș. Cred că este destul spațiu între rădăcini.

Vraciul îmi dăduse o stinghie de măsurat, astfel încât să pot face puțul de exact șase picioare lungime, șase picioare adâncime și trei picioare lățime. Chiar și la umbră era prea cald să sapi și mi-a luat câteva ceasuri

bune ca să-l fac cum trebuie, pentru că Vraciul era un perfecționist.

După ce am săpat puțul, a trebuit să pregătesc un amestec urât mirositor, din sare, pilitură de fier și un fel de clei special, făcut din oase.

— Sarea îl arde pe un duh, zise Vraciul. Fierul, pe de altă parte, împământează creaturile Întunericului — întocmai cum fulgerul își face drum în pământ și își pierde puterea, fierul poate uneori să stoarcă puterea și seva creaturilor care bântuie prin întuneric. Folosite împreună, sarea și fierul alcătuiesc un zăgaz peste care un duh rău nu mai poate trece. De altfel, sarea și fierul pot fi folositoare în multe situații.

După ce am amestecat preparatul într-un cazan mare, cu ajutorul unei bidinele am căptușit cu el interiorul puțului. Semăna cu vopsitul, dar era mult mai greu, iar căptușeala trebuia să n-aibă crăpături, ca să-l împiedice până și pe cel mai puternic duh să-și facă loc și să scape.

— Dă bine peste tot, băiete, mi-a spus Vraciul. Un duh poate scăpa și printr-o crăpătură cât o gămălie de ac.

Bineînțeles, de îndată ce puțul a fost terminat, așa ca să-l mulțumească pe Vraci, a trebuit să îl astup la loc și

să o iau de la capăt. Mă puneam să exerseze săpatul puțurilor de două ori pe săptămână, ceea ce era o muncă grea, care te storcea de toată vloga și dura mult. Pe deasupra, era și puțin cam înfricoșătoare, pentru că săpam lângă puțuri în care erau închise duhuri adevărate și, chiar și la lumina zilei, locul îți dădea fiori. Am băgat de seamă că Vrăciul nu voia niciodată să se îndepărteze prea mult de grădina lui, și că părea de fiecare dată cu ochii în patru și încordat, spunându-mi că nu puteai niciodată să riști cu duhurile, nici măcar atunci când erau legate.

Vrăciul mi-a mai spus, de asemenea, că trebuia să cunosc fiecare palmă de loc din Comitat — toate orașele și satele și cel mai scurt drum dintre oricare două. Necazul era că, deși Vrăciul avea o grămadă de hărți, sus, în biblioteca sa, părea întotdeauna că eu trebuia să fac lucrurile pe cea mai complicată cale, așa că m-a pus să desenez o hartă a mea.

În mijlocul acesteia se aflau casa lui și grădinile, și trebuia să cuprindă și satul și dealurile din vecinătate. Scopul era ca, treptat, s-o măresc, ca să cuprindă din ce în ce mai mult din împrejurimile satului. Dar desenul nu era punctul meu forte, iar, cum am mai

spus, Vraciul era un perfecționist, așa că hărții mele i-a luat multă vreme până să se mărească mulțumitor. Abia când am terminat-o a început să-mi arate hărțile lui, dar mă punea mai mult să pierd o grămadă de vreme împăturindu-le la loc cu grijă, decât mă lăsa să le studiez cu adevărat.

De asemenea, am început să țin un jurnal. Vraciul mi-a dat un alt carnețel, atrăgându-mi atenția pentru a zecea mia oară că trebuia să înregistrez trecutul, ca să pot învăța din el. Nu scriam în jurnal chiar în fiecare zi; uneori eram prea obosit, alteori încheietura pumnului mă durea prea tare de la notatul în viteză în celălalt carnețel, când mă străduiam să țin pasul cu ceea ce-mi dicta Vraciul.

Apoi, într-o dimineață, la micul dejun, când se împlinea o lună de când locuiam cu Vraciul, acesta m-a întrebat:

— Ce părere ai, până acum, băiete?

Mă întrebam dacă vorbește despre micul dejun. Probabil că urma să mai fac un drum după slănină, care fusese prăjită un pic cam tare, în dimineața aceea. Așa că am ridicat din umeri. Nu voiam să-l jignesc pe duh, care probabil că ne asculta.

— Da, este o muncă grea și nu te-aș învinovăți dacă ai renunța acum, reluă Vraciul. După ce se scurge prima lună, întotdeauna îi dau ucenicului meu șansa să se întoarcă acasă și să se gândească foarte bine dacă vrea să continue sau nu. Vrei să faci și tu același lucru?

M-am străduit cât am putut să nu mă arăt prea fericit, dar nu mi-am putut opri zâmbetul să-mi înflorească pe față. Partea proastă era că, pe măsură ce eu zâmbeam mai larg, Vraciul arăta tot mai nefericit. Am fost încredințat că ar fi vrut să rămân, dar nu mai puteam aștepta ca să plec. Gândul că aveam să-mi văd din nou familia și să mă bucur de mâncarea gătită de mama mi se părea un vis prea frumos.

Peste o oră, părăseam casa Vraciului.

— Ești un băiat curajos și ai mintea ageră, mi-a zis el, la poartă. Ai trecut cu bine de luna ta de probă, așa că-i poți spune tatălui tău, dacă vrei, că o să-l vizitez la toamnă, să-mi iau cele zece guinee. Ai însușirile unui bun ucenic, dar depinde de tine, băiete. Dacă n-o să te mai întorci, o să înțeleg că te-ai hotărât să renunți. Altminteri, te aștept într-o săptămână. Dacă rămâi la mine, o să te pregătesc vreme de cinci ani, timp în care o să devii tot atât de priceput ca și mine în meseria asta.

Am pornit spre casă cu inima ușoară. Vedeți dumnea-voastră, nu voiam să i-o spun Vraciului în față, dar în clipa în care mi-a dat șansa să mă întorc acasă și poate să nu mai vin niciodată la el, deja îmi pusesem în cap să fac exact așa. Meseria era cumplită. Din ceea ce îmi dezvăluisse Vraciul până atunci, în afară de singurătate, era plină de primejdii și înfricoșătoare. Nimănui nu-i păsa într-adevăr dacă trăiai sau mureai. Oamenii nu voiau decât să-i scapi de ceea ce îi năpăstua, dar nici prin gând nu le trecea să se întrebe cât te-ar putea costa pe tine.

Vraciul îmi povestise cum, odată, a fost aproape ucis de un duh rău. Se preschimbase, cât ai clipi, dintr-un duh care bate la ușă într-un sfarmă-piatră și îi crăpase capul cu un bolovan mare cât pumnul fierarului. El zisesese că nici nu fusese încă plătit, dar că aștepta să primească banii în primăvara următoare. Ei bine, până la primăvara următoare mai era destul, prin urmare ce folos trăsese din treaba asta? În timp ce mergeam spre casă, mi se părea că ar fi fost mai bine pentru mine să muncesc la fermă.

Din păcate, era o călătorie de două zile încheiate și mersul pe jos îmi lăsa destul de mult timp de gândire.

Mi-am amintit cât de sătul de fermă eram uneori. Oare chiar aş fi putut s-o scot la capăt muncind acolo pentru tot restul vieţii mele?

Apoi, am început să mă gândesc la ce-o să zică mama. Ea chiar îşi pusese încrederea în mine că o să devin ucenicul Vraciului şi, dacă mă opream, o dezamăgeam rău. Aşadar, partea cea mai grea avea să fie să-i mărturisesc ei intenţiile mele şi să-i urmăresc reacţia.

La sfârşitul primei zile a călătoriei mele către casă, am terminat toată brânza pe care mi-o dăduse Vraciul s-o am pe drum. Aşa că, a doua zi, m-am oprit doar o dată, ca să-mi răcoresc picioarele într-un pârâu, ajungând acasă chiar înainte de mulsul de seară.

Când am deschis poarta curţii, tata se îndrepta spre şopronul vitelor. Dând cu ochii de mine, chipul i s-a luminat într-un zâmbet larg. M-am oferit să-l ajut la muls, ca să putem sta de vorbă, dar el m-a îndemnat să intru în casă neîntârziat şi să vorbesc cu mama.

— Ţi-a dus dorul, băiete. O să-i faci mare plăcere să te vadă.

Bătându-mă uşurel cu palma pe umăr, se duse la muls. Nici nu apucasem să fac zece paşi, când Jack ieşi din hambar şi veni drept la mine.

— Ce te aduce înapoi așa curând? mă întrebă el.

Mi se păru un pic cam rece. Ei da, ca să fiu sincer, a fost mai mult decât rece. Chipul îi era cumva schimonosit, de parcă ar fi vrut să se încrunte și să rânjească, în același timp.

— Vraciul m-a trimis acasă pentru vreo câteva zile. Trebuie să mă hotărâsc dacă să continui ori ba ucenia la el.

— Și tu ce-o să faci?

— O să mă sfătuiesc cu mama.

— Fără îndoială că o să iasă cum vrei tu, ca de obicei, zise Jack.

Acuma Jack în mod hotărât se încruntase și mă făcu să bănuiesc că se întâmplase ceva cât fusesem plecat. Altminteri de ce să fie, atât de brusc, dușmănos? Oare pentru că nu voia să mă întorc eu acasă?

— Și nu pot să cred că i-ai luat tatei cutia cu iască, mai zise el.

— El mi-a dat-o, răspunsei eu. A vrut să mi-o dea mie.

— Ți-a oferit-o, dar asta nu însemna că trebuia s-o iei. Beleaua cu tine e că întotdeauna te gândești numai la tine. Ia gândește-te și la bietul tata. Ținea atât de mult la cutia aceea!

N-am mai spus nimic, fiindcă nu voiam să mă cert cu el. Știam că nu avea dreptate. Tata voise să fie a mea acea cutie, de asta eram sigur.

— De vreme ce m-am întors, o să pot să dau o mână de ajutor pe aici, am zis eu, ca să schimb subiectul.

— Dacă într-adevăr vrei să-ți câștigi pâinea, atunci dă de mâncare la porci! mi-a strigat el, întorcându-se și plecând.

Asta era o treabă care nu-i plăcea niciunuia dintre noi. Porcii erau mari, păroși și puțeau, și întotdeauna erau atât de flămânzi, încât nu era sănătos să te întorci cu spatele la ei.

În ciuda celor spuse de Jack, încă eram bucuros că venisem acasă. Trandafirii cățăărători ai mamei acopeau aproape tot zidul din spatele casei și întotdeauna le mergea bine, chiar și când se aflau pe partea de nord. Acum tocmai lăstăreau, dar, pe la mijlocul lui iunie aveau să se umple de flori roșii.

În spatele casei, întotdeauna a domnit harababura, pentru că un fulger lovise odată casa. Ușa luase foc și fusese înlocuită, dar tocurile rămăseseră tot scofâlcite, așa că a trebuit să împing cu putere ca s-o deschid.

N-a fost rău, căci primul lucru pe care l-am văzut a fost chipul zâmbitor al mamei.

Stătea în vechiul ei balansoar, în colțul cel mai îndepărtat al bucătăriei, un loc unde razele soarelui care apunea nu puteau ajunge. Dacă lumina era prea puternică, o dureau ochii. Mamei îi plăcea mai mult iarna, decât vara, și noaptea, decât ziua.

S-a bucurat să mă vadă întreg și sănătos, iar, la început, am încercat să amân să-i spun că venisem acasă ca să rămân. Mi-am luat un aer curajos și m-am prefăcut c-aș fi fericit, dar ea vedea prin mine ca prin sticlă. Niciodată nu izbutisem să-i ascund ceva.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă ea.

Am ridicat din umeri și-am încercat să zâmbesc, ascunzându-mi sentimentele probabil mai stângaci decât fratele meu mai devreme.

— Vorbește, zise ea. N-are niciun rost să le ții în tine.

I-am dat ascultare, povestindu-i îndelung, pentru că încercam să găsesc o cale să-mi exprim îndoielile în cuvinte. Bătăile balansoarului mamei au încetinit, treptat, până când, în cele din urmă, s-au oprit de-a binelea. Țsta întotdeauna era semn rău.

— Mi-am încheiat cu bine luna de încercare, iar domnul Gregory a zis că depinde de mine dacă o să continui sau nu. Dar mă apasă singurătatea, mamă, am mărturisit eu, la sfârșit. Este într-adevăr pe-atât de rău pe cât m-am așteptat. N-am prieteni. Nimeni de vârsta mea cu care să schimb o vorbă. Mă simt atât de singur... mi-aș dori să mă întorc și să muncesc aici.

Aș fi putut să-i spun mai multe și să-i amintesc cât de fericiți eram odinioară la fermă, când toți frații mei locuiau acasă. N-am făcut-o — știam că și ea le ducea dorul. M-am gândit că m-ar privi mai cu îngăduință din pricina asta, dar n-am avut dreptate.

S-a scurs un timp lung până când să spună ceva și o puteam auzi pe Ellie dând cu mătura în camera alăturată, cântând încetișor, doar pentru ea, în timp ce muncea.

— Singur? întrebă mama, cu glasul plin mai degrabă de mânie, decât de înțelegere. Cum poți să te simți singur? Te ai pe tine, nu-i așa? Când te-oi pierde pe tine însuși, atunci într-adevăr o să fii singur. Până atunci, nu te mai văita. Ești aproape un bărbat acum și un bărbat trebuie să muncească. De când e lumea oamenii au îndeplinit treburi care nu le plac. De ce ar

fi altfel pentru tine? Ești al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, iar aceasta este meseria pentru care ai fost tu născut.

— Dar domnul Gregory a pregătit și alți ucenici, am izbucnit eu. Unul dintre ei ar fi putut să se întoarcă și să aibă grijă de Comitat. De ce trebuie să fiu eu acela?

— I-a pregătit el pe mulți, dar foarte puțini și-au încheiat ucenicia, zise mama, iar cei care au izbutit nu se ridică nici până la călcâiul lui. Sunt ba nedesăvârșiți, ba slabi, ba lași. Merg pe o cale întortocheată, luând bani de la oameni ca să facă mai nimic. Așadar, numai tu ai rămas acum, fiule. Tu ești ultima șansă. Ultima nădejde. Cineva trebuie s-o facă. Cineva trebuie să înfrunte Întunericul. Și tu ești singurul care poate.

Balansoarul începu să se legene din nou, prinzând treptat viteză.

— Ei bine, mă bucur că am lămurit problema asta. Vrei să aștepți până la cină sau îți pun niște mâncare pe masă de îndată ce e gata? mă întrebă mama.

— N-am avut nimic de mâncare toată ziua, mamă. Nici măcar de-o gustare de dimineață.

— Păi, e gata niște tocană de iepure. Asta ar trebui să te mai învioreze nițel.

Am stat la masa din bucătărie, simțindu-mă mai năpăstuit și mai trist ca niciodată, în timp ce mama trebăluia pe lângă plită. Iepurele mirosea atât de îmbietor încât îmi lăsa gura apă. Nimeni nu gătea mai bine ca mama, și meritase să vin acasă, chiar și pentru o singură masă.

Surâzătoare, mama aduse o farfurie mare cu tocană aburindă și-o așeză înaintea mea.

— Mă duc să-ți aranjez odaia, zise ea. Acum, dacă tot ai venit, poți să mai stai vreo două zile.

Am murmurat ceva aducând a mulțumiri și n-am mai pierdut nicio clipă, începând să mănânc. Cum a urcat mama, în bucătărie a intrat Ellie.

— Mă bucur să te văd acasă, Tom, zise ea cu un zâmbet. Apoi, își coborî privirea către generoasa mea porție cu mâncare. Vrei și niște pâine?

— Da, te rog, i-am răspuns eu, iar Ellie mi-a uns cu unt trei felii groase, după care s-a așezat la masă, în fața mea.

Am terminat totul fără să mă opresc o dată măcar, nici să respir, iar la sfârșit mi-am făcut lună farfuria cu ultima felie mare de pâine proaspăt ieșită din cuptor, unsă cu unt.

— Ți-e mai bine, acum?

Am dat din cap și-am încercat să zâmbesc, dar am înțeles că nu mi-a ieșit cum trebuia, căci Ellie a părut deodată îngrijorată.

— N-am putut să nu trag cu urechea la ce i-ai spus mamei tale, zise ea. Sunt încredințată că nu e chiar așa de rău. Ți se pare ție, numai pentru că e o meserie nouă și ciudată. O să te obișnuiești curând cu munca ta. Oricum, n-are rost să te întorci chiar acum. După câteva zile de stat acasă, o să te simți mai bine. Și întotdeauna o să fii bine-venit aici, chiar și atunci când ferma o să-i aparțină lui Jack.

— Nu cred că Jack o să fie prea încântat să mă vadă.

— De ce spui asta? întrebă Ellie.

— Nu mi-a părut la fel de prietenos, atâta tot. Nu cred că mă vrea aici.

— Nu-ți face tu griji din pricina fratelui tău mai mare și mai necioplit. Îl pot da eu pe brazdă, destul de lesne.

Atunci am zâmbit sincer, pentru că era adevărat. Cum spusese mama, odată, Ellie îl putea învârti pe Jack pe degetul ei mic.

— Ce îl supără pe el cel mai tare este asta, zise Ellie, trecându-și ușor mâna peste pânțece. Sora mamei mele a murit la naștere, iar familia noastră mai vorbește

despre asta până și-n ziua de azi. De aceea Jack e întors pe dos, dar pe mine nu mă îngrijorează deloc, fiindcă nici c-aș putea să fiu pe mâini mai bune, cu mama ta alături, ca să mă ajute.

Se opri o clipă.

— Dar mai e ceva. Îl îngrijorează și noua ta îndeletnicire.

— Părea foarte mulțumit de ea, mai înainte să plec, am zis eu.

— S-a purtat așa pentru tine, pentru că tu ești fratele lui și ține la tine. Dar îndeletnicirea de vraci chiar sperie lumea. Îi face pe oameni să nu se simtă în apele lor. Cred că, dacă ai fi refuzat-o de la bun început, totul ar fi fost probabil în regulă. Dar Jack zice că, în ziua în care ai plecat, ai luat-o drept peste deal, prin pădure și că, de atunci încoace, câinii sunt neli-niștiți. Acum nu mai calcă nici măcar în pajiștea de la miazănoapte.

Jack crede că ați stârnit ceva, acolo sus. Dar eu bănuiesc că totul vine de la asta, adăugă Ellie, bătându-se ușurel cu palma peste pantece. Încearcă doar să fie ocrotitor, asta-i tot. Se gândește la familia lui. Dar tu nu-ți face griji. Totul o să se rezolve de la sine, cu timpul.

Până la urmă, am rămas acasă trei zile, încercând să mă arăt curajos, dar, la sfârșit, simțind că era într-adevăr timpul să o iau din loc. Mama a fost ultima persoană pe care am văzut-o înainte să plec. Eram singuri în bucătărie și m-a strâns de braț, spunându-mi că era mândră de mine.

— Ești mai mult decât al șaptelea după alți șapte, zise ea, zâmbindu-mi călduros. Pentru că ești totodată și fiul meu și tu ai puterea să faci ceea ce trebuie făcut.

Am încuviințat dând din cap, pentru că voiam să fie fericită, dar zâmbetul mi s-a șters de pe buze de îndată ce am ieșit din curte. M-am târât înapoi spre casa Vraciului, cu tot curajul meu căzut în ghete, simțindu-mă rănit și dezamăgit că mama nu mă voise înapoi acasă.

A plouat tot drumul până la Chipenden, și, când am ajuns, eram înghețat, ud și nefericit. Dar, în fața porții de la intrare, spre surprinderea mea, ivărul s-a ridicat singur și poarta s-a deschis fără s-o ating. Era un soi de bun-venit, o încurajare să intru, ceva ce credeam că îi era rezervat doar Vraciului. Cred că ar fi trebuit să mă simt încântat, dar n-am putut. Mă simțeam doar la pământ.

Am bătut la ușă de trei ori până când, în cele din urmă, am văzut cheia în broască. Fiindcă la bătăile mele nu răspunsese nimeni, am întors cheia și am împins de ușă, deschizând-o.

M-am uitat prin toate încăperile de jos, în afară de una singură, de! Apoi, am strigat pe scări. N-am primit niciun răspuns, așa că mi-am luat inima în dinți și am intrat în bucătărie.

În vatră ardea focul și masa era pusă pentru o persoană. În mijloc trona un cazan uriaș cu tocană fierbinte. Mi-era atât de foame că mi-am pus singur de mâncare și aproape că mi-am lustruit farfuria. Abia după aceea am băgat de seamă biletul de sub solniță.

*Plecat în est, la Pendle. E un necaz cu
o vrăjitoare, așa că o să sipsească o vreme.
Simte-te ca acasă, dar nu uita să aduci
din sat proviziile pentru săptămâna
asta. Ca de obicei, sacul meu e la
măcelar, așa că te duci mai întâi la el.*

Pendle era un deal mare, aproape un munte, în capătul dinspre răsărit al Comitatului. Întregul district era năpădit de vrăjitoare și era periculos să te duci acolo, mai ales de unul singur. Asta mi-a amintit cât de primejdioasă putea fi îndeletnicirea de Vraci.

Dar, în același timp, n-am putut să nu mă simt puțin dezamăgit. Atâta vreme așteptasem să se întâmple ceva, apoi, chiar în clipa în care n-am mai fost de față, Vraciul plecase fără mine!

* * *

Am dormit bine în noaptea aceea, dar nu într-atât de adânc încât să nu aud clopoțelul chemându-mă la masa de dimineață.

Am coborât la timp și-am fost răsplătit cu cea mai bună porție de ouă cu șuncă pe care o mâncasem până atunci în casa Vraciului. Eram atât de mulțumit încât, înainte de a mă ridica de la masă, am vorbit cu voce tare, repetând cuvintele pe care le rostea tata în fiecare duminică, după masa de prânz:

— A fost cu adevărat gustoasă. Felicitările mele bucătarului.

De cum am terminat, focul s-a înviorat în vatră, iar pisica a început să toarcă. Nu vedeam pisica, dar

sfârâitul pe care îl scotea era atât de puternic încât puteam să jur că zăngăneau geamurile. Era limpede că spusese ce trebuia.

Astfel, mulțumit de mine însumi, am pornit-o către sat, să aduc proviziile. Soarele strălucea pe un cer albastru, fără pic de nori, păsărelele cântau, iar, după ploaia din ajun, întreaga lume părea mai strălucitoare, mai colorată și mai proaspătă.

Am început de la măcelar, am luat sacul Vraciului, m-am dus la zarzavagiu și am încheiat la brutar. Câțiva dintre băieții satului sprijineau zidurile în apropiere. Nu erau la fel de mulți ca data trecută, iar șeful lor, flăcăul vânjos cu grumazul ca de taur, nu se afla printre ei.

Amintindu-mi ce îmi spusese Vraciul, m-am dus drept la ei.

— Îmi pare rău pentru data trecută, zisei eu, dar sunt nou și nu înțeleg prea bine regulile. Domnul Gregory a zis că puteți să luați, fiecare, un măr și-o plăcintă.

Cu acestea, am deschis sacul și i-am dat fiecărui băiat exact ce îi făgăduisem. Făcură niște ochi atât de mari, că aproape le ieșiră din orbite și toți bolborosiră câte un mulțumesc.

În capul drumului, mă aștepta cineva. Era fata pe nume Alice și stătea din nou în umbra copacilor, de parcă nu i-ar fi plăcut lumina soarelui.

— Poți să iei și tu un măr și-o prăjitură, i-am zis eu. Spre marea mea mirare, ea clătină din cap.

— Acum nu mi-e foame, răspuse ea. Dar este ceva ce-mi doresc cu adevărat. Vreau să-ți ții promisiunea. Am nevoie de ajutor.

Am ridicat din umeri. O promisiune e o promisiune și-mi aduceam aminte că îi promisesem ajutorul. Așadar, ce altceva puteam face decât să mă țin de cuvânt?

— Spune-mi ce vrei și-o să fac tot ce pot, i-am răspuns eu.

Din nou fața i se luminează de un zâmbet larg. Purta o rochie neagră și conduri ascuțiți, dar zâmbetul ei m-a făcut să uit de aceste amănunte. Totuși, ceea ce am auzit pe urmă m-a îngrijorat și chiar mi-a stricat toată ziua.

— N-o să-ți spun acum, a zis ea. O să-ți spun diseară, da, o să-ți spun, de îndată ce apune soarele. Vino până la mine, când auzi clopotul Moșului Gregory.

Am auzit clopotul chiar înainte de apusul soarelui și, cu inima grea, am coborât dealul către pâlcul de sălcii

de la răscrucea drumurilor. Nu mi se părea drept să tragă de clopot. Cel puțin dacă nu avea vreo însărcinare specială pentru Vraci, dar mă cam îndoiam.

Depart, deasupra creștetului meu, ultimele raze ale soarelui scăldau crestele dealurilor într-o lumină firavă, portocalie, dar jos, pe sub sălcii, lumina era cer-nită și plină de umbre.

M-am înfiorat când am văzut-o pe fată, pentru că trăgea de sfoară cu o singură mână și, cu toate acestea, făcea clopotul să salte nebunește. În pofida brațelor ei subțiri, se părea că este foarte puternică.

Se opri din tras clopotul de îndată ce m-am arătat la față și își puse mâinile în șold, în vreme ce crengile continuau să se legene și să tremure deasupra capului ei. Ne-am uitat unul la altul un timp nemăsurat de lung, până când ochii mi-au fost atrași în jos, către coșul de la picioarele ei. Înăuntru era ceva acoperit cu o pânză neagră.

Ea a ridicat coșul și mi l-a întins mie.

— Ce-i asta? am întrebat.

— E pentru tine, ca să-ți poți ține făgăduiala.

L-am primit, dar nu mă simțeam foarte fericit. Din curiozitate, am vârât mâna înăuntru ca să ridic pânza neagră.

— Nu, las-o așa, zise scurt Alice, pe un ton tăios. Să nu ia aer, altfel se strică.

— Dar ce-i înăuntru? am întrebat eu din nou.

Se întunecase, între timp, și începusem să mă simt neliniștit.

— Doar niște turte.

— Îți mulțumesc mult, am zis eu.

— Nu sunt pentru tine, răspuse ea și un zâmbet fugar îi flutură în colțul gurii. Turtele astea sunt pentru Mama Malkin.

Mi-am simțit deodată gura iască și un fior de gheață m-a săgetat pe șira spinării. Mama Malkin, vrăjitoarea vie, pe care Vraciul o ținea într-un puț, în grădina lui!

— Nu cred că domnului Gregory i-ar plăcea treaba asta, am zis eu. Mi-a spus să stau departe de ea.

— E foarte hain Moșul Gregory, zise Alice. Biata Mama Malkin zace în gaura aia din pământ, umedă și întunecată, de mai bine de treisprezece ani. E drept să te porți atât de urât cu o femeie bătrână?

Am ridicat din umeri. Nici eu nu gândisem că era un lucru potrivit. Era greu să îi iei apărarea pentru ceea ce făcuse, dar el spusese că existase un motiv întemeiat.

— Uite ce e, mi-a zis ea, n-ai să intri în bucluc, pentru că Moșul Gregory nici nu trebuie să afle. E destul doar

să i le duci bătrânei. Sunt turtele ei preferate, făcute de familia ei. Nu-i nimic rău în asta. E doar un întăritor, care să o ajute să îndure mai ușor frigul. O să-i meargă drept în oasele-i bătrâne, da, drept în oase.

Din nou am ridicat din umeri. Toate argumentele păreau de partea ei.

— Așadar, tu trebuie numai să-i dai câte o turtă, în fiecare noapte. Ai trei turte, pentru trei nopți. Cel mai bine ar fi să i le duci la miezul nopții, pentru că atunci îi este cel mai foame. Dă-i-o pe prima chiar la noapte.

Alice se întoarse să plece, dar se opri și-mi zâmbi.

— Am putea deveni buni prieteni, noi doi, zise ea și chicoti.

Apoi dispăru în adâncul pădurii întunecate.

CAPITOLUL 8 MAMA MALKIN

Intors în casa Vraciului, am început să mă frământ, dar, cu cât mă gândeam mai mult la ceea ce aveam de făcut, cu atât mai tare mi se tulbura mintea. Știam ce ar fi spus Vraciul. Ar fi aruncat turtele cât colo și mi-ar fi ținut o lungă cuvântare despre vrăjitoare și necazurile cu fetele care poartă pantofi ascuțiți.

Vraciul nu era acolo, așa că n-am ținut cont de asta. Din două motive am pornit prin întunericul grădinii dinspre răsărit, unde ținea el vrăjitoarele. Primul era cuvântul pe care mi-l dădusem lui Alice.

„Niciodată să nu făgăduiești ceva, dacă nu ești pregătit să-ți ții făgăduiala”, îmi spusese mereu tata. Așa

că, n-aveam de ales. El mă învățase să deosebesc ce-i bine de ce-i rău și doar pentru că acum eram ucenicul Vraciului nu însemna că trebuia să-mi schimb toate convingerile.

Al doilea motiv era că nu-mi plăcuse de la bun început ideea că o femeie bătrână era ținută prizonieră într-o groapă în pământ. Să-i faci așa ceva unei vrăjitoare moarte, mai înțelegeam, dar uneia vii? Mi-am amintit că mă întrebasesm, de cum aflasem, ce crimă cumplită putuse ea să înfăptuiască pentru a merita o pedeapsă ca asta.

Și, la urma urmei, ce rău putea să se întâmple, dacă primea trei turte? Un pic de alinare de la familia ei, ca să îndure mai bine frigul și umezeala, asta era tot. Vraciul îmi spusese să mă încred în instinctele mele și, după ce am cântărit bine lucrurile, am simțit că făceam ce trebuia.

Singura problemă era că mi se spusese să duc turtele chiar eu, la miezul nopții. Avea să fie foarte întuneric la ora aceea, mai ales dacă nu apărea și luna.

M-am apropiat de grădina dinspre răsărit, cărând coșul după mine. Era întuneric, dar nu chiar atât de

întuneric precum mă așteptasem eu. Pe de-o parte, pentru că vederea mea fusese dintotdeauna destul de pătrunzătoare noaptea. Mama mea vedea bine pe întuneric și cred că o moștenisem. Pe de altă parte, era o noapte fără nori, iar lumina lunii mă ajuta să-mi găsesc drumul.

Când am intrat în pădure, mi s-a făcut deodată frig și am început să tremur. Până am ajuns la primul mormânt, cel cu lespezi pe margini și cu treisprezece drugi de fier, mi s-a făcut și mai frig. Era locul unde fusese îngropată prima vrăjitoare. Era slabă, cu puțină putere, cel puțin așa spusese Vraciul. N-aveam de ce să-mi fac griji aici, mi-am spus eu în gând, încercând din răspun-teri să o și cred.

Când mă hotărâsem, pe ziuă, să-i dau turtele Mamei Malkin fusese una, dar acum, în grădină, aproape de miezul nopții, nu mai eram atât de sigur. Vraciul îmi spusese să mă țin departe de grădină după ce se însera. Mă prevenise nu o dată, așadar trebuia să fie o regulă importantă, pe care iată că eu o încălcam.

Auzeam tot soiul de zgomote slabe. Foșnetele și zvâcnetele nu erau probabil nimic altceva decât micile vietăți ale pădurii pe care le deranjam pășind pe

potecă, dar îmi aduceau aminte că nu aveam niciun drept să mă aflu aici.

Vraciul îmi spusese că alte două vrăjitoare se aflau îngropate la douăzeci de pași distanță, așa că mi-am numărat pașii cu mare grijă. Asta m-a adus lângă cel de-al doilea mormânt, care era întocmai ca și primul. M-am apropiat și mai mult, doar ca să fiu sigur. Drugii erau la locul lor și se putea vedea și pământul din jur, bătătorit bine, fără niciun fir de iarbă. Vrăjitoarea aceasta era moartă, dar tot primejdioasă. Era cea care fusese îngropată cu capul în jos. Asta însemna că pantofii din picioarele ei trebuia să fie imediat sub primul strat de pământ.

Cum mă holbam la mormânt, mi s-a părut că aud ceva mișcându-se. Era ca un zvâcnet, poate doar în închipuirea mea sau poate de la vreun mic animal — vreun șoarece, vreun popândău sau ceva asemănător. M-am îndepărtat grăbit. Și dacă fusese o talpă de pantof?

După alți trei pași, ajungeam la marginea locului pe care îl căutam — fără nicio îndoială. Din nou am văzut o îngrăditură de pietre, întărită cu treisprezece drugii. Existau, cu toate acestea, și trei deosebiri. În primul

rând că suprafața de sub drugi era mai curând un pătrat decât un dreptunghi. În al doilea rând, era mai mare, probabil de vreo patru pași latura. În al treilea, nu exista pământ bătătorit sub drugi, ci doar o mică gaură neagră, adâncită în pământ.

M-am oprit din mers și am ciulit urechea. Până atunci, nu auzisem alte zgomote decât slabele foș-găieli ale vietăților de noapte și ușoara adiere de vânt. O adiere atât de blândă, încât abia de-o băgam de seamă. Am observat-o, totuși, când s-a oprit. Căci dintr-odată totul a încremenit, iar pădurea a devenit nefiresc de tăcută.

Cum să vă spun, ciulisem urechea și încercasem s-o aud pe vrăjitoare, iar acum aveam senzația că ea mă pândea pe mine.

Tăcerea s-a prelungit și părea să nu se mai sfârșească, dar, deodată mi-am dat seama de o slabă respirație dinspre puț. Sunetul acela m-a încurajat, într-un fel, să mă mișc, așa că am mai făcut vreo câțiva pași, oprindu-mă foarte aproape de gura puțului, chiar atingând cu vârful ghetei marginea de piatră.

În clipa aceea, mi-am mai amintit ceva din ce îmi spusese Vrăciul despre Mama Malkin...

„În mare parte, puterea ei s-a scurs în pământ, dar i-ar plăcea la nebunie să pună gheara pe un băiat ca tine.”

Atunci m-am dat câțiva pași mai înapoi — nu prea mult, dar cuvintele Vrăciului mă făcuseră să mă mai gândesc. Și dacă ieșea o mână din puț și mă înhăța de gleznă?

Vrând să termin odată cu toată povestea, am strigat încetșor, în întuneric:

— Mamă Malkin! Ți-am adus ceva. Un dar de la familia ta. Ești acolo? Mă auzi?

N-am primit niciun răspuns, dar ritmul respirației de sub pământ păru să se iuțească. Hotărât să nu mai pierd nicio clipă și disperat să mă întorc înapoi, în casa călduroasă a Vrăciului, am vârât mâna în coș, pipăind pe sub pânză. Degetele mi s-au oprit pe una dintre turte. Am simțit ceva moale, vâscos și puțin lipicios. Am scos turta afară și am întins-o deasupra drugilor.

— E doar o turtă, am zis eu blând. Nădăjduiesc să te ajute să te simți mai bine. O să-ți mai aduc una, mâine noapte.

Cu aceste cuvinte, i-am dat drumul, lăsând-o să cadă în beznă.

Ar fi trebuit să mă întorc numaidecât la casa Vraciului, dar am mai stat câteva clipe să ascult. Nu știu ce mă așteptam să aud, dar a fost o greșeală.

S-a produs o mișcare în puț, de parcă ceva se târa pe jos. Și apoi am auzit-o pe vrăjitoare începând să-și înfulece turta.

Crezusem că unii dintre frații mei scot zgomote neplăcute când mănâncă, dar ce auzeam acum era mult mai rău. Suna chiar mai dezgustător decât atunci când marii noștri porci păroși își înfundau răturile în troacă — un talmeș-balmeș de pufneli, sforăituri și molfăieli, întrețesute cu o respirație greoaie. Nu știam dacă îi plăcea sau nu turta, dar în mod sigur o mânca foarte zgomotos.

În noaptea aceea mi-a fost foarte greu să dorm. Nu-mi puteam lua gândul de la puțul întunecat și-mi făceam mii de griji pentru faptul că trebuia s-o vizitez pe vrăjitoare și în noaptea următoare.

Deși am coborât la timp la gustarea de dimineață, șunca era cam arsă, iar pâinea cam veche. Nu puteam pricepe de ce — doar cumpărasem pâine proaspătă de la brutar cu numai o zi înainte. Mai mult, chiar și

laptele era acrit. Să fi fost oare duhul bucătar supărat pe mine? Oare știa ce făceam eu și stricase gustarea de dimineață cumva ca să mă avertizeze?

Munca la fermă era grea și eu cu ea fusesem obișnuit. Vrăciul nu-mi lăsase nimic de făcut, așadar nu aveam cu ce să-mi ocup ziua. M-am urcat până la el în bibliotecă, gândindu-mă că probabil nu s-ar supăra dacă mi-aș găsi ceva folositor de citit, dar spre marea mea dezamăgire, ușa era încuiată.

Așadar, ce altceva puteam face decât să ies la plimbare? M-am hotărât să explorez dealurile, urcând mai întâi pe Vârful Parlick. Ajuns în vârf, m-am așezat pe movila de pietre care-l marca și am admirat priveliștea.

Era o zi însorită și senină, iar de acolo de sus puteam vedea ținutul desfășurat la picioarele mele, cu marea ademenitoare, sclipind albastră, mult departe către nord-vest. Lanțul de dealuri părea să se întindă la nesfârșit, dealuri mari, cu nume ca Dealul Crater și Dealul Casa Stâlpului — atât de numeroase încât credeai că ți-ar fi luat o viață de om ca să le bați cu piciorul pe toate.

În imediata apropiere era Dealul Lupului și m-am întrebat din nou dacă într-adevăr se aflau lupi prin zonă. Lupii puteau fi periculoși și mi se spusese că, iarna, când

dădeau gerurile cele mari, se adunau și vânau în haite. Ei, da, acum era primăvară, și cu siguranță n-aveam să văd nici urmă de lupi, dar asta nu însemna că nu puteau fi acolo. Asta m-a făcut să înțeleg că, să te prindă noaptea sus, pe dealuri, putea fi chiar înspăimântător.

Nu atât de înspăimântător, mi-am zis eu, ca atunci când ești nevoit să te duci și să-i dai de mâncare Mamei Malkin încă o turtă. Curând, prea curând chiar, soarele începu să scapete la apus, iar eu a trebuit să cobor înapoi spre Chipenden.

M-am trezit din nou cărând coșul prin întunericul din grădină. De data aceasta, m-am hotărât să termin repede. Fără zăbavă, am lăsat să cadă a doua turtă lipicioasă printre drugii de fier, în adâncul puțului.

Abia atunci, când era deja prea târziu, chiar în secunda în care turta se desprindea de palma mea, am observat ceva care mi-a înghețat sângele în vine.

Drugii de deasupra gurii puțului fuseseră îndoșiți. Noaptea trecută, îi văzusem perfect drepți, treisprezece bare paralele de fier. Acum, în mijloc era o despărțitură, largă atât cât să treacă un cap prin ea.

Poate fuseseră îndoșiți de cineva din afară, de deasupra, dar mă îndoiam. Vraciul îmi spusese că

grădinile și casa erau păzite și nimeni nu putea intra în ele. Nu-mi precizase cum și de cine, dar am ghicit că erau păzite de cine știe ce duh. Probabil același care gătea.

Prin urmare, numai vrăjitoarea îi putuse îndoi. Probabil se cățăraseră cumva pe marginea puțului și începuse să tragă de drugi. Deodată, mintea mi se luminează și pricepui întocmai ceea ce se petrecea.

Fusesem atât de prost! Turtele o făceau mai puternică.

Am auzit-o, jos, în beznă, începând să-și înfulece și cea de-a doua turtă, scoțând aceleași oribile molfăieli, pufneli și sforăituri. Am ieșit grăbit din pădure și m-am întors în casă. Eram aproape convins că nici n-ar mai fi avut nevoie de a treia turtă.

După încă o noapte albă, m-am hotărât. Aveam să mă duc la Alice, să-i dau înapoi ultima turtă și să-i explic de ce nu îmi mai puteam ține făgăduiala.

Mai întâi, trebuia s-o gădesc. Îndată după micul dejun, am coborât până în locul unde o întâlnisem prima oară și am mers până în capătul celălalt al pădurii. Alice spusese că locuiește „colo”, dar n-am

văzut nici urmă de casă, numai coline și văi și alte păduri, în depărtare.

Gândindu-mă că ar fi mai simplu să întreb pe cineva, am coborât în sat. Erau surprinzător de puțini oameni pe stradă, dar, așa cum mă așteptasem, câțiva dintre puștani tândăleau pe lângă brutărie. Părea să fie locul lor preferat. Probabil că le plăcea mirosul. Mie unuia îmi plăcea. Pâinea proaspăt coaptă era unul dintre cele mai plăcute mirosuri din lume.

Nu se arătară prea prietenoși, judecând după ultima noastră întâlnire, când le împărțisem câte o plăcintă și un măr. Probabil pentru că, de data aceasta, era cu ei și flăcăul vânjos cu ochi de porc. Cu toate acestea, m-au ascultat cu atenție când le-am spus ce voiam. Nu le-am dat amănunte — numai le-am spus că trebuia s-o găsec pe fata cu care ne întâlniserăm la marginea pădurii.

— Eu știu unde ar putea fi, zise vlăjganul, încruntându-se amenințător, dar ai fi un mare prost să te duci până acolo.

— Unde anume?

— N-ai auzit ce-a zis ea? întrebă el, ridicându-și sprâncenele. A zis că Osoasa Lizzie e mătușă-sa.

Au schimbat o privire între ei și au clătinat din cap, de parcă aș fi fost nebun. De ce toți ceilalți păreau să fi auzit de ea, numai eu nu?

— Lizzie și bunică-sa au stat o iarnă întreagă aici, mai înainte ca Gregory să le gonească. Taică-meu întotdeauna își ieșea din fire, din pricina lor. Erau cele mai temute vrăjitoare care s-au văzut vreodată prin părțile astea. Trăiau împreună cu o făptură aproape la fel de înspăimântătoare. Arăta ca un bărbat, dar era de-a dreptul uriaș, cu atâția dinți că nici nu-i încăpeau în gură. Așa mi-a spus taică-meu. A zis că atunci, în iarna aceea lungă, oamenii nu ieșeau niciodată din case după ce se întuneca. Halal vraci mai ești și tu, dacă n-ai auzit niciodată de Osoasa Lizzie!

Nu mi-a picat deloc bine s-aud acestea. Am priceput că fusesem cu adevărat prost. Dacă măcar i-aș fi povestit Vrăciului despre schimbul meu de cuvinte cu Alice, atunci ar fi înțeles că Lizzie se întorsese și ar fi făcut ceva în privința aceasta.

Potrivit celor spuse de vlăjgan, Osoasa Lizzie locuise la o fermă, cam la vreo trei mile mai spre sud de casa Vrăciului. De ani de zile nu mai stătea nimeni acolo și nimeni nu călca vreodată prin preajmă. Așadar, acolo era

cel mai probabil să se fi aciuat și acum. Mi se părea foarte adevărat, pentru că în direcția aceea arătase și Alice.

Tocmai atunci, o ceată de bărbați cu fețe posomorâte ieșiră din biserică. Dar cotiră spre ieșirea din sat și o porniră pe coastă în sus, către lanțul de dealuri, cu preotul satului în frunte. Erau îmbrăcați în haine călduroase și mulți dintre ei aveau ciomege.

— Asta ce mai e? am întrebat eu.

— A dispărut un copil, noaptea trecută, mi-a răspuns unul dintre băieți, scuișând pe caldarâm. Unul de trei ani. Oamenii zic că s-o fi rătăcit pe deal. Dar, știi, nu e primul. Acum două zile, a dispărut un copil de țâță de la o fermă de dincolo de Obcinele Mari. Era prea mic să meargă, așa că se crede că a fost răpit. Oamenii zic că poate au fost lupii. A fost o iarnă tare grea și asta îi aduce, uneori, înapoi.

Direcția care mi se arătase se dovedi a fi cea bună. Chiar și întârziind, căci a trebuit să mă duc să iau și coșul pe care mi-l dăduse Alice, în mai puțin de o oră am dat cu ochii de cocioaba lui Lizzie.

În momentul acela, la lumina zilei, am ridicat pânza și m-am uitat la ultima dintre cele trei turte. Mirosea

urât, dar arăta și mai urât. Se părea că fusese făcută din mici bucăți de carne și pâine, amestecate cu încă ceva, de care n-am putut să-mi dau seama ce putea fi. Era umedă, foarte lipicioasă și aproape neagră la culoare. Niciunul dintre ingrediente nu fusese gătit la foc, ci arătau de parc-ar fi fost doar frământate laolaltă. Atunci am observat ceva și mai scârbos. Niște firișoare albe care mișunau pe turtă și care semănau cu viermii de carne.

M-am cutremurat, am acoperit-o la loc și am coborât dealul către ferma dărăpănată. Gardurile erau rupte, hambarului îi lipsea jumătate de acoperiș și nicăieri nu se vedea vreo urmă de animal de curte.

Un singur lucru mă îngrijora totuși. Pe hornul casei ieșea fum. Asta însemna că era cineva acasă și am început să mă tem de făptura cu prea mulți dinți în gură.

La ce mă așteptasem? Avea să fie greu. Cum naiba să stau de vorbă cu Alice fără să fiu văzut de ceilalți membri ai familiei sale?

Când m-am oprit pe pantă, încercând să mă hotărâsc ce să fac mai departe, răspunsul a venit de la sine. O siluetă subțire, întunecată, a ieșit pe ușa din

spatele casei și a început să urce dealul drept spre mine. Era Alice — dar de unde știa că venisem? De la casă până în locul unde mă oprisem eu creștea un pâlde de copaci și toate ferestrele dădeau în partea cealaltă.

Totuși, ea nu urca întâmplător pe deal. Veni drept către mine și se opri la vreo cinci pași distanță.

— Ce vrei? șuieră ea. N-ai minte, dac-ai venit până aici. Norocul tău că ăia dinăuntru dorm.

— Nu pot să fac ce mi-ai cerut, i-am zis eu, întinzând coșul către ea.

Fata își încrucișă brațele și se încruntă.

— De ce nu? mă întrebă. Ai făgăduit, nu-i așa?

— Nu mi-ai spus ce o să se întâmple, i-am răspuns eu. A mâncat două turte, care deja au făcut-o mai puternică. Deja a îndoit drugii de deasupra puțului. Încă o turtă și-o să scape, dar cred că știi asta. Nu asta ai vrut de la bun început? am învinovățit-o eu, începând să mă înfurii. M-ai înșelat, așa că făgăduiala nu mai e valabilă.

Făcu un pas spre mine, dar furia ei se preschimbă în altceva. Păru deodată speriată.

— N-a fost ideea mea. Ei m-au silit, zise ea, arătând cu mâna spre ferma părăginită. Dacă nu faci precum ai

făgăduit, o să fie de rău pentru amândoi. Continuă, dă-i și a treia turtă. Ce ți se poate întâmpla? Mama Malkin și-a ispășit păcatele. Este timpul să fie eliberată. Hai, dă-i turta și o să plece în noaptea asta, fără să te mai necăjească vreodată.

— Cred că domnul Gregory trebuie să fi avut un motiv foarte întemeiat ca s-o închidă în puțul acela, am zis eu, încet. Eu sunt doar noul lui ucenic, deci cum să fac să fie cel mai bine? Când o să se întoarcă, o să-i povestesc totul.

Alice zâmbi în treacăt — genul de zâmbet pe care cineva îl afișează când știe ceva de care tu n-ai habar.

— N-o să se mai întoarcă, zise ea. Lizzie s-a gândit la toate. Are rude lângă Pendle. Fac orice pentru ea, orice. L-au păcălit pe Moș Gregory. Când a ieșit pe drum, a primit ceea ce i se pregătise. Probabil că acum este deja mort și la șase picioare sub pământ. Așteaptă numai să vezi dacă n-am dreptate. Curând n-ai să mai fii în siguranță colo, în casa lui. Într-o noapte, or să vină și după tine. Asta, firește, dacă n-ai să ne ajuți. Doar în cazul ăsta s-ar putea să te lase în pace.

Îndată ce-a rostit aceste cuvinte, i-am întors spatele și am urcat dealul, lăsând-o acolo, pe loc. Cred că a

strigat după mine de vreo câteva ori, dar nu i-am dat ascultare. Ceea ce îmi spusese despre Vraci, mi se învârtea amețitor în cap.

Abia foarte târziu mi-am dat seama că tot mai duceam coșul, așa că l-am aruncat, cu ultima turtă din el cu tot, în râu; apoi, întors la căsuța Vraciului, nu mi-a luat foarte mult să pricep ce s-a întâmplat și să mă hotărâsc ce să fac în continuare.

Totul fusese plănuit de la bun început. Îi pândiseră plecarea Vraciului, știind că eu, ca proaspăt ucenic, o să fiu destul de nesigur și lesne de păcălit.

Nu credeam că Vraciul ar putea fi atât de ușor ucis, altminteri n-ar fi rămas el în viață atâția ani, dar nu mă puteam bizui pe faptul că o să se întoarcă la timp acasă cât să mă ajute. Trebuia s-o împiedic într-un fel sau altul pe Mama Malkin să iasă din puț.

Aveam foarte mare nevoie de ajutor, așa că m-am gândit să cobor în sat, dar mi-am dat seama deodată că puteam obține un altfel de ajutor, de mult mai aproape. Așa că am coborât în bucătărie și m-am așezat la masă.

Mă așteptam ca, din clipă în clipă, să primesc o sca-toalcă peste ceafă, așa că am vorbit iute. Am povestit tot ce se întâmplase, fără să ascund nimic. Apoi am

spus că fusese vina mea și că îl rugam frumos, dacă se putea, să mă ajute cumva.

Nu știu la ce mă așteptasem. Nu m-am simțit caraghios să vorbesc așa, în gol, fiindcă eram prea supărat și speriat, dar când tăcerea s-a prelungit, am înțeles, treptat, că-mi pierdeam vremea degeaba. De ce m-ar fi ajutat duhul? Din câte știam, era prizonier, legat de casă și grădină de către Vraci. Poate că era doar un sclav, dorind cu disperare să fie liber, ba poate chiar se bucura că dădusem de necaz.

Tocmai când eram gata să renunț și să ies din bucătărie, mi-am amintit ceva ce spunea adeseori tata, înainte să plece la târg. „Oricine are un preț al lui. Trebuie doar să faci o propunere care să-l măgulească pe celălalt, dar să nu te doară prea mult pe tine.”

Așadar, i-am propus duhului un târg...

— Dacă mă ajuți acum, n-am să uit, i-am zis eu. Când o să devin vraci în locul domnului Gregory, o să te las liber în fiecare duminică. În ziua aceea o să-mi gătesc singur, iar tu o să te poți odihni și-o să ai voie să faci tot ce-ți va trece prin cap.

Deodată am simțit ceva măturându-mi picioarele, pe sub masă. Am auzit și un sforăit slab, ca de mătă care

toarce, și un uriaș motan roșcat s-a ivit în fața ochilor mei, luând-o încet către ușă.

De bună seamă că fusese de la început sub masă — asta îmi spunea bunul meu simț —, dar s-a arătat doar pentru că i-a surâs propunerea mea. Așa că m-am luat după motan, care ieși pe hol și-apoi urcă scările, oprindu-se în fața ușii încuiate a bibliotecii. Își frecă spinarea de tocul ei, cum fac de obicei pisicile de piciorul mesei. Ușa se deschise cu încetineală, dând la iveală mai multe cărți decât ar fi putut citi cineva într-o viață de om, rânduite frumos, pe rafturi paralele, în dulapuri. Am făcut un pas înainte, întrebându-mă de unde să încep. Iar, când m-am întors din nou, marele motan roșcat dispăruse.

Fiecare carte avea titlul trecut pe copertă. Multe erau scrise în latină și doar foarte puține în greacă. Nu se vedea nici fir de praf sau de pânză de păianjen. Biblioteca era la fel de curată și de bine îngrijită ca și bucătăria.

M-am plimbat de-a lungul primului raft până când ceva mi-a atras atenția. Lângă fereastră, era un raft lung, plin de carnețele legate în piele, întocmai ca acela pe care mi-l dăruise mie Vraciul, dar în capătul raftului erau niște caiete mai mari, cu niște date scrise pe copertă.

Fiecare dintre ele părea să conțină înregistrările dintr-o perioadă de cinci ani, așa că l-am ales pe cel mai din capăt și l-am deschis, cu grijă.

Am recunoscut scrisul Vraciului. Frunzărindu-l, am descoperit că era un soi de jurnal. Își notase fiecare misiune pe care o îndeplinesc, cât timp îi luase călătoria și suma cu care fusese plătit. Și, cel mai important, explica în amănunt cum tratase fiecare duh, stafie și vrăjitoare.

Am așezat caietul la loc pe raft și mi-am aruncat privirea și spre celelalte cărți din șir. Jurnalele acopereau o perioadă de timp aproape până în ziua aceea, dar mergeau înapoi vreo sută de ani. Ori Vraciul era cu mult mai în vârstă decât părea, ori primele carnețele fuseseră scrise de alți vraci, care trăiseră cu mulți ani în urmă. M-am întrebat deodată dacă, în cazul în care Alice avusese dreptate și Vraciul nu avea să se mai întoarcă, ar fi fost posibil să aflu ce-mi trebuia din jurnalele acelea. Mai bine zis, dacă undeva în miile și miile de pagini ale lor s-ar fi găsit și informația de care eu aveam nevoie fără întârziere.

Cum să aflu? Ei bine, poate că avea să dureze ceva timp, dar vrăjitoarea stătuse în puț aproape treisprezece

ani. Trebuia să existe o povestire despre cum izbutise Vraciul s-o vâre acolo. Atunci, deodată, pe cel mai de jos raft, am văzut ceva și mai încurajator.

Acolo erau niște registre și mai mari, dedicate fiecare unui anumit domeniu. Unul era intitulat *Șopârle și viermi*. Cum erau așezate în ordine alfabetică, nu mi-a luat mult până să-l găsesc exact pe acela pe care îl căutam.

Vrăjitoare.

L-am deschis cu mâini tremurânde și am descoperit că era împărțit în patru părți, întocmai cum mă așteptasem.

Nocivele, Benignele, Acuzatele pe nedrept și Inconștientele.

Am întors repede paginile primei părți. Totul fusese scris cu scrisul citeț al Vraciului și, încă o dată, ordonat cu grijă, în ordine alfabetică. În câteva secunde am găsit pagina intitulată *Mama Malkin*.

Era mai cumplit decât mă așteptasem. Mama Malkin era însăși întruparea răului. Sălășluise prin numeroase colțuri de lume și, în fiecare ținut în care se stabilise, se întâmplase câte o nenorocire, cea mai înfiorătoare dintre toate petrecându-se într-o mlaștină din vestul Comitatului.

Acolo, locuise la o fermă, oferindu-le adăpost tinerelor femei care așteptau să nască, dar nu aveau bărbat care să-i crească pe viitorii prunci. De aici i se trăsese porecla de „Mamă”. Treaba aceasta durase ani de zile, dar unele dintre tinerele femei nu mai fuseseră văzute vreodată.

Vrăjitoarea avea un fiu, care locuia împreună cu ea, un tânăr cu o putere de necrezut, pe nume Colț. Avea dinții lungi și îngrozea lumea într-atât, încât nimeni nu se apropia vreodată de casa lor. Dar, până la urmă, sătenii se răsculară și Mama Malkin fusese silită să-și ia tălpășița spre Pendle. După ce o alungaseră, oamenii găsiseră primul cimitir. Era un câmp întreg, plin de oase și de carne putrezită, mai ales rămășițe ale copiilor pe care îi ucisese ea ca să-și ostoiască setea de sânge. Unele trupuri erau de femei; în fiecare caz, trupurile fuseseră strivite, oasele rupte sau sfărâmate.

Băieții din sat vorbiseră despre o faptură cu prea mulți dinți în gură. Să fi fost oare Colț, fiul Mamei Malkin? Un fiu care, probabil, le omorâse pe acele femei, storcându-le viața din ele?

Gândul acesta îmi făcu mâinile să-mi tremure atât de tare, încât abia mai puteam ține cartea să citesc.

Se părea că unele vrăjitoare se foloseau de „magia oaselor”. Erau necromante care își trăgeau puterile din oasele morților. Dar Mama Malkin era și mai rea. Mama Malkin se folosea de „magia sângelui”. Își obținea puterile bând sângele oamenilor și se dădea în vânt după sângele de copii.

M-am gândit la turtele negre și lipicioase și m-am cutremurat. Un copil dispăruse din Obcinele Mari. Un copil prea mic să meargă singur. Oare fusese răpit de Osoasa Lizzie? Oare sângele lui fusese folosit la prepararea acelor turte? Și ce se întâmplase cu al doilea copil, cel pe care porniseră sătenii să-l caute? Dacă Osoasa Lizzie îl răpise și pe acela, să-l aibă la îndemână, pentru momentul în care Mama Malkin avea să scape din puț, ca să-i folosească sângele pentru a-și face vrăjile? Atunci copilul putea fi în cocioaba vrăjitoarei Lizzie în momentul acela!

M-am chinuit să citesc mai departe.

Cu treisprezece ani în urmă, la începutul iernii, Mama Malkin venise în Chipenden, aducând-o cu ea și pe nepoata ei, Osoasa Lizzie. Când s-a întors din casa lui de iarnă de la Anglezarke, Vraciul n-a pierdut nicio clipă, ocupându-se de ea. După ce a gonit-o pe

Osoasa Lizzie, a legat-o pe Mama Malkin cu un lanț de argint și a târât-o până în puțul din grădina lui.

Vraciul părea să se mustre singur în relatarea acestei istorii. În mod hotărât nu-i plăcea faptul că o îngropase de vie, dar explica de ce a trebuit să facă astfel. Credea că era prea periculos s-o omoare: odată ucisă, ea putea reînvia oricând și chiar mai puternică și mai periculoasă decât înainte.

Întrebarea era, putea ea să mai scape, totuși, din puț? O singură turtă și fusese în stare să îndoiaie drugii. Cu toate că n-avea s-o mai primească și pe a treia, două poate că fuseseră de ajuns. La miezul nopții, poate că avea să se cațare și să iasă din puț. Ce puteam face?

Dacă o vrăjitoare putuse fi prinsă cu un lanț de argint, atunci poate că ar fi meritat să încerc să leg unul de capătul drugilor, ca s-o împiedic să iasă din puț. Necazul era că lanțul de argint al Vraciului era în sacul lui, pe care și-l lua întotdeauna cu el în călătorie.

Am văzut în schimb altceva, în bibliotecă. Era în spatele ușii, de aceea n-o zărisem de cum intrasem: o listă lungă de nume, mai exact treizeci, scrise pe o hârtie îngălbenită de vreme, de mâna Vraciului. Ultimul, în josul listei, era trecut numele meu, *Thomas J. Ward*,

iar imediat deasupra era scris numele lui *William Bradley*, tăiat cu o linie orizontală și, alături, adăugate literele *RIP*.

Am simțit că-mi îngheață sângele în vine, fiindcă știam că asta însemna *Requiescat in pace*¹, și că Billy Bradley murise. Mai mult de două treimi din numele de pe listă fuseseră tăiate; dintre acestea, alte nouă aveau semnul morții alături.

Am bănuțit că multe fuseseră tăiate numai pentru că posesorii lor dăduseră greș în pregătirea ca ucenici, probabil nici nu ajunseseră la sfârșitul primei luni de încercare. Cei care muriseră mă îngrijorau mai mult. M-am întrebat ce i se întâmplase oare lui Billy Bradley și mi-am amintit ce-mi spusese Alice: „Dacă nu vrei să sfârșești ca ultimul ucenic al Moșului Gregory”.

De unde știa Alice ce i se întâmplase lui Billy? Sau poate că toată lumea din sat știa, numai eu, care venisem din altă parte, nu. Sau familia ei fusese cumva amestecată în asta? Nădăjduiam că nu, dar presupunerea îmi dădu încă un motiv de îngrijorare.

Fără să mai pierd vremea, am coborât în sat. Măcelarul părea să fi avut oarecare relații cu Vraciul.

¹ Odihnească-se în pace (lb. latină).

Altfel cum ar fi fost mereu sacul Vraciului la el, ca să-i pună carnea înăuntru? Așadar, m-am hotărât să-i vorbesc despre bănuielile mele, să încerc să-l conving să caute copilul dispărut în casa vrăjitoarei Lizzie.

Era târziu după-amiază când am ajuns la prăvălie și-am găsit-o închisă. Am bătut la ușile de la vreo cinci case învecinate, până când am găsit pe cineva să-mi răspundă. Și atunci mi s-a adevărit ceea ce bănuisem: măcelarul plecase — împreună cu ceilalți săteni — să caute copilul pe dealuri. Nu avea să se întoarcă până în ziua următoare. Se părea că, după ce avea să caute pe dealurile din jur, voiau să străbată pe jos toată valea, până la satul de la poalele Obcinelor Mari, de unde dispăruse primul copil. După aceea avea să înceapă să-și lărgească zona de căutări și să continue toată noaptea.

Trebuia să accept situația. Eram pe cont propriu.

Curând, deopotrivă mâhnit și speriat, urcam drumul înapoi spre casa Vraciului. Știam că, dacă Mama Malkin ieșea afară din groapa ei, atunci copilul avea să fie mort mai înainte de zori.

Mai știam, de asemenea, că eram singurul care ar fi putut încerca măcar să facă ceva s-o împiedice.

CAPITOLUL 9 PE MALUL RÂULUI

Intors la casa Vraciului, m-am dus în odaia unde își ținea el hainele de călătorie. Am ales una dintre pelerinele sale vechi. Era, firește, prea mare, iar pulpanele îmi ajungeau aproape până la glezne, în vreme ce gluga îmi cădea peste ochi. Totuși, avea să mă apere de frigul cel mare, frigul Răului. I-am împrumutat, de asemenea, și un toiag, cel care mi-ar fi putut folosi cel mai mult ca baston, la mers — mai scurt decât celelalte și puțin mai gros la unul dintre capete.

Când am părăsit, în cele din urmă, casa, era aproape miezul nopții. Cerul era luminos, fiindcă luna plină

tocmai răsărise deasupra copacilor, dar simțeam ploaia în nări, iar vântul dinspre apus se întetea.

Am intrat în grădină și m-am dus drept la puțul Mamei Malkin. Mi-era frică, dar cineva trebuia s-o facă și cine altcineva mai era acolo în afara mea? Fusesse vina mea, oricum. Dacă măcar i-aș fi povestit Vrăjitoarei despre întâlnirea cu Alice și despre ce le spusese ea băieților, anume că Lizzie se întorsese! Atunci ar fi putut s-o scoată la capăt cu toate. Nu s-ar mai fi lăsat amăgit să plece la Pendle.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai rău îmi părea. Copilul din Obcinele Mari poate că nu murise. Mă simțeam vinovat, atât de vinovat, de nu puteam să îndur gândul că ar mai fi putut muri un copil, tot din vina mea.

Am trecut de cel de-al doilea mormânt, unde vrăjitoarea moartă fusese îngropată cu capul în jos, și am înaintat încet, în vârful picioarelor, până am ajuns la puț.

Un mănunchi de raze de lună pătrunse printre ramurile copacilor și îl luminează din plin, încât n-am mai avut nicio îndoială despre ceea ce petrecuse.

Ajunsesem prea târziu.

Drugii fuseseră îndoși și îndepărtați mai mult unii de ceilalți, aproape în forma unui cerc. Până și măcelarul și-ar fi putut strecura uriașii lui umeri prin deschizătură.

M-am uitat înăuntru, în adâncul întunecat al puțului, dar n-am putut zări nimic. Cred că mai nutrisem o ultimă speranță, că poate vrăjitoarea se istovise îndoind drugii și că acum era prea sleită de puteri ca să mai urce.

Nicio șansă. În momentul acela, un nor trecu peste lună, făcând lucrurile și mai întunecate, dar tot am mai deslușit ferigile culcate. Am văzut încotro apucase. Mai era destulă lumină să-i urmăresc pașii.

Așadar, m-am luat după ea prin întuneric. Nu mă mișcam prea repede, căci eram foarte, foarte precaut. Dacă se ascunsese pe undeva și mă pândea să-i pic în brațe? Știam, de asemenea, că nu putea să fi ajuns prea departe. Și asta din pricină că nu trecuseră decât cel mult cinci minute de la miezul nopții. Orice o fi fost pus în turtele pe care le mâncase, știam că magia neagră trebuia să fi jucat un rol hotărâtor în recăpătarea puterilor ei. Bănuiam că vraja trebuia să fie mai eficace în timpul orelor de întuneric — mai ales la miezul nopții.

Nu mâncase decât două turte, nu trei, aşadar era un punct în favoarea mea, dar nu puteam uita de uriaşa putere pe care dovedise că o are când îndoise drugii aceia.

Odată ieşit din pădure, am descoperit că e mai uşor să mă țin de urmele ei prin iarbă. Se îndreptase spre poalele dealului, dar într-o direcţie care o îndepărta de cocioaba lui Lizzie. Asta m-a nedumerit, la început, dar mi-am amintit de râul din vale. O vrăjitoare rea nu putea trece o apă curgătoare — aşa mă învăţase Vrăciul — aşadar era nevoită să meargă de-a lungul malului până când râul ar fi făcut o buclă, întorcându-se în cursul lui şi lăsându-i astfel calea liberă.

Dând cu ochii de râu, m-am oprit pe coasta dealului şi m-am uitat cu atenţie în jos. Atunci a ieşit şi luna din nor, dar, la început, cu tot ajutorul ei, n-am putut desluşi nimic de-a lungul râului, pentru că erau copaci pe ambele maluri, aruncând umbre dese.

Şi apoi, deodată, am observat ceva foarte ciudat. Era o dâră argintie în lungul malului. Se zărea numai când bătea luna în ea, dar arăta întocmai ca dâra băloasă pe care o lasă un melc. La câteva clipe după aceea, am văzut o creatură întunecată, ca o umbră, foarte cocârjată, împleticindu-se aproape de malul râului.

Am început să cobor cât am putut de repede. Gândul meu era să-i tai calea mai înainte să ajungă la cotul râului și să o ia apoi către casa Osoasei Lizzie. Am izbutit să ajung în locul ales și am stat acolo, cu râul în dreapta mea, uitându-mă țintă în lungul cursului său. Însă urma partea cea mai grea. Trebuia să dau piept cu vrăjitoarea.

Tremuram tot și mi se tăiase răsufierea, de-ai fi putut crede că timp de un ceas nu făcusem altceva decât să alerg în sus și în jos pe dealuri. Era un amestec de frică și încordare, și mi se părea că dintr-o clipă într-alta genunchii aveau să mă lase. Numai sprijinindu-mă cu toată greutatea în toiagul Vraciului am fost în stare să rămân în picioare.

Râul nu era prea lat, dar era adânc, umflat de ploile primăverii de mai avea puțin și dădea pe dinafară. Apa curgea cu repeziciune, îndepărtându-se de mine prin bezna de sub copaci, unde se afla vrăjitoarea. M-am uitat cu foarte mare atenție, dar mi-a luat câteva clipe până s-o descopăr.

Mama Malkin venea drept spre mine. Era ca o umbră mai întunecată decât umbra copacilor, un soi de negură în care ai fi putut intra, un întuneric care te-ar

fi înghițit pe veci. Apoi am auzit-o, cu toată gălăgia pe care-o făcea râul năvalnic. Nu era numai zgomotul picioarelor sale desculțe, care scoteau un soi de târșit în timp ce se apropia de mine prin iarba de pe malul râului. Nu — erau alte zgomote pe care le scotea din gură și, probabil, din nas. Același soi de zgomote pe care le auzisem când îi dădusem să mănânce turta. Sforăituri și pufneli care îmi aduseră din nou aminte de porcii păroși când mâncau din troacă. Apoi un alt zgomot, diferit, de nas smiorcăit.

Când ieși dintre copaci în pajiștea deschisă, lumina lunii căzu pe ea și am văzut-o bine pentru prima oară. Capul îi era foarte înfundat între umeri, fața ascunsă de o claie de păr încâlcit și sur, încât ai fi zis că își privea picioarele, care abia se iveau de sub rochia lungă, până la glezne. Purta, pe deasupra, o pelerină neagră, de asemenea prea lungă pentru ea, de parcă anii petrecuți în pământul umed o făcuseră să intre la apă. Pelerină se târa pe pământ, în urma ei, culcând iarba, și părea că ea lăsa dâra argintie.

Hainele îi erau zdrențuite și murdare, ceea ce nu mă mira prea tare, dar aveau câteva pete proaspete — întunecate, umede. Ceva picura pe iarbă, într-o parte,

iar picăturile veneau din ceea ce ținea strâns în mâna ei stângă.

Era un șobolan. Mânca un șobolan. Îl mânca de viu.

Părea că nu mă văzuse încă. Ajunsese foarte aproape și, dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, ar fi dat pur și simplu peste mine. Deodată, am tușit. Nu ca s-o previn. A fost o tuse nestăpânită, neplănuită dinainte.

Atunci s-a uitat la mine, ridicându-și în lumina lunii o față ca de coșmar, o față ce nu aparținea unei ființe vii. Oh, dar era cât se poate de vie! Asta puteai spune și după zgomotele pe care le scotea când mânca șobolanul.

Dar mai era ceva care m-a înspăimântat la ea atât de mult încât aproape că mi-am pierdut cunoștința. Ochii! Erau ca doi tăciuni aprinși, înfundați în orbite, două puncte roșii ca de foc.

Și apoi mi-a vorbit, cu un glas între șoaptă și croncănit. Semăna cu zgomotul scos de frunzele uscate ciocnindu-se unele de altele în vântul toamnei târzii.

— E un băiat, zise ea. Îmi plac băieții. Vino aici, băiete!

Nu m-am clintit, bineînțeles. Am stat nemișcat, de parcă prinsesem rădăcini. M-am simțit amețit și aiurit.

Ea continua să vină spre mine, iar ochii păreau să i se fi mărit. Nu doar ochii, ci întregul trup părea să se dilate. Se întinse ca un uriaș nor întunecat, care, în câteva clipe avea să-mi întunece mie ochii de-a pururi.

Fără să mă gândesc, am ridicat toiagul Vraciului. Mâinile și brațele mele l-au ridicat, nu eu.

— Ce e asta, băiete, o nuiă? cârâi ea.

Apoi chicoti înfundat și lăsă din mână șobolanul mort, ridicându-și ambele brațe către mine.

Pe mine mă voia. Îmi voia sângele. În culmea groazei, trupul meu a început să se clatine. Eram ca o mlădiță scuturată de primele burzuluieli ale vântului, primele pale de vânt ale unei furtuni de iarnă întunecată, ce nu avea să se mai sfârșească vreodată.

Aș fi putut muri acolo, pe malul râului acela. Nu era nimeni să mă ajute și mă simțeam prea nevolnic să mă ajut eu însumi.

Dar, deodată, s-a întâmplat.

Toiagul Vraciului nu era o nuiă, ba era mai mult decât o baghetă magică. Brațele mele dobândiră o calitate aparte, mișcându-se mai repede decât mi-ar fi trecut vreodată prin minte c-ar fi putut s-o facă.

Ridicără toiagul și îl prăvăliră cu putere asupra vrăjitoarei, nimerind-o, cu o lovitură teribilă, peste ureche.

Scoase un soi de grohăit și căzu într-o rână, în râu. Urmă un plescăit puternic și se duse drept la fund, dar reapăru, foarte aproape de mal, la vreo cinci sau șase pași pe firul apei în jos. La început, am crezut că ăsta fusese sfârșitul ei, dar, spre groaza mea, brațul stâng îi ieși din apă și se prinse de un smoc de iarbă. Apoi și celălalt braț se apucă de mal și vrăjitoarea începu să se tragă afară din apă.

Am înțeles că trebuia să fac ceva mai înainte să fie prea târziu. Așadar, m-am folosit de toată puterea voinței ca să m-apropii câțiva pași de ea, în vreme ce ea își scosese și mai mult trupul din apă pe mal.

Când am ajuns destul de aproape, am făcut un lucru despre care încă îmi mai amintesc de parcă s-ar fi întâmplat adineauri. Mai am și azi coșmaruri despre momentul acesta. Dar ce altceva puteam face? Era care pe care, ea sau eu. Numai unul dintre noi avea să rămână în viață.

Am împins-o pe vrăjitoare cu vârful toiagului. Am împins-o cu toată puterea, până când, în cele din

urmă, și-a slăbit strânsoarea ghearelor agățate de mal și s-a scufundat în negura râului.

Dar încă nu se terminase. Dacă izbutea să iasă iarăși, pe râu în jos? Încă mai putea ajunge la casa Osoasei Lizzie. Trebuia să mă încredințez că nu se va întâmpla. Știam că nu era bine s-o ucid, căci, într-o bună zi, avea să reînvie, poate mai puternică decât înainte, dar nu aveam un lanț de argint, așa că n-o puteam lega. Iar acum prezentul conta, nu viitorul. Oricât de greu ar fi fost, știam că trebuia să urmăresc cursul râului, printre copaci.

Foarte încet, am început să merg de-a lungul malului, oprindu-mă la fiecare cinci sau șase pași ca să trag cu urechea. Tot ce auzeam era vântul, suspinând slab printre crengile de deasupra. Era foarte întuneric, căci doar din când în când o rază firavă de lună izbutea să pătrundă prin frunzișul copacilor, semănând cu o sulică lungă de argint înfiptă în pământ.

A treia oară când m-am oprit, s-a întâmplat. Fără niciun avertisment. N-am auzit nimic. Doar am simțit. O mână s-a târât în sus pe gheata mea și, mai înainte să fac vreo mișcare, m-a apucat foarte strâns de gleznă.

I-am simțit puterea în strânsoarea aceea. Era de parcă glezna mi-ar fi fost strivită într-o menghină.

Când m-am uitat în jos, tot ce-am putut vedea a fost o pereche de ochi roșii uitându-se în sus la mine, străpungând bezna. Îngrozit de moarte, am împuns cu toiagul în jos, spre nevăzuta mână care mi se încleștase de gleznă.

Prea târziu. Glezna mi-a fost smucită brusc și am căzut la pământ, izbitura lăsându-mă fără aer în piept. Iar, ceea ce era și mai rău, toiagul îmi zburase din mână, și rămăsesem complet fără apărare.

Am zăcut acolo vreo câteva clipe, încercând să-mi recapăt răsuflarea, până când am simțit că sunt tras spre râu. Când am auzit plescăitul, mi-am dat seama ce se petrecea. Mama Malkin se folosea de mine ca să se scoată afară din râu. Picioarele vrăjitoarei băteau apa și am știut că numai două lucruri puteau urma: fie reușea să iasă, fie aveam să sfârșesc în râu, laolaltă cu ea.

Disperat să scap, m-am rostogolit în partea stângă, dându-mi glezna peste cap. S-a ținut bine, așa că m-am rostogolit din nou și am ajuns să mă opresc cu fața înfundată în malul mustind de apă. Atunci, am văzut toiagul, capătul lui mai gros fiind luminat de o rază de lună. Nu ajungeam până la el, căci era la vreo trei sau patru pași mai încolo.

M-am rostogolit către el. Încă o dată și încă o dată, înfigându-mi degetele în pământul clisos, răsucindu-mi corpul ca un tirbușon. Mama Malkin mă apucase de o gleznă și mă ținea strâns, dar asta a fost tot ce a izbutit. Jumătatea de jos a corpului ei era încă în apă, astfel că, în pofida mării sale puteri, nu mă putea împiedica să mă rostogolesc și s-o răsucesc și pe ea prin apă, după mine.

În cele din urmă, am ajuns la toiag și l-am înfipt cu putere în vrăjitoare. Dar cealaltă mână a ei s-a ridicat, sub razele lunii, și s-a apucat de capătul toiagului.

Atunci, am crezut că totul s-a sfârșit. Am crezut că îmi bătuse ceasul, dar, spre marea mea surprindere, Mama Malkin a țipat deodată din răspuțeri. Tot trupul i-a înțepenit, iar ochii i s-au rostogolit în cap. A scos un oftat lung, din rărunchi, și a împietrit.

Am rămas întinși amândoi acolo, pentru o vreme care mie mi s-a părut lungă cât veacul. Numai pieptul meu se mai ridica și cobora, înghițind aerul cu nesaț. Mama Malkin nu mai mișca deloc. Când, în cele din urmă, a făcut-o, n-a fost pentru a respira. Foarte încet, o mână mi-a dat drumul la gleznă, cealaltă a lăsat să-i scape capătul toiagului, și ea a

alunecat de pe mal în râu, căzând în apă cu un plescăit puternic. Nu știam cum se întâmplase, dar murise — de asta eram sigur.

I-am urmărit leșul, dus la vale de apă și învârtit chiar pe mijlocul râului. Încă luminat de lună, capul i s-a scufundat cel din urmă. Mama Malkin nu mai era. Murise și dispăruse în adâncul întunecat al râului.

CAPITOLUL 10 BIETUL BILLY

M-am simțit atât de sleit de puteri, încât am căzut în genunchi și, după alte câteva momente, mi-era greață — mai greață decât îmi fusese vreodată în viața mea — icnind o dată și încă o dată, până când toată gura mi s-a umplut de fiere, icnind până când mi s-au întors pe dos toate măruntaiele.

Într-un târziu, mi-a trecut și am izbutit să mă ridic în picioare. Dar s-a mai scurs multă vreme până când respirația mi s-a domolit și corpul a încetat să-mi mai tremure din toate încheieturile. Nu voiam decât să mă întorc la casa Vraciului. Făcusem destul pentru o singură noapte. Oare?

Dar nu puteam să mă întorc — copilul răpit se afla încă în casa lui Lizzie. Asta îmi spuneau instinctele mele. Copilul era prizonierul unei vrăjitoare în stare să-l omoare. Deci n-aveam de ales. Nu mai era nimeni altcineva în afară de mine și, dacă eu nu-l ajutam, atunci cine? Trebuia să mă duc la casa Osoasei Lizzie.

Dinspre apus venea o furtună — o linie zimțată de nori negri care înghițeau hulpavi stelele. Foarte curând avea să înceapă să plouă, dar când am pornit către ferma părăsită, luna încă mai era pe cer — o lună plină, strălucind ca niciodată.

Lumina ei îmi întindea umbra înaintea mea, în timp ce mergeam. O priveam cum crește, și, cu cât mă apropiam de casă, cu atât părea să se lungească mai mult. Îmi trăsesem gluga peste cap și aveam în mâna stângă toiagul Vraciului, astfel încât umbra mi se părea și mie că nu mai era a mea. S-a tot întins înaintea mea până când a căzut pe casa Osoasei Lizzie.

Am aruncat atunci o privire peste umăr, aproape așteptându-mă să-l văd pe Vraci stând în spatele meu. Nu era acolo. Era doar o păcăleală de-a luminii.

Așadar, mi-am continuat drumul, până când am intrat în curte pe poarta deschisă.

M-am oprit în fața ușii să mă gândesc. Dacă ajunsesem prea târziu și copilul fusese omorât? Sau dacă dispariția lui n-avea nimic de-a face cu Lizzie și eu mă vâram singur în gura lupului degeaba? Mintea îmi stătea încă la îndoială, dar, întocmai ca și pe malul râului, corpul meu știa ce are de făcut. Mai înainte să mi-o pot stăpâni, mâna mea stângă bătuse puternic cu toiagul în lemnul ușii, de trei ori.

Câteva clipe nu s-a auzit nimic, după care a urmat zgomotul unor pași și o scăpărare bruscă de lumină pe sub ușă.

Când ușa se deschise, încet, m-am dat un pas înapoi. Spre marea mea ușurare, era Alice. Ținea un felinar în mână, ridicat până la nivelul capului, astfel încât jumătate din față îi era în lumină, jumătate în întuneric.

— Ce vrei? întrebă ea, cu glasul clocotind de mânie.

— Știi ce vreau, i-am răspuns. Am venit după copil. După copilul pe care l-ai furat.

— Nu fi prost, șuieră ea. Pleacă de aici până nu e prea târziu. Ai casei au ieșit s-o întâlnească pe Mama Malkin. S-ar putea întoarce în orice clipă.

Deodată, un copil începu să plângă, un scâncet slab, venind de undeva din casă. Atunci am împins-o în lături pe Alice și-am intrat înăuntru.

Era doar o singură lumânare, pâlpâind pe culoarul îngust, iar odăile erau cufundate în beznă. Lumânarea era neobișnuită. Nu mai văzusem niciodată una făcută din ceară neagră până atunci, dar am înșfăcat-o, totuși, și m-am condus după auz până în odaia cu pricina.

Am deschis cu grijă ușa. Odaia era goală, fără nicio mobilă, iar copilul stătea pe podea, pe o grămadă de paie și zdrențe.

— Cum te cheamă pe tine? l-am întrebat eu, încercând cel mai drăguț zâmbet al meu. Mi-am sprijinit toiagul de perete și m-am apropiat de el.

Copilul a încetat să plângă și a făcut vreo câțiva pași nesiguri, cu ochii mari.

— Nu te teme. N-ai de ce să fii speriat, i-am zis eu, încercând să-mi fac glasul cât mai liniștitor cu putință. O să te duc acasă, la mama ta.

Am așezat lumânarea pe podea și am ridicat copilul în brațe. Mirosea la fel de urât ca și restul odăii și era înghețat și ud. L-am legănat cu mâna dreaptă și l-am înfășurat cu pelerina, cât am putut mai bine.

Deodată, copilul vorbi.

— Eu sunt Tommy, zise. Eu sunt Tommy.

— Ei bine, Tommy, i-am răspuns eu, ne cheamă la fel. Și pe mine mă cheamă tot Tommy. Acum ești în siguranță. O să te întorci acasă.

Cu aceste cuvinte, mi-am luat toiagul și am ieșit pe culoar și-apoi afară. Alice stătea în curte, lângă poartă. Felinarul se stinsese, dar luna încă strălucea, când m-am îndreptat către ea, aruncându-mi umbra pe un perete al hambarului, o umbră uriașă, de zece ori mai mare decât mine.

Am încercat să trec pe lângă ea, dar a făcut un pas aștinându-mi calea, așa că m-am văzut silit să mă opresc.

— Nu te amesteca! mă preveni ea, aproape mârâind, cu dinții lucind albi și ascuțiți în lumina lunii. Nu te privește pe tine treaba asta!

Nu mă simțeam deloc dornic să pierd vremea certându-mă cu ea și, când pornii direct spre ea, Alice nu încercă să mă oprească. Se dădu câțiva pași în lături și apoi strigă după mine:

— Ești un prost! Dă-l înapoi până nu e prea târziu! Aia or să vină după tine. N-o să scapi niciodată!

Nu m-am ostenit să-i răspund. Nu m-am uitat nici măcar o dată în urmă. M-am îndreptat spre poartă și am început să urc dealul, îndepărtându-mă de casă.

Atunci începu să plouă, repede și des, izbindu-mă drept în față. Era genul de ploaie pe care tata obișnuia să-l numească „ploaie udă”. Toate ploile sunt ude, bineînțeles, dar unele par să-și îndeplinească mai repede și mai bine funcția de înmuiere decât altele. Aceasta de acum era una udă, iar eu m-am îndreptat către casa Vraciului cât de repede am putut.

Nu eram convins că aș fi fost în siguranță nici măcar acolo. Și dacă Vraciul era într-adevăr mort? Oare duhul avea să-i păzească mai departe casa și grădina?

Curând, am descoperit lucruri mult mai urgente de care să mă îngrijorez. Am început să simt că sunt urmărit. Prima oară când am simțit-o, m-am oprit și am tras cu urechea, dar n-am auzit altceva decât geamătul vântului și ploaia, biciuind copacii și răpăind pe pământ. Nici de văzut n-am văzut mai mult, căci se lăsase o beznă adâncă.

Atunci, am pornit mai departe, făcând pașii încă și mai mari, nădăjduind că mă mai îndreptam încă în direcția cea bună. Într-un rând, am dat de un gard gros

și înalt de mărăcini și a trebuit să fac un mare ocol ca să gădesc o poartă, tot timpul simțind că primejdia din urma mea se apropia mai mult. Abia când am intrat într-un pâlț de copaci, am fost sigur că era cineva în spatele meu. Urcând un povârniș, m-am oprit să-mi trag sufletul în vârful dealului. Ploaia se oprise pentru un moment și m-am uitat înapoi, în întuneric, printre copaci. Am auzit foșnetul și trosnetul rămurelelor. Cineva se apropia, prin pădure, foarte repede de mine, fără să-i mai pese unde-și punea piciorul.

Pe creasta dealului, m-am uitat din nou în spate. Prima licărire de fulger a luminat cerul și pământul de dedesubt, și atunci am văzut două siluete ieșind din pădure și începând să urce panta. Una dintre ele era a unei femei, cealaltă părea a unui bărbat înalt și mătăhălos.

Când bubui și tunetul, Tommy începu să plângă.

— Nu p'ace tunetu'! boci el. Nu p'ace tunetu'!

— Furtunile nu-ți pot face nimic rău, Tommy, i-am spus eu, știind că nu era adevărat. Mă speriau și pe mine la fel de tare. Unul dintre unchii mei fusese lovit de trăsnet pe când era afară, încercând să mâne niște vite la adăpost. A murit ceva mai târziu. Nu era bine să

umbli pe-o vreme ca asta. Dar, deși fulgerele mă îngrozeau, aveau și-o parte bună: îmi arătau pe unde s-o iau. Fiecare licăr orbitor îmi lumina calea înapoi spre casa Vraciului.

Curând, răsuflarea deveni întretăiată și în gâttelejul meu, din amestecul de frică și istovire, căci mă căzneau să merg din ce în ce mai repede, nădăjduind că o să fim în siguranță de îndată ce o să intrăm în grădina Vraciului. Nimeni nu intra pe domeniul Vraciului, dacă nu era poftit — continuam să mă încurajez la nesfârșit astfel, pentru că era singura noastră șansă. Dacă am fi putut ajunge acolo noi cei dintâi, duhul casei ne-ar fi apărat.

Zărisem deja copacii, banca de sub coroanele lor, grădina așteptând dincolo de ei, când am alunecat pe iarba udă. Căderea n-a fost cine știe ce, dar Tommy a început să plângă și mai tare. Când am izbutit să-l ridic, am auzit pe cineva alergând în spatele meu, i-am auzit troyotul greu al picioarelor.

Am aruncat o privire înapoi, cu răsuflarea tăiată. A fost o greșeală. Urmăritorul meu era la vreo cinci sau șase pași înaintea lui Lizzie și se apropia cu repezi-ciune. Arăta de parcă ar fi avut niște coarne ce i-ar fi

crescut din colțurile gurii și, în fugă, își bălângănea capul dintr-o parte într-alta. Mi-am amintit ceea ce citisem în biblioteca Vraciului despre femeia moartă, care fusese găsită cu coastele zdrobite. Dacă mă prindea Colț, asta avea să-mi facă.

Pentru o clipă, am rămas pironit locului, dar atunci Colț a început să scoată un soi de muget fioros, întocmai ca un taur ațâțat, și-asta m-a făcut să mă mișc din nou. Acum aproape că alergam. Aș fi luat-o pur și simplu la fugă, dacă aș fi putut, dar îl duceam și pe Tommy și eram prea sleit de puteri, îmi simțeam picioarele grele și nesigure, și respiram horcăind. Mă așteptam ca în orice moment să fiu înșfăcat din spate, dar am trecut de banca unde Vraciul îmi dăduse lecții de atâtea ori și, atunci, în sfârșit, am ajuns la primul rând de copaci ai grădinii.

Dar eram oare salvat? Dacă nu, totul era pierdut pentru amândoi, căci în niciun caz n-aș fi putut să scap de Colț fugind mai repede decât el până la casă. M-am oprit din alergat și tot ce-am mai izbutit să fac a fost să mă târăsc încă vreo câțiva pași, până să mă opresc definitiv, chinându-mă să-mi recapăt suflul.

În clipa aceea, am simțit ceva măturându-mi picioarele. M-am uitat în jos, dar era prea întuneric să

deslușesc ceva. Mai întâi, am simțit apăsarea, apoi am auzit ceva torcând, sunetul unei profunde vibrații care făcea și pământul de sub mine să tresalte. L-am simțit strecurându-se în spatele meu, spre marginea șirului de copaci, așezându-se între mine și cei care mă urmăreau. Nu mai auzeam niciun fel de alergătură acum, dar am auzit altceva.

Închipuiți-vă miorlăitul furios al unui motan, dar de o sută de ori mai puternic. Era ceva între un mârâit tremurat și un țipăt, umplând văzduhul cu somația sa, un sunet ce s-ar fi putut auzi de la câteva mile depărtare. Era cel mai cumplit și mai amenințător sunet pe care-l auzisem în viața mea și-am înțeles atunci de ce sătenii nu se apropiau niciodată de locuința Vraciului. Strigătul acela era încărcat de moarte.

Treci de linia asta, zicea, și-o să-ți smulg inima. Treci de linia asta, și-o să te sfârtec de n-o să mai rămână din tine decât un terci de oase și de carne însângerată. Treci de linia asta, și-o să-ți dorești să nu te fi născut vreodată.

Astfel, în clipa aceea am fost salvați. În clipa aceea, Osoasa Lizzie și Colț fugeau de le sfârâiau călcâiele pe deal la vale. Nimeni n-ar fi fost atât de nechibzuit încât să se încurce vreodată cu duhul Vraciului. Nu era de

mirare că avuseseră nevoie de mine ca să-i duc de mâncare Mamei Malkin turtele de sânge.

În bucătărie ne aștepta o supă fierbinte și un foc strașnic în vatră. L-am înfășurat pe Tommy într-o pătură călduroasă și i-am dat să mănânce niște supă. Mai târziu, am adus vreo două perne și i-am așternut un culcuș aproape de foc. A dormit buștean, iar eu am stat să ascult vântul vuind afară și ploaia bătând în ferestre.

Fusese o noapte lungă — dar mi-era cald și bine și mă simțeam atât de liniștit în casa Vraciului, unul dintre cele mai sigure locuri din toată lumea asta largă! Știam de-acum că niciun nepoftit n-ar fi putut vreodată intra, nici în grădina sa, darămite dincoace de prag. Locuința aceasta era mai greu de cucerit decât orice castel cu metereze înalte și cu un șanț larg de apărare. Am început să-l socotesc pe duh prietenul meu, ba chiar să mă gândesc la el ca la un prieten foarte puternic.

Cu puțin înainte de amiază, l-am cărat în brațe pe Tommy până jos, în sat. Oamenii se întorseseră deja de la Obcinele Mari. Când m-am dus la casa măcelarului, în clipa în care acesta a văzut copilul, chipul său posomorât s-a înseninat într-un zâmbet larg. I-am

explicat în două vorbe ce se întâmplase, fără să intru în amănunte mai mult decât era nevoie.

Când am terminat, s-a înnegurat iarăși.

— Astea trebuie puse la punct, o dată pentru totdeauna, zise el.

N-am stat mult. După ce Tommy i-a fost înapoiat mamei sale și ea mi-a mulțumit a douăzecea oară, a devenit evident ce urma să se întâmple. Între timp, se adunaseră în jur vreo treizeci de bărbați din sat. Unii aveau măciuci și bâte zdravene și murmurau amenințător despre „omorât cu pietre” și „dat foc”.

Știam că trebuia să se ia o măsură, dar nu voiam să mă amestec. În ciuda a tot ce se întâmplase, nu puteam îndura gândul că Alice o să fie rănită, așa că am pornit să mă plimb pe dealuri vreun ceas, ca să-mi mai limpezesc mintea, mai înainte de a mă întoarce, fără grabă, către casa Vraciului. Mi-am propus să mă așez pe bancă și să mai stau acolo o vreme, bucurându-mă de soarele după-amiezii, dar cineva ședea deja pe ea.

Era Vraciul. Nu pășise nimic, din fericire! Până în momentul acela, nu voisem să mă gândesc la ce aveam să fac după. Vreau să spun, că nu știam cât aș fi stat în casa lui până când m-aș fi hotărât să accept gândul că

el n-avea să se mai întoarcă. Acum totul se rezolvase, pentru că, iată, era acolo, privind departe, printre copaci, spre locul de unde se înălța o trâmbă de fum întunecat. Sătenii dăduseră foc casei Osoasei Lizzie.

Când am ajuns lângă bancă, am observat că la ochiul stâng Vraciul avea urma purpurie a unei lovituri. M-a surprins uitându-mă la vânătaie și mi-a zâmbit obosit.

— Ne alegem cu o grămadă de dușmani în meseria asta a noastră, zise el, iar uneori ai nevoie și de ochi la ceafă. Totuși, lucrurile n-au ieșit prea rău, pentru că acum avem un dușman mai puțin prin Pendle. Ia loc, zise el, bătând cu palma pe bancă, alături de el. Ce-ai mai făcut? Povestește-mi ce s-a întâmplat aici. Începe cu începutul și termină cu sfârșitul, fără să lași nimic deoparte.

Asta am și făcut. I-am spus totul. Când am încheiat, s-a ridicat în picioare și s-a uitat în jos la mine, adâncindu-și ochii lui verzi până în străfundurile sufletului meu.

— Mi-ar fi plăcut să știu și eu că Osoasa Lizzie s-a întors. Când am vârat-o pe Mama Malkin în puț, Lizzie a șters-o în goana mare și am crezut că nu va avea obrăznicia să-și mai arate vreodată fața pe aici. Ar

fi trebuit să-mi spui de întâlnirea cu fata. Ai fi scutit pe toată lumea de o mulțime de necazuri.

Mi-am plecat privirea în pământ, neîndrăznind să mă uit în ochii lui.

— Ce a fost cel mai cumplit din toate? mă întrebă el.

Mi-a revenit deodată în minte, viu și limpede, momentul în care bătrâna vrăjitoare m-a înșfăcat de gheată, încercând să se scoată afară din apă. Mi-am amintit țipătul ei când s-a agățat de capul toiagului.

Când i-am povestit asta, a oftat lung și adânc.

— Ești sigur că era moartă? mă întrebă el.

Am ridicat din umeri.

— Nu mai respira. Apoi corpul i-a fost târât de ape până la mijlocul râului și acolo s-a dus la fund.

— Ei bine, da, a fost o treabă urâtă, zise el, și-o să-ți rămână în minte toată viața ta, dar va trebui să te resemnezi. Ai avut noroc luând cel mai mic dintre toiegele mele cu tine. Asta te-a salvat, de fapt. E făcut din scoarș-de-munte, cel mai nimerit lemn dintre toate când ai de-a face cu vrăjitoarele. În mod normal, n-ar fi avut efect asupra unei vrăjitoare atât de bătrâne și de puternice, dar căzuse într-o apă curgătoare. Ai fost norocos, dar te-ai și descurcat foarte bine pentru un ucenic

începător. Ai arătat curaj, curaj adevărat, și i-ai salvat viața copilului. Dar ai făcut două greșeli mai grave.

Mi-am plecat fruntea. După mine, făcusem mai mult de două, dar n-aveam de gând să-l contrazic.

— Cea mai gravă greșeală a fost să ucizi vrăjitoarea aceea, zise Vrăciul. Ar fi trebuit adusă înapoi aici. Mama Malkin este atât de puternică încât ar fi putut scăpa din puț chiar fără niciun ajutor. Se întâmplă foarte rar, dar se mai întâmplă. Spiritul ei poate renaște odată cu o altă ființă pe lumea aceasta, întreg, cu memoria neștirbită. Și atunci o să vină după tine, băiete, și o să vrea răzbunare.

— Dar până atunci o să mai treacă, totuși, ani buni, nu-i așa? am întrebat eu. Un copil nou-născut nu poate face mare lucru. Trebuie să crească, mai întâi.

— Asta e partea cea mai proastă, zise Vrăciul, că s-ar putea întâmpla mai curând decât crezi. Spiritul ei poate pune stăpânire pe corpul oricui și să se folosească de el ca și când ar fi al ei. Este ceea ce se numește „posedare”, și este o nenorocire pentru toată lumea direct implicată. Odată reîntrupată, n-ai să știi niciodată când și din ce direcție va veni pericolul.

Ar putea intra în trupul unei tinere femei, o fecioară suavă cu un zâmbet năucitor, care ți-ar câștiga inima

și apoi ți-ar lua viața. Ori și-ar putea folosi frumusețea ca să pună stăpânire pe vreun bărbat puternic care să-i îndeplinească voința, un om de arme sau un judecător, care să te arunce într-o temniță unde ai fi la cheremul ei. Apoi, de asemenea, și timpul poate curge în folosul ei. Ar putea să te atace când n-o să fiu aici ca să te ajut — poate peste mulți ani, când tu vei fi trecut de mult de tinerețe, când lumina ochilor tăi se va fi împușinat, iar încheieturile tale vor fi început să anchilozeze.

Dar, mai există și un alt soi de posedare — una mai demnă de crezare, în cazul de față. Mult mai probabilă. Vezi tu, băiete, este o problemă când ții o vrăjitoare în viață într-un puț ca acela în care a fost închisă. Mai ales când este una atât de puternică și care și-a petrecut îndelungata sa viață practicând magia sângelui. S-a hrănit cu râme și alte vietăți alunecoase, a căror limfă a fost mereu absorbită, trecând în carnea ei. Deci, la fel cum un copac se poate preface, încet-încet în piatră, și corpul ei o fi început să se preschimbe, pe nesimțite. Când s-a apucat cu mâna de toiagul de scoruș-de-munte, asta i-a oprit inima, trecând-o pragul în moarte și, fiind luată de râu, asta poate că i-a grăbit transformarea.

În cazul acesta, înseamnă că este încă legată de oasele ei, ca majoritatea vrăjitoarelor nocive, dar din pricina uriașei sale puteri o să fie în continuare în stare să-și miște leșul. Înțelegeți tu, băiete, o să fie ceea ce numim noi corp „parazit”. Este un cuvânt vechi din graiul Comitatului nostru, pe care îl cunoști, fără îndoială. Întocmai cum părul capului poate fi parazitat de păduchi, trupul ei mort este acum parazitat cu spiritul ei. Se va umple — cum se umple blidul — de viermi, și se va îndrepta, alunecând ca râma sau târându-și corpul ca șopârla, spre victima pe care și-a ales-o. Iar, în loc să fie dur, ca un copac împietrit, trupul ei mort va fi moale și maleabil, în stare să se strecoare și prin cea mai îngustă crăpătură. Va fi în stare să pătrundă, picătură cu picătură, în nasul cuiva sau în urechea lui și să-i ia în stăpânire corpul.

Există numai două căi să te asiguri că o vrăjitoare de puterea Mamei Malkin nu mai poate veni înapoi. Prima este s-o arzi. Dar nimeni nu merită să îndure un astfel de supliciu. Cealaltă cale este prea cumplită și să te gândești la ea. Este o metodă despre care au auzit foarte puțini, pentru că se practica în vremurile străvechi și pe un meleag îndepărtat, de dincolo de

mare. Potrivit cronicilor din vechime, dacă mănânci inima unei vrăjitoare, ea nu se mai poate întoarce niciodată. Dar trebuie să i-o mănânci de crudă.

Dacă ne-am folosi de oricare dintre aceste două metode, n-am fi cu nimic mai buni decât vrăjitoarea pe care am ucide-o, zise Vraciul. Amândouă sunt barbare. Singura soluție rămasă este puțul. Și aceasta e destul de crudă, dar o facem ca să-i apărăm pe nevinovați, pe cei care ar putea deveni viitoarele ei victime. Ei bine, băiete, într-un fel sau altul, acum este în libertate. Asta înseamnă că ne așteaptă mari necazuri, neîndoielnic, dar nu mai putem îndrepta mare lucru acum. Tot ce putem face este să fim cu ochii în patru.

— N-o să pățesc nimic, am zis eu. O să mă descurc eu cumva.

— Atunci, mai bine ai începe prin a învăța cum să te porți cu un duh rău, zise Vraciul, clătinând trist din cap. Asta a fost cea de-a doua mare greșală a ta. Liber o duminică întreagă, în fiecare săptămână? E mult prea generos!... Oricum, ce trebuie să facem cu asta? întrebă el, arătându-mi cu mâna spre firul subțire de fum care încă se mai vedea la sud-est.

Am ridicat din umeri.

— Bănuiesc că s-a terminat totul până acum, am zis eu. Erau destul de mulți săteni furioși și vorbeau despre omorât cu pietre.

— S-a terminat totul? Să nu crezi asta, băiete. O vrăjitoare ca Lizzie are simțul mirosului mai ascuțit decât al oricărui copoi de vânătoare. Poate aduldameca lucrurile mai înainte de a se întâmpla și probabil că și-a luat tălpășița mult mai devreme de a se apropia cineva de ea. Nu, n-a pierit. Trebuie să fi fugit înapoi la Pendle, unde trăiesc mai toate odraslele ei. Ar trebui să o urmărim neîntârziat, dar eu am fost tot pe drumuri în ultimele zile și sunt prea istovit și slăbit trupește, am nevoie să-mi recapăt puterile. Dar n-o putem lăsa liberă pe Lizzie prea multă vreme, altminteri va reîncepe să-și arate colții. Va trebui să pornesc după ea până la sfârșitul săptămânii, iar tu o să vii cu mine. N-o să fie ușor, dar te-ai putea obișnui cu ideea. Acum, să începem cu începutul: urmează-mă!...

În timp ce îl urmam, am observat că șchiopăta ușor și mergea mult mai încet decât de obicei. Așadar, cele ce se întâmplaseră la Pendle nu trecuseră fără să-și plătească și el obolul. M-a condus în casă, sus pe scări

și apoi în bibliotecă, oprindu-se în fața rafturilor din capătul cel mai îndepărtat, de lângă fereastră.

— Îmi place să-mi țin cărțile în biblioteca mea, zise el, și îmi place mai mult să sporesc numărul cărților din ea, decât să înstrăinez vreuna. Dar, din pricina celor întâmplate, o să fac o excepție.

S-a suit pe scaun și a luat o carte chiar din vârful raftului, întinzând-o spre mine.

— Tu ai mai multă nevoie de ea decât am eu, zise el. Mult mai multă.

Cum se întâmplă de regulă cu cărțile, nu era foarte mare. Era chiar mai mică decât carnetul meu de însemnări. Ca majoritatea cărților Vraciului, era legată în piele și avea titlul scris și pe copertă și pe cotor. Se numea: *Posedarea — afurisitul, amețitul și disperatul*.

— Ce vrea să spună titlul? am întrebat eu.

— Întocmai ceea ce spune, băiete, întocmai ceea ce spune. Citește cartea și-o să afli.

Când am deschis-o însă, am rămas dezamăgit. Înăuntru, fiecare cuvânt de pe fiecare pagină era scris în latină, o limbă în care nu puteam citi.

— Învaț-o bine și poart-o după tine mereu, continuă Vraciul. Este lucrarea de căpetenie.

Trebuie să-mi fi observat încruntarea, pentru că zâmbi și bătu de câteva ori cu degetul în carte.

— De căpetenie înseamnă că, până în prezent, este cea mai bună carte ce s-a scris vreodată despre posedare, dar este un subiect foarte complicat și a fost așternut pe hârtie de un tânăr care mai avea încă o mulțime de lucruri de învățat. Așadar, nu spune chiar totul despre subiect și mai sunt încă destule altele de descoperit. Deschide-o la sfârșit!

Am făcut precum îmi ceruse și am văzut că ultimele zece pagini erau albe.

— Dacă afli ceva nou, atunci adaugă-l acolo. Orice lucru, cât de neînsemnat, este de ajutor. Și nu-ți face griji de faptul că e în latină. O să încep să-ți predau limba aceasta imediat după ce mâncăm.

Am coborât la masa de după-amiază, care fusese pregătită aproape perfect. Pe când îmi înghițeam ultimul duminic, am simțit ceva mișcându-se pe sub masă și frecându-se de picioarele mele. Deodată, se auzi sfârâitul unei pisici care torcea. Încet-încet, a devenit mai puternic, și mai puternic, până când toate farfuriile și străchinile din dulap începură să zângăne.

— Nu-i de mirare că e fericit, zise Vraciul, clătinând din cap. O zi liberă pe an ar fi fost mult mai potrivit! Totuși, nu-ți face griji, e un târg ca oricare altul și viața merge înainte. Ia și carnetul de însemnări cu tine, băiete, fiindcă avem multe subiecte de lămurit astăzi.

L-am urmat, așadar, pe Vraci, pe potecă, până la banca noastră, am scos dopul de la călimară, mi-am muiat penița în cerneală și m-am pregătit să iau notițe.

— Odată ce au trecut de încercarea din Horshaw, zise Vraciul, începând să șontăcăie în sus și-n jos prin fața băncii, de obicei încerc să le ușurez introducerea ucenicilor în tainele meseriei, cât mai mult cu putință. Dar acum, că te-ai aflat față în față cu o vrăjitoare, știi cât de periculoasă și de grea poate fi îndeletnicirea noastră și cred că ești pregătit să afli ceea ce s-a întâmplat cu ultimul meu ucenic. Are directă legătură cu duhurile rele, un subiect de care ne-am mai ocupat, și poți să tragi foarte multe învățăminte din povestea lui. Caută o pagină neîncepută și scrie, ca titlu...

Am făcut ce mi-a spus. Am scris:

— *Cum se leagă un duh.*

Apoi, pe măsură ce Vraciul depăna povestea, am luat notițe, chinându-mă să țin pasul cu el, ca de obicei.

Așa după cum știam deja, a lega un duh presupunea multă muncă pentru ceea ce Vraciul numea „instalare”. Mai întâi trebuia săpat un puț, cât mai aproape cu putință de rădăcinile unui copac mare și viguros. După tot săpatul pe care mă pusese Vraciul să-l exersez, am rămas surprins să aflu că un vraci sapă foarte rar puțul cu mâna lui. Asta se întâmplă numai în cazuri foarte urgente. De obicei de treaba asta se îngrijeau un țapinar și calfa lui, cu toate că nici pentru ei nu era îndeletnicirea principală.

Apoi, trebuia să angajezi un meșter pietrar să ciopească o lespede groasă de piatră, care să se potrivească deasupra puțului și să-l închidă ca o piatră de mormânt. Era foarte important ca piatra să fie cioplită exact la dimensiunile trebuincioase, ca să-l pecetluiească bine. După ce căptușeau partea de jos a lepezii și interiorul puțului cu un strat gros de amestec de pilitură de fier, sare și clei vârtos, era timpul să ademenești duhul în groapă și să-l închizi bine acolo.

Asta nu era prea greu de făcut. Sângele, laptele sau un amestec din amândouă dădea rezultate de fiecare dată. Partea cu adevărat grea era să așezi lespeda pe gura puțului în timp ce duhul mânca. Reușita depindea de priceperea ajutoarelor pe care ți le tocmeai.

Cel mai bine era să ai un cioplitor în piatră la îndemână și vreo doi țapinari, care să se folosească de lanțurile și de scripeții lor, mânuindu-le de pe o schelă construită deasupra puțului, și să coboare lespeda repede și cu precizie.

Aici fusese greșeala lui Billy Bradley. Era pe la mijlocul iernii, pe o vreme urâtă, iar Billy s-a grăbit să se întoarcă în patul lui cald. Așa că a simplificat procedura.

A folosit muncitori de prin împrejurimi, care nu mai făcuseră așa ceva mai înainte. Pietrarul plecase la masă, făgăduind să se întoarcă până într-un ceas, dar Billy era nerăbdător și n-a mai putut să aștepte. A ademenit duhul în puț fără prea mare bătaie de cap, dar a dat de greu când a fost să așeze lespeda. Era o noapte ploioasă și a alunecat, prinzându-și mâna stângă sub piatră.

Lanțurile s-au înțepenit, așa că n-au mai putut urni lespeda și, după ce muncitorii s-au căznit zadarnic s-o ridice, în timp ce unul dintre ei a dat fuga după meșterul pietrar, duhul, furios că fusese închis sub lespede, a început să-i muște degetele lui Billy. Vedeți dumneavoastră, era unul dintre cele mai periculoase duhuri. Acestea sunt numite „Spintecătoare” și de

obicei se hrănesc cu vite, dar al lui Billy dăduse de gustul sângelui de om.

Până când lespeda a fost din nou ridicată, a trecut aproape o jumătate de ceas, iar când au izbutit, era deja prea târziu. Duhul îi rosesese degetele lui Billy până la a doua falangă, după care, prin rănile făcute, i-a supt sângele din corp. Țipetele lui de durere se stinseseră, devenind mai degrabă scâncete, iar când în sfârșit i-au scos mâna, îi rămăsese numai degetul mare. La scurt timp după aceea a murit, din pricina șocului și a sângelui pierdut.

— A fost o întâmplare tristă, zise Vraciul, iar acum este îngropat sub gardul viu, imediat lângă cimitirul din Layton — celor care au avut îndeletnicirea de vraci nu le e îngăduit să-și odihnească oasele în pământ sfințit. S-a întâmplat acum un an, iar, dacă Billy ar fi trăit, n-aș mai fi vorbit acum cu tine, pentru că el ar fi fost încă ucenicul meu. Bietul Billy, a fost un băiat bun și nu merita așa o soartă, dar meseria noastră este una periculoasă și, dacă nu este făcută cum trebuie...

Vraciul se uită la mine mâhnit, apoi ridică din umeri.

— Învață din asta, băiete. Avem nevoie de curaj și străduință, dar, mai presus de toate, nu trebuie niciodată

să ne grăbim. Ne folosim mintea, cumpănim întâi cu grijă și abia apoi trecem la fapte. În mod normal, nicio-dată nu trimit un ucenic să îndeplinească o misiune, până când nu se încheie primul său an de ucenicie. Bineînțeles, adăugă el cu un mic zâmbet, asta dacă nu ia el singur taurul de coarne. Dar și atunci trebuie să fiu eu convins că este gata pentru ceea ce vrea să facă. Oricum, fiecare lucru la vremea sa, zise el. Acum e timpul pentru prima noastră lecție de latină...

CAPITOLUL 11 PUȚUL

S-a întâmplat trei zile mai târziu...

Vraciul mă trimisese până-n sat, să iau cele trebuincioase pentru o săptămână. După-amiaza era pe sfârșite și, când am ieșit din casă, cu sacul gol, umbrele începuseră deja să se lungească pe pământ.

Pe când mă apropiam de pârleaz, am văzut pe cineva stând chiar la marginea șirului de copaci, sus, în vârful drumeagului îngust. Când mi-am dat seama că era Alice, am tresărit și inima a început să-mi bată mai repede. Oare ce căuta acolo? Cum așa, adică nu plecase la Pendle? Iar dacă ea se afla încă aici, Lizzie unde era?

Mi-am încetinit pașii, dar oricum trebuia să trec pe lângă ea ca să-mi continui drumul către sat. Aș fi putut să mă întorc și să apuc pe o altă cale, mai ocolită și mai lungă, dar nu voiam să-i dau satisfacția de a crede că eram speriat de ea. Chiar și așa, odată ce-am trecut pârleazul, am rămas pe partea stângă a drumului, ținându-mă pe lângă gardul înalt de păducel, chiar pe buza șanțului care se întindea de-a lungul său.

Alice stătea în întuneric și numai vârfurile pantofilor ascuțiți i se ițeau în lumina soarelui. M-a chemat printr-un semn, dar am păstrat distanța, rămânând la mai bine de trei pași de ea. După tot ce se întâmplase, nu mai aveam niciun dram de încredere în ea, dar mă bucuram totuși că nu fusese arsă ori omorâtă cu pietre.

— Am venit să-mi iau la revedere, zise Alice, și să te previn să nu te apropii niciodată de Pendle. Acolo ne ducem. Familia lui Lizzie locuiește acolo.

— Sunt bucuros că ai scăpat, am zis eu, oprindu-mă și întorcându-mă cu fața la ea. Am văzut fumul, când ți-au ars casa.

— Lizzie știa că vin sătenii, zise Alice, așa că am plecat destul de devreme cât să nu fie nevoie să ne grăbim. Dar pe tine nu te-a mirosit, nu! A știut ce i-ai făcut Mamei Malkin, numai că a aflat abia după ce se

întâmplase. Nu te-a mirosit deloc și asta o îngrijorează. Și zice că umbra ta are un miros ciudat.

Am izbucnit în râs. Adică, era o trăsnaie. Cum putea să aibă miros o umbră?

— Nu-i nimic nostim, mă certă Alice. Nu e nimic de râs în asta. Ea chiar ți-a mirosit umbra, pe hambar, unde îți căzuse. Eu ți-am văzut-o cu ochii mei și era cu totul înșelătoare. Luna a scos la iveală adevărul despre tine.

Deodată, veni doi pași mai aproape, intrând în lumina soarelui, apoi se aplecă spre mine și mă adulmecă.

— Tu chiar miroși ciudat, zise ea, cu nările fremătând.

Păși repede înapoi și dintr-odată păru înfricoșată.

Am zâmbit și mi-am căutat un ton prietenos.

— Ascultă, i-am zis eu, nu te duce la Pendle. Ești mai în siguranță fără ei. Nu e o tovărășie bună.

— Nu-mi pasă că nu e o tovărășie bună. N-o să mă schimbe, nu-i așa? Sunt deja rea. Rea pe dinăuntru. Nici n-ai crede ce-am fost și ce lucruri am făcut. Îmi pare rău, zise ea. Am fost iarăși rea. Dar n-am destulă tărie să zic nu...

Deodată, prea târziu, am înțeles adevăratul motiv de spaimă de pe chipul lui Alice. Nu de mine era speriată. Ci de ceea ce stătea chiar în spatele meu.

Nu văzusem nimic, nu auzisem nimic. Iar când mi-am dat seama, era deja prea târziu. Fără veste, sacul gol mi-a fost smuls din mână și mi-a fost aruncat peste cap și peste umeri, și m-am trezit în beznă. Mâini puternice m-au înșfăcat, pironindu-mi brațele pe lângă corp. M-am zbătut câteva clipe, dar în zadar — am fost ridicat și luat pe sus cu aceeași ușurință cu care mâna unui fermier duce un sac de cartofi. În timp ce eram purtat astfel, am auzit niște voci — întâi vocea lui Alice și apoi vocea unei femei; mi-am zis că trebuia să fie a Osoasei Lizzie. Persoana care mă căra pe mine doar mârâia, așa că trebuia să fie Colț.

Alice mă atrăsese într-o capcană. Totul fusese plănuțit cu grijă. Ceilalți probabil se ascuseseră în șanț, când am coborât dealul dinspre casă.

Eram speriat, mai speriat decât fusesem vreodată în viața mea. Vreau să spun, o omorâsem pe Mama Malkin, iar ea fusese bunica Osoasei Lizzie. Așadar, ce aveau să-mi facă acum?

* * *

După vreo oră sau cam așa ceva, am fost aruncat pe pământ, cu atâta putere de mi s-au golit plămânii de aer.

De îndată ce am izbutit să-mi recapăt suflul, m-am zbătut să scap de sac, dar cineva m-a lovit de două ori în spinare — m-a lovit atât de rău că n-am mai mișcat deloc. Aș fi făcut orice să nu mai primesc vreo lovitură ca acelea, așa că am rămas acolo, abia îndrăznind să respir, în vreme ce durerea mi s-a domolit treptat, devenind un junghi surd.

Apoi m-au legat cu frânghiile, petrecându-le peste sac, în jurul brațelor și al capului, și înnodându-le strâns. Atunci Lizzie a spus ceva care mi-a înghețat sângele în vene.

— Iac-așa, l-am prins de-a binelea. Acum poți să începi să sapi.

Fața ei s-a apropiat mult de mine, încât i-am putut simți izul răsuflării prin sac. Era puturoasă, ca răsuflarea de câine sau de pisică.

— Ei, băiete, zise ea, cum te simți când știi că n-o să mai vezi niciodată lumina zilei?

Când am auzit zgomotul îndepărtat al săpatului, m-au trecut fiori de groază. Mi-am amintit de povestea Vraciului despre nevasta minerului, mai ales partea cea mai rea din toate, când zăcea paralizată, incapabilă să strige, în timp ce bărbatul ei îi săpa mormântul. Acum

urma să mi se întâmple mie. Urma să fiu îngropat de viu și eram gata să fac orice ca să mai văd o dată lumina zilei, fie numai pentru o clipă.

La început, când mi-au tăiat frânghiile și mi-au scos sacul din cap, m-am simțit ușurat. Între timp, soarele apusese, dar mi-am ridicat privirea și am văzut stelele și luna în descășterea, foarte jos, deasupra copacilor. Vântul îmi mângâia obrazul și m-am simțit mai bine ca niciodată. Sentimentul meu de ușurare n-a durat totuși mai mult de câteva clipe, căci am început să mă întreb oare ce anume aveau de gând cu mine. Eu nu-mi puteam închipui nimic mai rău decât să fiu îngropat de viu, dar Osoasa Lizzie probabil că putea să se gândească și la alte grozăvii.

Ca să fiu sincer, când l-am văzut pe Colț îndeaproape pentru prima oară, nu mi s-a părut atât de fioros pe cât mă așteptasem. Într-un fel, arătase mai înspăimântător în noaptea în care mă urmărise. Nu era atât de bătrân ca Vraciul, dar obrazul îi era zbârcit, înăsprit de vânt și ploaie, iar hălăciuga de păr sur îi năpădise tot capul. Avea dinții prea mari ca să-i încapă în gură, ceea ce înseamnă că nu și-o putea închide niciodată pe deplin, iar doi dintre ei se întorceau în sus, ca doi colți galbeni,

de-o parte și de alta a gurii. Pe lângă acestea, era foarte vânjos, foarte păros și avea niște brațe împănate cu mușchi de oțel. Le simțisem strânsoarea și-o socotisem cumplită, dar știam că în umerii aceia avea destulă putere să mă stoarcă până să-mi iasă și ultima gură de aer din plămâni, fărâmiându-mi coastele ca pe surcele.

Colț avea la cingătoare un cuțit cu lamă curbată, care părea foarte ascuțită. Dar cel mai înfricoșător lucru la el erau ochii. Erau complet întunecați. Arăta de parcă n-ar fi avut nimic viu înăuntru țestei sale — și chiar n-avea, era doar o unealtă ascultătoare în mâinile Osoasei Lizzie, lipsită de orice gândire proprie. Știam că va face, fără întrebări, orice îi va cere ea să facă, oricât de cumplit ar fi fost.

Cât despre Osoasa Lizzie, era numai piele și os și știam, din ceea ce apucasem să citesc din biblioteca Vrăciului, că probabil se numea așa din pricină că folosea magia oaselor. Îi simțisem deja răsufierea urât mirositoare, dar la prima vedere n-ai fi luat-o niciodată drept vrăjitoare. Nu era ca Mama Malkin, toată zgârcită de vârstă, arătând cumva de parcă ar fi fost moartă deja. Nu, Osoasa Lizzie era doar copia mai vârstnică a lui Alice. Probabil că nu trecuse de treizeci

și cinci de ani, și avea aceiași ochi căprui frumoși și părul la fel de negru ca nepoata sa. Purta un șal cenușiu și o rochie neagră, strânsă pe talia ei subțire cu o curea îngustă de piele. Avea cu siguranță trăsăturile familiei — mai puțin gura. Nu atât în forma ei, ci în felul în care și-o mișca, în care și-o schimonosea și își dezvelea dinții a rânjet când vorbea. Am observat o singură ciudățenie: că nu mă privea niciodată în ochi.

Alice nu era așa. Ea avea o gură frumoasă, croită încă pentru zâmbet, dar am realizat atunci că, în cele din urmă, avea să devină întocmai ca a Osoasei Lizzie.

Alice mă înșelase. Ea fusese motivul pentru care mă aflam acum aici și nu teafăr și nevătămat în casa Vraciului, la masa de seară.

La un semn din cap din partea Osoasei Lizzie, Colț mă înșfăcă și-mi legă mâinile la spate. Apoi m-a apucat de un braț și m-a târât printre copaci. Cel dintâi lucru pe care l-am văzut a fost grămada de pământ negru, apoi groapa adâncă de lângă ea și am simțit mirosul de pământ proaspăt săpat, reavăn, cleios și înțepător. Mirosea cumva a mort și a viu, în același timp, cu lucruri aduse la suprafață care într-adevăr aparțineau lumii subpământene.

Groapa avea poate mai mult de șapte picioare adâncime, dar nu semăna cu puțul în care Vraciul o ținuse închisă pe Mama Malkin. N-avea o formă regulată, ci era doar o scobitură mare, cu margini abrupte. Îmi amintesc că m-am trezit spunându-mi în gând că, după câte exerciții făcusem, eu aș fi putut săpa una cu mult mai bună.

În clipa aceea, luna mi-a arătat încă ceva — ceva ce aș fi preferat să nu văd. Cam la vreo trei pași distanță, în stânga gropii, era un petic de pământ lunguieț, proaspăt săpat. Semăna bine cu un mormânt proaspăt.

Fără să am răgaz să-mi mai pun întrebări despre acesta, am fost împins până la marginea gropii și Colț mi-a tras capul pe spate. Am zărit fața Osoasei Lizzie aproape de a mea, ceva ca o țevă mi-a fost vârâtă cu forța în gură și un lichid rece, cu gust amar, mi-a fost turnat pe gât. Avea un gust oribil și mi-a umplut gâtul și gura până la refuz, revărsându-se peste tot și chiar ieșindu-mi pe nas, așa că m-am înecat, n-am mai putut să respir și m-am zbatut după aer. Am încercat să scui, dar Lizzie mi-a strâns nările între degetul mare și arătător, astfel încât, dacă voiam să respir, trebuia mai întâi să înghit.

Odată terminată și aceasta, Colț mi-a dat drumul la cap și m-a prins din nou de brațul stâng, de la spate. Atunci am văzut din ce mă siliseră să înghit — Osoasa Lizzie mi-a ridicat-o până sub ochi, ca s-o văd bine. Era o butelcă mică, din sticlă neagră, ca un clondir cu gâtul lung și subțire. A întors-o cu gura în jos și câteva picături s-au prelins pe pământ. Restul îmi ajunsese deja în stomac.

Ce băusem? Vreo otravă?

— Asta-i ca să-ți țină ochii larg deschiși, băiete, zise ea, cu un rânjel. N-am vrea să moțâi, nu-i așa? N-am vrea să pierzi ceva.

Fără veste, Colț mă îmbrânci brusc în groapă și tot stomacul mi s-a urcat în gât, când m-am prăbușit în gol. Am căzut cu toată greutatea, dar pământul de pe fundul gropii era moale și, deși căderea îmi tăiasе răsuflarea, n-am pățit nimic. Apoi m-am răsucit în loc să mă uit în sus la stele, gândindu-mă că aveam să fiu îngropat de viu. Dar, în loc să văd o lopată de pământ căzând peste mine, i-am zărit conturul capului și-al umerilor Osoasei Lizzie, aplecată să se uite în groapă, o siluetă neagră pe fundalul cerului înstelat. A început să îngâne un soi de litanie, într-o șoaptă cântată,

stranie, guturală, din care n-am putut desluși totuși niciun cuvânt.

Apoi și-a întins brațele deasupra gropii și-am putut vedea că ținea ceva în fiecare mână. Slobozind un țipăt ciudat, și-a desfăcut palmele și două obiecte albe au căzut lângă mine, oprindu-se în noroi, aproape de genunchii mei.

În lumina lunii am văzut limpede ce erau. Aproape că străluceau. Vrăjitoarea aruncase două oase în groapă. Erau două degete mari — le puteam vedea încheieturile falangelor.

— Bucură-te de ultima ta noapte pe această lume, băiete, strigă ea în jos, spre mine. Dar nu-ți face griji, n-ai să fii singur, fiindcă te las în tovărășia cuiva de soi. Billy Mortul o să vină să-și ceară oasele înapoi. E vecin cu tine, da, vecinul tău de alături, așa că nu va avea prea mult de umblat. O să fie curând împreună cu tine și voi doi aveți multe în comun. El a fost ultimul ucenic al Moșului Gregory și n-o să se poarte cu tine prea frumos, fiindcă i-ai luat locul. Apoi, chiar înainte de a se crăpa de ziuă, o să-ți facem o ultimă vizită. O să venim să-ți adunăm și ție oasele. Sunt deosebite, oasele tale, da, chiar mai bune decât ale lui Billy, și, culese de

proaspete, or să-mi fie cel mai de folos, cum n-am mai avut unele de multă vreme.

Și-a tras capul înapoi și-am auzit zgomotul pașilor îndepărtându-se.

Așadar, asta avea să mi se întâmple. Dacă Lizzie îmi voia oasele, însemna că urma să mă omoare. Mi-am amintit de cuțitul cu lama lungă și curbată pe care Colț îl purta la cingătoare și m-am cutremurat.

Dar, mai înainte de asta, trebuia să dau piept cu Billy Mortul. Când ea spusese „vecinul de alături”, probabil se referise la mormântul de lângă groapa mea. Dar Vraciul spusese că Billy Bradley fusese îngropat în imediata apropiere a cimitirului din Layton. Lizzie probabil îl dezgropase, îi tăiasse degetele și îngropase restul cadavrului aici, printre copaci. Acum mortul avea să vină să-și ia degetele înapoi.

Oare Billy Bradley voia să-mi facă rău? Eu nu-i greșisem cu nimic, dar probabil că lui îi plăcuse să fie ucenicul Vraciului. Poate că abia aștepta să-și încheie ucenicia și să devină el însuși un vraci. Acum, eu îi luasem tot ce avusese el înainte. Nu numai atât — mai era și vraja Osoasei Lizzie! Billy ar fi putut crede că eu fusesem cel care îi tăiasse degetele și i le aruncasem aici, în groapă...

M-am căznit să mă ridic în genunchi și câteva minute după aceea am încercat cu disperare să-mi dezleg mâinile. Zadarnic. Eforturile mele păreau să strângă sfoara și mai tare.

Mă simțeam, totodată, foarte ciudat: amețit de cap și cu gura uscată. Când mi-am ridicat iarăși privirile spre stele, mi se părură foarte strălucitoare și duble, de parcă fiecare avea o soră geamănă. Dacă le priveam încordat, izbuteam să le văd în câte un singur exemplar, dar de cum mă relaxam, se desfăceau iarăși în două. Mă ardea tot gâtul, iar inima îmi bătea de două sau trei ori mai repede decât de obicei.

Nu-mi ieșeau din minte spusele lui Lizzie. Billy Mortul avea să vină să-și caute oasele. Oase care zăceau în noroi, la mai puțin de doi pași de locul unde îngenuncheasem eu. Dacă aș fi avut mâinile libere, le-aș fi zvârlit afară din groapă.

Deodată, am sesizat o ușoară mișcare în stânga mea. Dacă aș fi stat în picioare, mi-ar fi venit chiar în dreptul ochilor. M-am uitat în sus și-am urmărit cum un cap lunguiet, umflat, alb, de vierme se iți din peretele acela al gropii. Era cu mult mai mare decât oricare alt vierme văzusem eu vreodată. Capul lui orb, tumefiat

se mișcă încet în cerc, în timp ce se unduia ca să-și tragă și restul trupului din pământ. Oare ce putea fi? O fi fost otrăvitor? M-ar fi putut mușca?

Și atunci s-a îndreptat către mine. Era un vierme de sicriu! Era ceea ce trăise în sicriul lui Billy Bradley, până se îngrășase și devenise slinos. Ceva ce nu văzuse niciodată lumina zilei!

M-am înfiorat când viermele de sicriu s-a scos din pământul negru și-a căzut moale în noroi, la picioarele mele. Pe urmă l-am pierdut din vedere, căci s-a apucat să scormonească repede, afundându-se în pământ.

Fiind atât de mare, viermele cel alb scosese destul de mult din pământul peretelui gropii, lăsând în urmă o gaură ca un tunel îngust. Acolo am privit îndelung, îngreșat, dar fascinat, pentru că înăuntru se mai mișca încă ceva. Ceva care răscolea pământul, care îl prăvălea în cascadă pe gura tunelului, ridicând o moviliță jos, pe fundul mocirlos al gropii.

Neștiind ce anume era, mă înfricoșa mai tare. Trebuia să văd ce era înăuntru, așa că m-am chinuit să mă ridic în picioare. M-am clătinat, simțind cum mi se învârte iarăși capul, iar stelele au început să-mi joace înaintea ochilor. Gata să cad, am izbutit totuși să fac un pas,

aplecându-mă în față și apropiindu-mă astfel de tunelul cel îngust, pe care acum îl aveam în dreptul capului.

Când m-am uitat înăuntru, mi-a părut rău c-am făcut-o.

Am văzut oase. Oase de om. Oase care se țineau laolaltă într-un schelet. Oase care se mișcau. Două mâini fără degetele mari. Oase plescăind prin noroi, întinzându-se spre mine, prin pământul moale. Un craniu rânjind și clămpănind din dinți.

Era Billy Mortul, dar în loc de ochi, găvanele lui negre se căscau spre mine, adânci și goale. Când o mână albă, descărnată a ieșit la iveală, în lumina lunii, și a țâșnit către fața mea, m-am dat un pas înapoi, cât pe ce să cad, sughițând de spaimă.

În clipa aceea, când am crezut că o să-mi pierd mințile de groază, aerul deveni deodată rece ca gheața și am simțit ceva în dreapta mea. Mai venea cineva la mine în groapă. Cineva care se afla într-un loc unde era cu neputință să fie. Numai jumătate din trup era la vedere, restul era înfundat în peretele de pământ al gropii.

Era un băiat nu mai mare ca mine. Nu îi puteam vedea decât partea cu mâna stângă a corpului său, restul fiind undeva în spate, nedesprins încă din

pământ. Cu aceeași ușurință cu care ar fi trecut pragul unei uși, la un moment dat își întoarse umărul drept spre mine și veni cu totul în groapa mea. Îmi zâmbi. Un zâmbet călduros, prietenesc.

— Deosebirea între a fi treaz și a visa, zise el. Asta este una dintre cele mai grele lecții de învățat. Învăț-o acum, Tom! Învăț-o acum, până nu e prea târziu...

Abia atunci i-am văzut ghetetele. Păreau foarte scumpe și fuseseră croite dintr-o piele de cea mai bună calitate. Erau întocmai ca ale Vraciului.

Își ridică apoi mâinile pe lângă cap, cu palmele întoarse în afară. De la fiecare mână îi lipseau degetele mari. De la mâna stângă îi lipseau toate degetele.

Era stafia lui Billy Bradley.

Își încrucișă mâinile pe piept și zâmbi încă o dată. Pe când dispărea, Billy părea fericit și împăcat.

Am priceput limpede ceea ce-mi spusese. Nu, nu dormeam, dar, într-un fel, visam. Visam coșmarurile Întunericului care ieșiseră din sticla pe care Lizzie mi-o turnase pe gât.

Când m-am întors să mă uit la tunel, dispăruse. Nu fusese niciodată un schelet târându-se către mine. Nici vreun vierme de sicriu.

Licoarea trebuie să fi fost un fel de narcotic, ceva care te făcea să nu-ți mai dai seama de diferența dintre veghe și vis. Asta îmi dăduse Lizzie să beau. Îmi accelerase bătăile inimii și făcuse cu neputință să dorm. Îmi ținea ochii larg deschiși, dar totodată mi-i făcuse să vadă lucruri care nu existau în realitate.

Curând după aceea, stelele dispărură și începu să plouă tare. A fost o noapte lungă, neplăcută și rece, în care m-am gândit continuu la ce urma să mi se întâmple înainte de a se crăpa de ziuă. Cu cât se apropia momentul, cu atât îmi era mai frică.

Cu vreun ceas înainte de răsărit, ploaia se domoli, prefăcându-se întâi într-o burniță mărunță, după care încetă de tot. Din nou puteam zări stelele și, de data aceasta, nu le mai vedeam duble. Eram murat până la piele și înfrigorat, dar nu mă mai ardea pe gât.

Când peste marginea gropii s-a ițit un cap, uitându-se în jos la mine, inima mi-a luat-o razna, căci am crezut că venise Lizzie să-mi adune oasele. Dar, spre ușurarea mea, era Alice.

— Lizzie m-a trimis să văd ce mai faci, zise ea blând către mine. Billy n-a venit încă?

— A venit și a plecat, i-am strigat eu mâniaș.

— N-am vrut să se întâmple ce s-a întâmplat, Tom. Dacă nu te-ai fi amestecat, totul ar fi fost bine.

— Ar fi fost bine? am zis eu. Până acum încă un copil ar fi fost mort și poate chiar și Vraciul, dacă ar fi mers cum ai fi vrut tu. Iar turtele alea aveau sângele unui copil în ele. Tu zici că asta înseamnă a fi bine? Faci parte dintr-o familie de ucigași și tot o ucigașă ești și tu!

— Nu-i adevărat. Asta nu-i adevărat! protestă Alice. N-a fost niciun copil. Tot ce am făcut a fost să-ți dau turtele.

— Chiar dacă ai făcut doar atât, am stăruit eu, știai ce voiau să facă ei după aceea. Și ai lăsat lucrurile să se întâmple.

— N-am prea multă putere, Tom. Cum aș fi putut să le opresc? Cum aș fi putut s-o opresc pe Lizzie?

— Eu am ales ce vreau să fac, i-am spus. Dar tu ce alegi, Alice? Vraji cu oase ori vraji cu sânge? Pe care? Pe care dintre ele o să le faci?

— N-am să le fac nici pe unele, nici pe celelalte. Nu vreau să fiu ca ei. O să fug. De îndată ce-o să am prilejul, o s-o șterg.

— Dacă vorbești serios, atunci ajută-mă acum. Ajută-mă să ies din groapă. O să putem fugi împreună.

— E prea periculos acum, zise Alice. O să fug, dar mai târziu. Poate peste vreo câteva săptămâni, când ei n-o să se aștepte la una ca asta.

— Vrei să spui, după ce-o să mor eu. După ce o să-ți mai pătezi mâinile cu sângele cuiva...

Alice nu răspunse. Am auzit-o începând să plângă ușurel, dar, tocmai când credeam că e gata să-și schimbe intențiile și să mă ajute, plecă.

Am stat acolo, în groapă, temându-mă de ce avea să mi se întâmple, amintindu-mi de oamenii spânzurați și știind întocmai cum se simțiseră ei înainte de a muri. Simțeam și eu că niciodată nu aveam să mă mai întorc acasă. Niciodată nu aveam să-mi mai văd familia. Eram pe cale să-mi pierd orice nădejde, când am auzit niște pași apropiindu-se de groapă. M-am ridicat în picioare, îngrozit, dar era Alice, din nou.

— Oh, Tom, îmi pare rău, zise ea. Își ascut cuțitele...

Cea mai grea clipă din toate se apropia și știam că nu mai aveam decât o singură șansă. Singura mea nădejde era Alice.

— Dacă îți pare rău cu adevărat, atunci o să mă ajuți, am zis eu blând.

— Nu pot să fac nimic, strigă ea. Lizzie s-ar putea răzbuna pe mine. Nu are încredere în mine. Crede că sunt slabă.

— Du-te și cheamă-l pe domnul Gregory, i-am spus eu. Adu-l înapoi.

— E prea târziu pentru asta, n-o să mergă, suspină Alice, clătinând din cap. Oasele luate ziua nu mai sunt de niciun folos pentru Lizzie. Nu mai sunt bune de nimic. Cel mai bun moment pentru a lua oase este cu puțin înainte de răsăritul soarelui. Așa că vor veni după tine peste câteva minute. Doar atâta timp ți-a mai rămas.

— Atunci dă-mi un cuțit, i-am cerut eu.

— N-are rost, nici asta n-are rost, zise ea. Prea puternici, sunt prea puternici. Nu te poți lupta cu ei, poți?

— Nu, am răspuns eu. Îl vreau ca să-mi tai legăturile. Vreau să fug.

Deodată, Alice plecă. Oare plecase să-mi aducă un cuțit sau avea să-i fie prea frică de Lizzie ca să mi-l aducă? Am așteptat câteva clipe, dar văzând că nu se întoarce, am căzut în disperare. M-am zbatut, încercând din răputeri să-mi îndepărtez pumnii unul de altul, încercând să rup frânghia, dar în zadar.

Când am zărit din nou o față uitându-se de la marginea gropii în jos către mine, am crezut că o să-mi sară inima din piept, dar era Alice și ținea ceva întins deasupra gropii. L-a lăsat să cadă și, în cădere, am văzut o sclipire de metal în lumina lunii.

Alice nu mă părăsise la ananghie. Era un cuțit. Dacă aș fi putut să-mi tai frânghiile, aș fi fost liber...

La început, chiar cu mâinile legate la spate, n-aveam nicio îndoială că o să izbutesc. Singura primejdie era să mă fi tăiat puțin, dar ce mai conta asta, față de ce aveau să-mi facă ei înainte de răsăritul soarelui? Nu mi-a luat mult ca să apuc cuțitul. Să-l așez pe frânghie a fost mai greu și să-l mișc, încă și mai greu. Când l-am scăpat a doua oară, am început să intru în panică. Mai era cel mult un minut până să vină după mine.

— Trebuie s-o faci tu pentru mine, i-am strigat lui Alice. Vino, sări aici în groapă!

N-am crezut că o să sară, dar, spre surprinderea mea, a făcut-o. N-a sărit, ci a coborât încet, cu picioarele înainte, cu fața spre peretele gropii și ținându-se cu mâinile de margine. După ce a ajuns cu brațele întinse de tot, și-a dat drumul, lăsându-se să cadă ultimele două sau trei picioare.

Nu i-a luat prea mult ca să taie frânghia. Mi-am simțit mâinile libere și tot ce mai aveam de făcut era să ieșim din groapă.

— Lasă-mă să mă urc pe umerii tăi, i-am cerut eu. Apoi, o să te scot și pe tine.

Alice nu s-a împotrivit și, la a doua încercare, am reușit să mă țin pe umerii ei și să mă târăsc în sus, pe iarba udă. Apoi, a venit partea cea mai grea — s-o scot pe Alice din groapă.

Mi-am întins mâna stângă. S-a agățat de ea cu toată greutatea și m-a strâns de încheietură cu mâna ei dreaptă, ca să mi-o întărească. După aceea, am încercat s-o ridic.

Prima problemă a fost iarba udă și alunecoasă, căci am descoperit că era greu să mă împotrivesc să nu fiu tras înapoi în groapă. Apoi, am descoperit că n-aveam destulă putere s-o ridic. Făcusem o mare greșală. Numai pentru că era fată, asta nu însemna neapărat că are mai puțină forță decât mine. Mi-am amintit prea târziu cum o văzusem trăgând de frânghia clopotului Vraciului, cât pe-ací s-o rupă. Și cum o făcea aproape fără nicio sfortare. Ar fi trebuit s-o las pe ea să se urce pe umerii mei. Ar fi trebuit s-o las pe ea să iasă prima din groapă. Alice m-ar fi ridicat apoi fără nicio problemă.

Atunci, am auzit glasuri. Osoasa Lizzie și Colț veneau, prin pădure, drept spre noi.

Dedesubt, am văzut-o pe Alice zgârâind peretele gropii, încercând să găsească un punct de sprijin. Disperarea mi-a dat un plus de putere. Am smucit-o deodată și-a zburat peste marginea gropii, aterizând lângă mine.

Am rupt-o la fugă, la țanc, gonind cât ne țineau picioarele, cu tropăitul picioarelor celorlalți după noi. La început, erau departe în urma noastră, dar, destul de repede, au început să se apropie.

Nu mai știu cât am fugit așa. Mi s-a părut o viață de om. Am fugit până când mi-am simțit picioarele ca de plumb și respirația ca de foc în piept. Ne îndreptam în partea opusă de Chipenden — asta puteam s-o spun după faptul că de câteva ori zărisem dealurile printre copaci. Alergam către răsărit. Cerul era cenușiu și se lumina din ce în ce mai tare. Atunci, tocmai când simțeam că nu mai pot face niciun pas, vârfurile dealurilor au devenit aurii. Era lumina soarelui și m-am trezit gândindu-mă că și dacă am fi fost prinși, cel puțin era ziuă și, prin urmare, oasele mele nu-i mai erau de niciun folos lui Lizzie.

Când am ieșit din pădure, la o pantă acoperită cu iarbă pe care am început s-o urc, picioarele m-au lăsat

de tot. Parcă erau din piftie, și o vedeam pe Alice cum se îndepărta. Se uita înapoi la mine, cu o față îngrozită. Puteam auzi cum trosneau crengile sub picioarele urmăritorilor, în pădure, în spatele nostru.

Atunci m-am oprit de tot și deodată. M-am oprit pentru că am vrut să mă opresc. M-am oprit pentru că nu mai era nevoie să fug.

Acolo, stând în vârful pantei din fața mea, se afla o siluetă înaltă, îmbrăcată în negru, cu un toiag lung. Era chiar Vraciul, dar, într-un fel arăta diferit. Gluga pele-rinei era lăsată pe spate, iar pletele sale, poleite de razele soarelui de la răsărit, păreau să-i curgă șiroaie din cap, ca limbile de lavă ale unui vulcan.

Colț scoase un soi de răget și se repezi pe pantă în sus, către el, agitându-și cuțitul, urmat îndeaproape de Osoasa Lizzie. Nu se mai sinchiseau de noi doi, deocamdată. Știau cine era dușmanul lor de căpetenie. De noi se puteau ocupa și mai târziu.

Între timp și Alice se oprise, așa că am mai făcut vreo câțiva pași tremurători, ca să ajung în dreptul ei. Amândoi ne uitam cum Colț își încheia asaltul, ridicându-și cuțitul deasupra capului și mugind furios, în timp ce se năpustea asupra Vraciului.

Vraciul stătuse neclintit ca o statuie, dar în clipa aceea, ca replică, a coborât doi pași mari, în josul pantei, către Colț și a ridicat toiagul mult deasupra capului. Mându-l ca pe o suliță, l-a repezit cu putere în capul lui Colț. Cu puțin înainte să-i atingă fruntea, s-a auzit un pocnet scurt și-o flacără roșie a apărut chiar în vârful toiagului. S-a auzit o bufnitură grea când toiagul și-a atins ținta. Cuțitul cu lama îndoită a zburat prin aer, iar trupul lui Colț a căzut ca un sac de cartofi. Am știut că murise mai înainte să fi atins pământul.

Apoi, Vraciul și-a tras toiagul într-o parte și l-a ascuns în mantia sa. Când mâna stângă a apărut din nou la vedere, ținea strâns ceva pe care l-a făcut să vâjâie prin aer, ca un bici. A strălucit în soare și am înțeles că era un lanț de argint.

Osoasa Lizzie s-a întors pe călcâie și a dat să fugă, dar era prea târziu — a doua oară când Vraciul a vâjâit cu lanțul în aer, a urmat numaidecât un zornăit ascuțit, înalt, metalic. Lanțul a început să coboare, luând forma unei spirale de foc, înfășurându-se strâns în jurul Osoasei Lizzie. Ea a scos doar un țipăt îndurerat, apoi s-a prăbușit la pământ.

Am urcat la pas, împreună cu Alice, până în vârful pantei. Acolo am văzut lanțul de argint care se înfășurase

strâns în jurul vrăjitoarei din cap până-n picioare. I se petrecuse la fel de strâns chiar și peste gură, dezvelindu-i dinții. Ea își rostogolea ochii în cap și tot corpul i se zvârcolea de efort, dar nu putea scoate niciun sunet.

Am aruncat o privire spre Colț. Zăcea întins pe spate, cu ochii larg deschiși. Era mort de-a binelea, iar în mijlocul frunții avea o rană purpurie. M-am uitat apoi la toiag, căutând mirat flacăra pe care o văzusem strălucind în vârful lui.

Magistrul meu arăta sfârșit, obosit și dintr-odată foarte bătrân. Clătina neconținut din cap, de parcă se săturase și de viață. În umbra dealului, părul său își reluase culoarea sură obișnuită și atunci mi-am dat seama de ce părea, mai devreme, că-i curge șiroaie pe umeri — era năclăit de sudoare și el și-l dăduse pe spate, cu mâna, ca să-l strângă pe după urechi. O făcu din nou, în timp ce-l priveam. Broboane de sudoare îi picurau de pe frunte și respira foarte iute. Mi-am dat seama că alergase.

— Cum ne-ai găsit? l-am întrebat.

Trecu un timp până-mi răspunse, dar, în cele din urmă, răsuflarea i se domoli și fu în stare să vorbească.

— Există niște semne, băiete. Urme care pot fi luate, dacă știi cum. Țsta e încă un lucru pe care va trebui să-l înveți.

Se întoarce și se uită la Alice.

— Cu doi dintre ei am încheiat socotelile, dar ce facem cu tine? întrebă el, privind-o încruntat.

— Ea m-a ajutat să scap, am zis eu.

— Adevărat? întrebă Vraciul. Dar ce altceva a mai făcut?

Se uită țintă la mine și am încercat să-i susțin privirea. Când mi-am plecat ochii în vârful ghetelor, el a plesăit o dată cu limba în gură. Nu puteam să-l mint și am înțeles că ghicise că și ea jucase un rol în ceea ce mi se întâmplase.

Se uită din nou la Alice.

— Deschide gura, fato, porunci el aspru, cu mânia clocotindu-i în glas. Vreau să-ți văd dinții!

Alice se supuse și Vraciul se repezi deodată spre ea, apucând-o de bărbie. Își apropie fața și mai mult de gura ei deschisă și adulmecă zgomotos.

Când se întoarce iarăși către mine, părea să-i fi trecut valul de furie și scoase un oftat adânc.

— Răsuflarea îi miroase destul de plăcut, zise el. Le-ai simțit-o pe a celorlalți? mă întrebă el, dând drumul bărbiei lui Alice și arătând în jos spre Osoasa Lizzie.

Am încuviințat cu un semn din cap.

— Miasma vine de la ceea ce mănâncă, zise el. Și-ți spune fără greș cu ce se ocupă. Cele care practică magia cu oase ori cu sânge au un damf de sânge și carne crudă. Dar fata pare a fi în regulă.

Își întoarse din nou privirile spre Alice.

— Uită-te în ochii mei, fato, zise el. Susține-mi privirea cât poți de mult.

Alice făcu ce i se ceruse, dar nu se putu uita la el multă vreme, deși gura i se strâmba de efort. Își lăsă ochii în jos și începu să plângă.

Vraciul își coborî privirile către pantofii ei cu vârful ascuțit și clătină cu tristețe din cap.

— Nu știu, zise el, întorcându-se iar spre mine. Chiar nu știu ce ar fi cel mai bine să fac. Nu-i vorba numai despre ea. Mai sunt și ceilalți de care trebuie ținut cont. Nevinovații care ar putea suferi în viitor. A văzut prea multe și știe prea multe pentru binele ei. Nu pot să hotărâsc în niciun fel în privința ei și nu știu dacă e bine s-o las să plece. Dacă se duce în răsărit, ca să se alăture familiei sale de la Pendle, atunci va fi pierdută pentru totdeauna. Un suflet în plus slujind Întunericul.

— N-ai unde să te duci în altă parte? am întrebat-o eu, blând, pe Alice. Nicio altă rudă?

— E un sat, lângă coastă. Se numește Staumin. Mai am o mătușă acolo. Poate că mă va primi la ea...

— Este și ea tot ce sunt ceilalți? întrebă Vraciul, uitându-se din nou scrutător la Alice.

— Nu, după câte se pare, răspunse ea. Totuși, e cale lungă până acolo și n-am mai fost niciodată pe la ea. Mi-ar lua trei zile, poate mai mult, ca să ajung acolo.

— Aș putea trimite băiatul cu tine, zise Vraciul, cu vocea răsunându-i mult mai binevoitoare. A scotocit destul prin hărțile mele, așadar socotesc că o să fie în stare să găsească drumul. Când o să se întoarcă, o să învețe să le împăturească la loc cum se cuvine. Oricum, așa rămâne! Eu îți dau o șansă, fato. Depinde de tine dacă o folosești. Dacă însă o irosești, atunci ne vom reîntâlni, într-o bună zi, și a doua oară n-ai să mai fii atât de norocoasă.

Apoi, Vraciul scoase ștergarul lui obișnuit din buzunar. În el era o bucată mare de brânză pentru călătorii.

— Asta numai ca să nu răbdați de foame, zise el, dar să n-o mâncați pe toată odată.

Speram să găsim și altceva mai bun de mâncare pe drum, totuși mi-am mormăit mulțumirile.

— Nu o lua drept spre Staumin, îmi zise Vraciul, privindu-mă țintă, fără să clipească. Vreau să treci mai

întâi pe la tine pe acasă. Ia fata asta cu tine și du-o să stea de vorbă mama ta cu ea. Presimt că ar putea să fie de ajutor. Te aștept să vii înapoi în cel mult două săptămâni.

Cuvintele acestea îmi aduseră zâmbetul pe față. După toate câte se întâmplaseră, un prilej de a mă duce acasă, pentru o vreme, era ca un vis care ți se împlinește. Dar un singur lucru mă nedumerea, pentru că mi-am amintit de scrisoarea pe care mama i-o trimisese Vraciului. El păruse nemulțumit de vreo câteva lucruri dintre cele pe care i le scrisese ea. Așadar, de ce credea acum că mama ar fi în stare s-o ajute pe Alice? N-am spus nimic, pentru că nu voiam să-i dau Vraciului ocazia să se răzgândească. M-am bucurat doar să pot pleca.

Înainte de a ne despărți, i-am povestit despre Billy. A dat din cap cu tristețe, dar mi-a spus să nu-mi fac griji, pentru că va face el tot ce trebuie.

Pe când ne îndepărtam, mi-am mai întors o dată capul și l-am zărit pe Vraci suind-o pe Osoasa Lizzie pe umărul stâng și luând-o apoi cu pași mari către Chipenden. Din spate, i-ai fi dat cu treizeci de ani mai puțin.

CAPITOLUL 12 DISPERATUL ȘI AMEȚITUL

Pe când coboram Dealul Spânzuraților către fermă, o ploaie caldă ne bătea în față. Undeva, departe, un câine a lătrat de două ori, dar, la picioarele noastre totul era liniștit și nemișcat.

Era după-amiaza târziu și știam că tata și Jack trebuie să fie ieșiți la câmp, ceea ce îmi oferea prilejul să stau de vorbă numai cu mama. Vraciului i-a fost ușor să-mi spună să o duc pe Alice acasă la mine, dar drumul până aici îmi îngăduise să mă gândesc mai bine și nu-mi puteam închipui cum avea să o primească mama. Nu eram deloc convins că o să fie fericită să aibă în casă pe cineva ca Alice, mai ales când aveam să-i povestesc cu

ce anume se îndeletnicea ea. Cât despre Jack, aveam o imagine mai clară despre cum urma să reacționeze. Din cele ce-mi povestise Ellie, data trecută când ne văzuserăm, despre modul în care privea el noua mea meserie, să aibă în casă nepoata unei vrăjitoare ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Când străbăteam curtea, i-am făcut semn spre hambar.

— Mai bine te adăpostești acolo puțin, i-am zis eu. O să intru numai eu, ca să le explic.

Nici n-am închis bine gura și țipetele unui sugar înfometat au izbucnit dinspre casă. Ochiul lui Alice se încrucișară scurt cu ai mei, apoi și-i plecă în pământ și mi-am amintit că și ultima oară când fuseserăm împreună, un alt copil plângea de foame.

Fără vreun cuvânt, Alice se întoarse și se îndreptă spre hambar. Mă așteptasem la tăcerea ei. Probabil credeți că, după tot ce se întâmplase, am avut o mulțime de lucruri de vorbit pe drum. Noi abia de schimbaserăm câteva cuvinte. M-am gândit că poate era supărată din pricina modului în care o ținuse Vraciul de bărbie și îi cercetase răsufierea. Poate că asta o îndemnase să chibzuiască la toate relele pe care le făcuse în trecut. În orice caz, a părut cufundată în gândurile ei și foarte tristă, mai tot timpul drumului.

Bănuiesc că ar fi trebuit să-mi dau mai mult silința să îi dezleg limba, dar eram prea obosit și slăbit, așa că merseserăm în tăcere până când muțenia devenise o obișnuință. A fost o greșeală: ar fi trebuit să fac efortul să o cunosc pe Alice mai bine atunci — m-ar fi scutit de o grămadă de neazuri mai târziu.

Cum am împins ușa din spate s-o deschid, plânsul a încetat și am putut auzi un alt sunet: liniștitoarea bătaie a balansoarului mamei.

Balansoarul era lângă fereastră, dar draperiile erau trase și am putut vedea după expresia chipului ei că iscodise prin îngusta crăpătură dintre ele. Ne urmărise intrând în curte și, când am apărut eu în prag, a început să se legene mai repede și mai cu forță, uitându-se la mine fără să clipească, o jumătate de obraz fiindu-i în întuneric și cealaltă luminată de lumânarea groasă, care pâlpâia în sfeșnicul ei de alamă, din mijlocul mesei.

— Când aduci o musafiră cu tine, este cuviincios s-o poștești în casă, zise ea, cu un amestec de ușoară supărare și surpriză în glas. Am crezut că te-am educat mai bine în această privință.

— Domnul Gregory mi-a spus s-o aduc aici, am zis eu. O cheamă Alice, dar a trăit într-o familie cu năravuri

rele. Vraciul ar dori să stai tu de vorbă cu ea, dar m-am gândit că ar fi cel mai bine să-ți povestesc întâi ce s-a întâmplat, că poate n-ai vrea s-o inviți înăuntru.

Așadar mi-am tras un scaun mai aproape și i-am povestit mamei în amănunțime tot ceea ce se petrecuse. Când am sfârșit, a oftat o dată lung și apoi un zâmbet firav i-a luminat trăsăturile.

— Ai făcut foarte bine, fiule, mi-a spus ea. Ești tânăr și nou în meserie, așa că greșelile tale pot fi iertate. Du-te și adu-o pe biata fată înăuntru, apoi lasă-ne singure, să stăm de vorbă. Poate vrei să urci la etaj și să faci cunoștință cu nepoata ta. Ellie cu siguranță se va bucura să te vadă.

Prin urmare, am adus-o pe Alice înăuntru, am lăsat-o cu mama și am urcat.

Ellie se afla în dormitorul cel mare. De obicei, acesta era folosit de mama și tata, dar i-l cedaseră ei și lui Jack, din pricină că era destul spațiu pentru alte două paturi și un țărc de copil, care aveau să devină foarte folosite, de vreme ce familia începuse să se mărească.

Am ciocănit ușor la ușa întredeschisă, dar mi-am vârât numai capul înăuntru când Ellie mi-a strigat să intru. Ședea pe marginea patului dublu, alăptându-și copilul, ce avea capul pe jumătate ascuns în șalul ei

roz. De îndată ce m-a văzut, gura i se lărgi într-un zâmbet care mă făcu să mă simt bine-venit, dar părea obosită, iar părul îi atârna neîngrijit și nespălat. Deși mi-am mutat repede privirea, Ellie era ageră și am știut că îmi văzuse nedumerirea, citindu-mi expresia din ochi, pentru că și-a netezit iute părul, dându-l la o parte de pe frunte.

— Oh, îmi pare rău, Tom, zise ea. De bună seamă că arăt groaznic — toată noaptea n-am dormit. Abia de-am furat o oră de somn. Trebuie să te odihnești pe apucate, cu un copil veșnic flămând ca ăsta. Plânge mereu, mai ales noaptea.

— Cât are? am întrebat eu.

— În seara asta face șase zile. S-a născut imediat după miezul-noptii, duminica trecută.

Acea fusese noaptea în care o omorâsem eu pe Mama Malkin. Pentru o clipă, mă copleși amintirea acelei întâmplări și-am simțit un fior rece străbătându-mi șira spinării.

— Gata, acum a terminat de mâncat, zise Ellie, zâmbind. Vrei s-o iei în brațe?

Era ultimul lucru pe care mi-l doream. Fetița era atât de mică și de firavă încât mă temeam să n-o strâng prea tare sau s-o scap și, în plus, nu-mi plăcea că

nu-și ținea prea bine capul. Era însă greu să spun nu, pentru că aș fi rănit-o pe Ellie. Până la urmă, n-a trebuit s-o țin prea mult, pentru că, în clipa în care s-a găsit în brațele mele, fețișoara ei s-a înroșit toată și a început să plângă.

— Nu cred că mă place vietatea asta mică, i-am zis eu lui Ellie.

— Este o *fetiță*, nu o *vietate*, se rățoi Ellie la mine, luându-și un aer sever și indignat. Nu te teme, nu tu ești de vină, Tom, zise ea, și expresia i se îmbună cu un zâmbet. Cred că îi este încă foame, asta-i tot.

Fetița se opri din plâns în clipa în care Ellie o luă înapoi în brațe, iar eu n-am mai zăbovit. Când coboram scările, am auzit venind din bucătărie zgomotul pe care-l așteptam.

Era un râs, râsul nestăvilit, din toată inima, a două persoane care se simt foarte bine împreună. În momentul în care am deschis ușa și am intrat, chipul lui Alice deveni foarte serios, dar mama a continuat să râdă tare și, chiar și atunci când s-a oprit, fața ei păstră lumina voioșiei. Își spusese o glumă, o foarte amuzantă glumă, dar n-am întrebat care, iar ele nu mi-au împărtășit-o. Privirea din ochii amândurora mă făcu să bănuiesc că era ceva de-ale femeilor.

Tata îmi spusese odată că femeile știu lucruri de care bărbații n-au habar. Că uneori ele au o anumită privire în ochi, dar când le-o observi, nu trebuie să întrebi niciodată la ce se gândesc. Dacă o faci, ar putea să-ți răspundă ceva ce n-ai vrea să auzi. Ei bine, de orice ar fi răs, asta le făcuse să se simtă foarte apropiate; din clipa aceea, se purtară de parcă s-ar fi cunoscut de ani de zile. Vraciul avusese dreptate. Dacă putea cineva s-o scoată la capăt cu Alice, aceea era mama.

Totuși, am mai băgat de seamă un lucru. Mama i-a oferit lui Alice odaia din fața odăii ei și a tatei. Erau cele două odăi din capătul primului șir de trepte al scării. Mama avea urechea foarte ascuțită și asta însemna că, dacă Alice s-ar fi răsucit de pe-o parte pe alta în somn, ar fi auzit-o.

Așadar, în pofida râsului aceluia, mama n-o scăpa din ochi pe Alice.

* * *

Când s-a întors de la câmp, Jack mi-a aruncat o privire foarte încruntată și-a mormăit ceva în barbă. Părea nemulțumit de ceva. Dar tata s-a bucurat să mă vadă și,

spre surprinderea mea, mi-a strâns mâna. Întotdeauna le strângea mâinile, în chip de salut, celorlalți frați ai mei care părăsiseră casa părintească, dar era prima oară când mi-o strângea și mie. M-a făcut să mă simt trist și mândru, în același timp. Mă trata de parcă aș fi fost un bărbat, pornit pe picioarele lui să-și croiască un drum în viață.

Jack nu intrase nici de cinci minute în casă, când veni să mă caute.

— Vino afară, îmi zise el, cu o voce atât de joasă încât să nu-l audă niciunul dintre cei de față. Vreau să-ți vorbesc.

Am ieșit în curte și a luat-o înainte, ocolind hambarul, către cocina porcilor, unde nu puteam fi văzuți din casă.

— Cine e fata pe care ai adus-o cu tine?

— O cheamă Alice. Este doar o fată care are nevoie de ajutor, am zis eu. Vraciul mi-a spus s-o aduc acasă, pentru ca mama să poată sta de vorbă cu ea.

— Cum adică are nevoie de ajutor?

— A fost crescută într-un mediu nepotrivit, asta-i tot.

— Ce fel de mediu nepotrivit?

Știam că n-o să-i placă, dar n-am avut încotro. Trebuia să-i spun. Altminteri ar fi întrebat-o direct pe mama.

— Mătușa ei este o vrăjitoare, dar, nu-ți face griji —
Vraciul a pus-o la locul ei și, oricum, n-o să rămânem
aici decât vreo două-trei zile.

Jack luă foc. Niciodată nu-l mai văzusem atât de furios.

— Nu mai ai nici pic din mintea cu care te-ai născut?
urlă el. Nu mai gândești deloc? Nu te-ai gândit la
copil? Există un copil nevinovat în casa asta și tu aduci
aici pe cineva dintr-o familie ca aia! Este de necrezut!

Își ridică pumnul și-am crezut că o să mă pocnească.
În loc de asta, și-l repezi alături, în peretele hambaru-
lui, bufnitura neașteptată stârnind panică printre porci.

— Mama crede că totul este în regulă, am protestat eu.

— Da, da, mama crede, zise Jack, cu vocea brusc
coborâtă, dar încă asprită de mânie. Cum ar putea să-i
refuze ceva fiului ei preferat? Și are o inimă prea bună,
după cum bine știi. Tocmai de-asta ar trebui ca tu să nu
profiți. Uite ce e, *mie* o să-mi dai socoteală, dacă se
întâmplă ceva. Nu-mi place căutătura fetei ăleia. Pare
prefăcută. Am urmărit-o cu atenție și, de calcă strâmb,
amândoi o să vă cărați de aici mai înainte să clipiți. Și o
să munciți ca să vă plătiți șederea aici! Ea poate să dea o
mână de ajutor prin gospodărie, ca să o mai scutească pe
mama, iar tu poți să-ți pui osul la treabă într-ale fermei.

Jack se întoarce și făcu vreo câțiva pași spre casă, dar mai avea încă multe de spus.

— Fiind tu atât de ocupat cu lucruri mult mai importante, adăugă el batjocoritor, poate că n-ai observat cât de vlăguit arată tata. Se descurcă din ce în ce mai greu cu munca la fermă.

— Bineînțeles că o să dau și eu o mână de ajutor, am strigat după el, și Alice la fel!

La cină, în afară de mama, toți ceilalți au fost foarte tăcuți. Presupun că din pricină că aveam o străină la masă cu noi. Cu toate că buna-creștere a lui Jack nu-i îngăduia să protesteze fățiș, s-a uitat urât la Alice, aproape la fel de urât cum s-a uitat și la mine. De aceea, s-a nimerit cum nu se poate mai bine faptul că mama a fost veselă și vorbăreață, îndeajuns cât să însuflețească întreaga atmosferă.

Ellie a fost nevoită să se ridice de la masă de două ori ca să vadă de copil, care a continuat să plângă de răsuna toată casa. A doua oară, a adus fetița la noi, jos.

— N-am mai văzut un copil care să plângă atât de mult, zise mama cu un zâmbet. Barem o să aibă plămâni puternici și sănătoși.

Fața micuță a copilei era stacojie și începu să se schimonosească din nou a plâns. Nu i-aș fi spus-o în ruptul capului lui Ellie, dar fata ei nu arăta nici pe departe a copil drăguț. Mi se părea că are o față de bătrână mică și furioasă. O dată plângea, țipând din toți bojocii; apoi, dintr-odată, devenea foarte cuminte și liniștită. Stătea cu ochii larg deschiși și se uita țintă spre mijlocul mesei, unde ședea Alice, dincolo de marele sfeșnic de alamă. La început, nu m-am gândit la nimic anume. Am crezut că fetița lui Ellie este doar fascinată de flacăra lumânării. Dar, mai târziu, Alice o ajută pe mama să strângă masa și, ori de câte ori Alice trecea pe lângă ea, fetița o urmărea cu ochii ei albaștri, până când, deodată, deși în bucătărie era cald, am început să tremur.

Mai târziu, am urcat în vechea mea odaie și, când m-am așezat în scaunul de răchită, lângă fereastră și mi-am aruncat privirile afară, mi s-a părut că nu plecasem niciodată de acasă.

Cum mă uitam înspre miazănoapte, spre Dealul Spânzuraților, m-am gândit la cât de interesată se arătase fetița de Alice. Când mi-am amintit ce-mi spusese Ellie mai devreme, m-am înfiorat din nou. Copilul ei se născuse după miezul nopții, în noaptea cu lună plină. Era

prea bătător la ochi să fie simplă întâmplare. Mama Malkin fusese înghițită de râu la aceeași oră când se născuse fetița lui Ellie. Vraciul mă prevenise că o să se întoarcă. Și dacă se întorsese chiar mai devreme decât prorocise el? El se aștepta să fie *parazită*. Dar dacă se înșelase? Dacă se eliberase de oasele ei și spiritul ei o luase în stăpânire pe fetița lui Ellie, chiar în clipa în care se năștea?

N-am dormit prea bine în noaptea aceea. Exista o singură ființă căreia îi puteam împărtăși temerile mele și aceea era mama. Dar era greu s-o prind singură, fără să atrag atenția asupra faptului că o pândeam.

Mama a gătit și a făcut toate celelalte treburi gospodărești, care au ținut-o ocupată aproape toată ziua. În mod normal, n-aș fi avut probleme să stau de vorbă cu ea în bucătărie, pentru că și eu aveam de lucru în apropiere. Jack îmi dăduse sarcina să repar partea din față a hambarului și probabil că am bătut sute de cuie noi în el, până la apusul soarelui.

Totuși era o piedică: Alice. Mama a ținut-o pe lângă ea toată ziua, punând-o din greu la muncă. Puteai să-i vezi broboanele de nădușeală pe tâmples și în cutele ce-i brăzdau fruntea, dar, cu toate acestea, Alice nu s-a plâns nici măcar o dată.

Abia după masa de seară, când au terminat de zdroncănit vasele spălate și șterse, am prins în sfârșit momentul. În dimineața aceea, tata se dusesese la târgul de primăvară de la Topley. Cum continuase să conducă treburile fermei, târgul îi prilejuia rara ocazie de a se întâlni cu vreo câțiva dintre prietenii lui vechi, așa că urma să rămână plecat vreo două sau trei zile. Jack avea dreptate. Chiar arăta foarte obosit și călătoria asta însemna o pauză bine-venită.

Mama a trimis-o pe Alice sus, în odaia ei, să se odihnească puțin, Jack se întinsese în pat în odaia din față, iar Ellie era la etaj, încercând să prindă o jumătate de oră de somn, mai înainte s-o trezească din nou copilul și să-i ceară de mâncare. Așadar, n-am mai pierdut nicio clipă și-am început să-i povestesc mamei ceea ce mă îngrijora. Ea ședea în balansoar, dar nici n-am isprăvit de rostit prima propoziție, că s-a oprit din legănat. A ascultat cu atenție când i-am spus temerile mele și motivele de a bănuî copilul. Dar chipul ei a rămas atât de nemișcat și de calm, încât habar n-aveam ce gândește. Îndată ce am terminat de vorbit, s-a ridicat în picioare.

— Așteaptă aici, zise ea. Trebuie s-o lămurim o dată pentru totdeauna.

A ieșit din bucătărie și a urcat la etaj. Când s-a întors, ținea în brațe copilul, înfășat în șalul lui Ellie.

— Ia lumânarea! îmi zise ea, îndreptându-se către ușă.

Am ieșit afară în curte, mama mergând repede, de parcă ar fi știut foarte bine unde se ducea și ce urma să facă. Ne-am oprit în partea cealaltă a grămezii de bălegar, stând în noroi, la marginea iazului nostru, care era destul de adânc și destul de lat cât să adape toate vacile pe care le aveam, chiar și în cele mai sece-toase luni de vară.

— Ridică lumânarea, ca să putem vedea bine, zise mama. Vreau să nu existe nicio îndoială.

Atunci, spre groaza mea, și-a întins brațele, ținând copilul deasupra apei întunecate și nemișcate.

— Dacă plutește, vrăjitoarea e în ea, zise mama. Dacă se îneacă, e nevinovată. Bun, hai să vedem...

— Nu! am strigat, gura deschizându-mi-se de la sine și cuvântul ieșindu-mi mai repede decât aș fi putut gândi. N-o face, te rog! E copila lui Ellie!

Pentru un moment, am crezut că avea să-i dea oricum drumul copilului, apoi a zâmbit, l-a tras din nou lângă ea și l-a sărutat blând pe frunte.

— Bineînțeles că este copila lui Ellie, fiule. Poți s-o spui doar uitându-te la ea, nu? Oricum, „proba înotului” o

aplică numai proștii și nu folosește la nimic. De obicei, o leagă pe biata acuzată de vrăjitorie de mâini și de picioare și o aruncă într-o apă adâncă, stătătoare. Dar, dacă se îneacă sau plutește depinde doar de noroc și de felul în care îi este alcătuit trupul. N-are nimic de-a face cu vrăjitoria.

— Dar cum rămâne cu faptul că fetița s-a uitat țintă la Alice? am întrebat eu.

Mama a zâmbit și-a clătinat din cap.

— Ochii unui nou-născut nu sunt în stare să își fixeze privirea cum trebuie, îmi explică ea. Probabil că numai flacăra lumânării i-a atras fetiței atenția. Adu-ți aminte că Alice stătea aproape de lumânare. După aceea, de fiecare dată când Alice trecea pe lângă ea, ochii fetiței se poate să fi fost atrași doar de schimbarea de lumină și atât. Nu înseamnă nimic. Nimic de care să-ți faci griji.

— Dar dacă fetița lui Ellie este posedată, totuși? am întrebat eu. Dacă se află ceva înăuntrul ei, ceva pe care noi nu-l putem vedea?

— Ascultă, fiule, eu am împărțit și binele și răul pe lumea asta și recunosc răul doar uitându-mă la el. Copilul ăsta este curat și nu există nimic înăuntrul lui care să te îngrijoreze. Absolut nimic.

— Totuși, nu e ciudată potriveala că Ellie a născut copilul tocmai în momentul în care Mama Malkin murea?

— Nu chiar, răspunse mama. Stă în firea lucrurilor. Uneori, când ceva rău părăsește lumea, ceva bun îi ia locul. S-au mai văzut dintr-astea și înainte.

Bineînțeles că mi-am dat seama, în acel moment, că mama nu se gândise nicio clipă serios să arunce copilul în apă, ci doar încercase să mă zgâlțâie, ca să mă întoarcă la sentimente mai bune, dar, pe când ne întorceam spre casă, traversând curtea, genunchii încă îmi mai tremurau la gândul că ar fi putut s-o arunce, totuși. Și abia atunci, când intram din nou în bucătărie, mi-am amintit ceva.

— Domnul Grégory mi-a dat o cărțuție, toată numai despre posedare, am zis. Mi-a spus s-o citesc cu atenție, dar necazul este că e scrisă în latină și eu n-am apucat să iau decât trei lecții până acum.

— Nu este limba mea preferată, zise mama, oprindu-se la ușă. O să văd ce pot face, dar va trebui să ai răbdare până mă întorc — aștept să se trimită după mine, în noaptea asta. Până atunci, de ce n-o rogi pe Alice să-ți citească? Poate te-ajută ea.

Mama a avut dreptate: a fost chemată la o naștere. A venit un docar după ea, la puțin după miezul nopții, cu

caii plini de spumă. Se părea că nevasta unui fermier chiar dăduse de necaz, căci deja se afla în durerile facerii de mai bine de o zi și-o noapte. Era, de asemenea, un drum lung de făcut până acolo, aproape douăzeci de mile, spre sud. Asta însemna că mama avea să lipsească de acasă vreo două zile, poate chiar mai mult.

Nu mă trăgea inima s-o rog pe Alice să mă învețe latină. Cum să vă spun, știam că Vraciul n-ar fi fost de acord. La urma urmelor, era o carte din biblioteca lui și nu cred că i-ar fi picat bine să o știe atinsă de Alice. Totuși, ce altceva puteam face? De când mă întorsesem acasă, mă gândeam la Mama Malkin din ce în ce mai mult și chiar nu mai puteam să mi-o scot din minte. Era ceva lăuntric, doar o presimțire, dar intuiam că exista ceva, acolo, în întunericul de afară, care se apropia cu fiecare noapte care trecea.

Așadar, în seara următoare, după ce Jack și Ellie s-au dus la culcare, am bătut ușurel la ușa odăii lui Alice. Nu puteam să-i cer ce voiam în timpul zilei, pentru că avea întotdeauna treabă, iar Ellie sau Jack ne-ar fi auzit și nu le-ar fi convenit deloc. Mai ales Jack, căruia nu-i plăcuseră niciodată treburile vracilor.

A trebuit să bat de două ori până să-mi deschidă Alice. Mă temusem să nu se fi vârat în pat și să fi adormit deja,

dar încă nu se schimbase de haine și nu mi-am putut opri ochii să nu se îndrepte spre pantofii ei ascuțiți. Pe o măsuță de toaletă era o lumânare, așezată aproape de oglindă. Tocmai fusese stinsă — încă fumega.

— Pot să intru? am întrebat-o, cu lumânarea mea în mână, astfel încât fața îi era luminată de jos. Vreau să te rog ceva.

Alice îmi făcu semn din cap să intru și închise ușa după mine.

— Am o carte pe care trebuie s-o citesc, dar e scrisă în latină. Mama a spus că s-ar putea să m-ajuti tu.

— Unde e? întreabă Alice.

— În buzunar la mine. E o carte mică. Pentru oricine știe latina, n-ar dura mult s-o citească.

Alice scoase un oftat lung și obosit.

— Am și-așa destul de multă treabă, se plânse ea. Despre ce e?

— Posedare. Domnul Gregory crede că Mama Malkin se poate întoarce după mine și că o să folosească posedarea.

— Hai s-o vedem, atunci, îmi ceru ea, întinzând mâna. Mi-am așezat lumânarea lângă a ei, apoi mi-am vârât mâna în buzunarul pantalonilor și am scos micuța carte. Ea a răsfoit paginile fără niciun cuvânt.

— Poți s-o citești? am întrebat eu.

— Nu văd de ce n-aș putea. Lizzie m-a învățat, și ea visează latina.

— Așadar, o să m-ajuti?

N-a răspuns. În schimb, și-a apropiat cartea de față și a adulmecat-o zgomotos.

— Ești sigur că e bună de ceva? m-a întrebat ea. E scrisă de un popă, cartea asta, și de obicei popii nu știu prea multe.

— Domnul Gregory a numit-o „lucrarea de căpetenie”, i-am zis eu, ceea ce înseamnă că este cea mai bună carte scrisă vreodată despre acest subiect.

Atunci, ea și-a ridicat ochii din carte și, spre surprinderea mea, erau plini de mânie.

— Știu și eu ce înseamnă de căpetenie, zise ea. Mă crezi proastă sau ce? Am învățat ani de zile, ani, pe când tu abia rupeai primele cuvinte. Lizzie avea o grămadă de cărți, dar acum au ars toate. Toate s-au făcut scrum.

Am bâiguit că-mi părea rău, iar ea mi-a răspuns cu un zâmbet.

— Necazul e, zise ea, cu vocea împlânzită brusc, că o să-mi ia ceva timp să citesc toată cartea asta și sunt

prea obosită să încep acum. Mâine, mama ta va fi încă plecată și eu o să am și mai multă treabă decât până acum. Cumnata aceea a ta mi-a făgăduit că m-ajută, dar o să stea mai mult pe lângă copil, iar gătitul și curățenia o să-mi ia aproape toată ziua. Dar, dacă m-ai ajuta tu...

Nu știam ce să-i răspund. Trebuia să-l ajut pe Jack, așa că nu aveam prea mult timp. Problema era că bărbații niciodată nu găteau și nu făceau curățenie și asta nu se întâmpla numai la ferma noastră. Era o regulă generală în Comitat. Bărbații munceau la fermă, în afara casei, tot timpul anului, iar când intrau înăuntru, femeile aveau deja mâncarea caldă așezată pe masă. Singurul moment în care dădeam și noi o mână de ajutor era în ziua de Crăciun, când spălam vasele, în semn de mare cinstire pentru mama.

Se pare că Alice mi-a citit gândurile, pentru că zâmbetul ei s-a lungit.

— N-o să fie prea greu, nu-i așa? întrebă ea. Femeile dau mâncare la găini și participă la strânsul recoltei, așadar de ce n-ar ajuta și bărbații la bucătărie? O să mă ajuți doar cu spălatul vaselor, atâta tot. Și unele tigăi trebuie frecate bine înainte să m-apuc de gătit.

Până la urmă, am fost de acord cu ceea ce voia. Ce altceva aveam de ales? Nădărduiam doar să nu mă prindă Jack. N-ar fi înțeles niciodată.

M-am trezit mai devreme ca de obicei și-am izbutit să curăț tigăile mai înainte să coboare Jack. Apoi, am tras de timp cu micul dejun, mâncând foarte încet, ceea ce nu-mi stătea în obicei și a fost destul ca să m-aleg cu cel puțin o privire bănuitoare din partea lui Jack. După ce el a plecat la câmp, am spălat vasele cât am putut eu de repede și m-am apucat să le șterg. Ar fi trebuit să ghicesc ce avea să se întâmple, tocmai pentru că Jack n-avusese niciodată prea multă răbdare.

A intrat în curte blestemând și înjurând și m-a văzut pe fereastră, schimonosindu-și fața că nu-i venea să-și creadă ochilor. Apoi a scuipat în curte, a venit la ușa de la bucătărie și-a deschis-o brusc.

— Când termini, zise el batjocoritor, ar mai fi niște treabă de bărbați de făcut. Și poți să începi prin a controla și-a repara cocina porcilor. Mâine vine Rât. Sunt cinci de tăiat și nu vrem să ne pierdem vremea alergându-i pe câmp.

Rât era porecla noastră pentru tăietorul de porci și Jack avea dreptate. Porcii înnebuneau de frică uneori,

când Rât trecea la treabă și, dacă era vreo spărtură în îngrăditură, tocmai atunci o găseau, negreșit.

Jack se întoarse dând să plece și deodată înjură cu foc. M-am apropiat grăbit de ușă, să văd ce se întâmplase. Călcase din greșeală pe o broască râioasă, făcând-o terci. Se zicea că aduce ghinion să omori un brotac sau o broască râioasă, iar Jack înjură din nou, încruntându-se atât de tare încât sprâncenele lui stufoase i se uniră la rădăcina nasului. Îi dădu o lovitură de picior, trimițând broasca moartă sub burlanul spălătorului de vase și ieși afară, clătinând din cap. Nu-mi puteam închipui ce-l apucase. Jack niciodată nu fusese atât de întors pe dos.

Am rămas în bucătărie și am șters toate vasele — de vreme ce tot mă prinsese, puteam să-mi termin măcar treaba. În afară de asta, porcii puteau și nu mă atrăgea câtuși de puțin să m-apuc de însărcinarea pe care mi-o dăduse Jack.

— Să nu uiți cartea, i-am reamintit lui Alice, când am deschis ușa să plec, dar ea mi-a răspuns doar cu un zâmbet ciudat.

N-am mai izbutit să vorbesc cu Alice între patru ochi decât seara târziu, după ce Jack și Ellie se duseseră la

culcare. M-am gândit că trebuia s-o vizitez iarăși în odaia ei, dar m-am trezit cu ea coborând în bucătărie și aducând cartea, așezându-se în balansoarul mamei, aproape de jarul din vatră.

— Ai făcut o treabă bună cu tigăile alea, da. Probabil crăpi de nerăbdare să afli ce scrie aici, zise Alice, bătând ușurel cu degetul în cotorul cărții.

— Dacă Mama Malkin se întoarce, vreau să fiu pregătit. Trebuie să aflu ce aș putea face. Vraciul zice că probabil va fi *parazită*. Știi ceva despre asta?

Alice făcu ochii mari și dădu din cap.

— Ei, iată de ce trebuie să fiu pregătit. Dacă este ceva în cartea asta care-mi poate fi de ajutor, trebuie s-o știu și eu.

— Preotul ăsta de-a scris-o nu este ca toți ceilalți, zise Alice, întinzând cartea către mine. Își cunoaște bine meseria, da. Lizzie s-ar da în vânt după ce scrie aici, i-ar plăcea mai mult decât turtele de la miezul nopții.

Am vârât cartea în buzunarul pantalonilor și mi-am tras un scăunel în colțul celălalt al vetrei, cu fața spre tăciunii care mai rămăseseră din foc. Apoi, am început s-o descos pe Alice. A mers greu de tot. Nu voia să vorbească neîntrebată și ceea ce am izbutit să scot de la ea m-a făcut să mă simt doar și mai neajutorat.

Am început de la titlul ciudat al cărții: *Afurisitul, amețitul și disperatul*. Ce însemna? De ce se numea cartea așa?

— Primul cuvânt este doar o vorbă de-a preoților, zise Alice, lăsându-și colțurile gurii în jos, în semn de dezaprobare. Ei folosesc acest cuvânt pentru oamenii care fac lucrurile altfel. Pentru cei ca mama ta, care nu se duc la biserică și nu spun rugăciunile care trebuie. Oamenii care nu sunt ca ei. Oamenii care se folosesc mai mult de mâna stângă, zise ea, zâmbindu-mi cu înțeleș.

Cel de-al doilea cuvânt este mai potrivit, continuă Alice. Un trup care este luat de curând în stăpânire de un spirit străin, nu se mai ține bine pe picioare. Cade mereu. Trebuie să treacă un timp, vezi tu, pentru ca spiritul străin, după ce a intrat, să se instaleze confortabil în noul său trup. E ca atunci când încerci să încalți o pereche nouă de pantofi. Îi face pe posedați să fie și amețiți, și iuți la mânie, pe deasupra. Cineva liniștit și nepăsător, poate izbucni deodată, fără veste. Așadar și după asta îl poți recunoaște pe un posedat.

Cât despre al treilea cuvânt, lucrurile sunt simple. O vrăjitoare care a stăpânit o dată un trup de om sănătos, își dorește cu disperare să mai intre într-unul. Apoi,

după ce izbutește, își dorește cu disperare să-l țină în puterea ei. Nu renunță fără luptă. O să facă orice să-l păstreze. Orice! De aceea posedatii sunt atât de periculoși.

— Dacă Mama Malkin vine aici, cine o să fie? am întrebat eu. Dacă va fi parazită, pe cine va încerca să ia în stăpânire? Pe mine? O să încerce să-mi facă rău astfel?

— Ar face-o, dacă ar putea, zise Alice. Totuși nu-i ușor, câtă vreme tu ești ce ești. I-ar plăcea să mă folosească și pe mine, dar nu-i voi da prilejul. Nu, îl va căuta pe cel mai slab. Prada cea mai ușoară.

— Copilul lui Ellie?

— Nu, copilul nu-i e de niciun folos. Ar trebui să aștepte până crește mare. Mama Malkin n-a avut niciodată prea multă răbdare și faptul că a fost închisă atâta timp în puțul acela de la Moș Gregory, a făcut-o și mai repezită. Dacă tu ești cel după care vine, mai întâi de toate își va găsi un trup puternic și sănătos.

— Atunci Ellie? O s-o aleagă pe Ellie?

— Tu chiar nu știi nimic? zise Alice, clătinând din cap, nevenindu-i să creadă. Ellie este puternică. I-ar face greutate. Nu, cu bărbații e mult mai ușor. Mai ales cu un bărbat a cărui inimă întotdeauna îi domină judecata. Cineva care poate izbucni chiar fără să gândească.

— Jack?

— Sigur că va fi Jack. Gândește-te ce o să însemne să-l ai pe Jack cel puternic pe urmele tale. Dar cartea are dreptate, într-un anumit punct. Un trup care e posedat de curând e mai ușor de stăpânit. E disperat, dar e și amețit.

Mi-am scos carnețelul și-am scris tot ce mi s-a părut important. Alice nu vorbea la fel de repede ca Vraciul, dar, în scurt timp, a prins apă la moară și n-a trecut mult până să înceapă să mă doară mâna. Când a ajuns la lucrurile cu adevărat importante — ce trebuie să faci când te confrunți cu un posedat — erau o mulțime de avertismente cum că sufletul original era încă închis înăuntrul trupului posedat. Așadar, dacă îi făceai rău trupului, îi făceai totodată rău și sufletului nevinovat. Adică, uciderea trupului pentru a scăpa de spiritul care-l poseda era totuna cu o crimă.

De fapt, partea aceea a cărții era descurajatoare: părea că nu prea ai multe de făcut. Fiind un preot, autorul se gândea că o exorcizare, folosind lumânări și agheasmă, ar fi cea mai bună metodă ca să-l alungi pe invadator și să eliberezi victima, dar recunoștea că nu toți preoții o pot face și că foarte puțini o făceau într-adevăr cum trebuie. Mie mi se părea că acei câțiva preoți care puteau

s-o făcă erau, probabil, cei de-ai șaptelea fii ai celor de-ai șaptelea fii, și-asta era tot ce conta.

După toate acestea, Alice a declarat că se simte obosită și a plecat la culcare. Și mie mi-era somn. Uitasem cât de grea era munca la fermă și mă dureau toate oasele, din cap până-n picioare. Odată urcat la mine în odaie, m-am cufundat cu plăcere în patul meu, abia așteptând să dorm. Dar jos, în curte, câinii începură să latre.

Gândindu-mă că s-ar putea să fie ceva care i-a stârnit, am deschis fereastra și m-am uitat afară, spre Dealul Spânzuraților, luând o gură bună din aerul nopții, ca să mă învioreze și să-mi limpezească mintea. Treptat, câinii s-au mai liniștit și, în cele din urmă, s-au oprit din lătrat.

Când mă pregăteam să închid fereastra, s-a ivit și luna, de după un nor. Lumina lunii poate arăta adevărul despre lucruri — Alice îmi spusese asta — întocmai cum acea umbră pe care mi-o lungise luna îi spusese Osoasei Lizzie că era ceva deosebit cu mine. Nu era nici măcar lună plină, ci doar o seceră palidă, în scădere, dar mi-a arătat ceva deosebit, ceva ce n-aș fi putut vedea, dacă n-ar fi fost ea. În lumina ei am putut vedea o dâră slabă, argintie, șerpuind în jos dinspre

Dealul Spânzuraților. Se cățara pe gard și traversa pășunea dinspre miazănoapte, apoi tăia pajiștea de fân dinspre răsărit, și se pierdea din vedere undeva în spatele hambarului. M-am gândit imediat la Mama Malkin. Văzusem dâra argintie în noaptea în care o înecasem în râu. Acum vedeam o altă dâră, întocmai ca aceea — mă găsisse!

Cu inima bătând de mai să-mi spargă pieptul, am coborât scara în vârful picioarelor și m-am furișat pe ușa din spate, închizând-o cu grijă în urma mea. Luna se ascunsese iarăși după un nor, așa că, atunci când am dat ocol hambarului, dâra argintie dispăruse, dar încă se mai deslușeau urme că venise cineva dinspre deal către clădirile fermei. Iarba era culcată de parcă un melc uriaș se târâse peste ea.

Am așteptat să apară iarăși luna, ca să pot cerceta partea pietruită a curții din spatele hambarului. Câteva clipe mai târziu, norul se dădu la o parte și-am văzut ceva care chiar m-a băgat în sperieți. Dâra argintie strălucea în lumina lunii, iar direcția în care se îndrepta era neîndoielnică. Ocoala cocina porcilor și șerpuia până în fața hambarului, descriind un arc larg, ca să ajungă în capătul celălalt al curții. Apoi, o lua către casă, sfârșind chiar sub fereastra odăii lui Alice, unde

chepengul de lemn vechi închidea intrarea spre scara care ducea jos, în pivniță.

Cu vreo câteva generații în urmă, fermierul care locuise aici obișnuia să facă bere, pe care o vindea fermelor vecine și chiar câtorva hanuri. Din pricina aceasta, oamenii locului numeau ferma noastră „Ferma berarului”, deși noi o numeam casa noastră. Scara pivniței fusese construită cu intrare dinspre curte, pentru ca butoaiele să fie coborâte sau luate fără să se mai treacă prin casă.

Chepengul închidea intrarea spre scară, un lacăt greu, ruginit, îi unea cele două jumătăți de lemn, dar între ele rămânea o crăpătură îngustă, unde marginile tăbliilor nu se lipeau una de alta. Era o crăpătură nu mai groasă ca degetul meu mare, dar dâra argintie se sfârșea exact acolo și am înțeles că ceea ce se târâse spre acel punct, se strecurase cumva înăuntru prin deschizătura aceea micuță. Mama Malkin se întorsese și era *parazită*, cu trupul fără consistență și destul de maleabil cât să se strecoare prin cele mai înguste crăpături.

Era deja în pivniță!

Noi nu foloseam niciodată pivnița aceea, dar mi-o aminteam destul de bine. Avea podeaua murdară și ticsită cu butoaie vechi. Pereții casei erau groși și goi pe

dinăuntru, ceea ce însemna că, foarte curând, ar fi putut să ajungă oriunde prin pereți, oriunde în casă.

Mi-am aruncat privirea în sus și-am văzut pâlparea unei flăcări de lumânare în fereastra odăii lui Alice. Nu se culcase încă. Am intrat în casă și, în clipa următoare stăteam în fața ușii ei. Trebuia să ciocăn destul de tare ca Alice să înțeleagă că eram acolo, însă fără să mai trezesc pe altcineva. Dar când mi-am apropiat mâna de ușă, gata să bat, am auzit un murmur în odaie.

Am putut desluși vocea lui Alice. Părea să stea de vorbă cu cineva.

Nu-mi plăcea deloc ce auzeam, dar am ciocănit totuși la ușă. Am așteptat o clipă, dar fiindcă Alice n-a venit să deschidă, mi-am lipit urechea de ușă. Cu cine putea oare să vorbească în camera ei? Știam că Ellie și Jack se culcaseră deja, și oricum nu auzisem decât o singură voce, a lui Alice. Mi se păruse totuși schimbată. Îmi aminteam că parcă o auzisem și altă dată. Când în sfârșit mi-am amintit când mai auzisem ceva asemănător, m-am dat brusc înapoi de lângă ușă, de parcă mi-aș fi ars urechea.

Glasul ei urca și cobora întocmai ca al Osoasei Lizzie, când se aplecase peste marginea gropii, ținând cele două oase albe ale degetelor lui Billy în fiecare mână.

Aproape mai înainte să înțeleg ce făceam, am apucat de clanță, am apăsat și-am deschis larg ușa.

Alice, cu gura deschizându-se și închizându-se, spunea un descântec la oglindă. Stătea pe marginea unui scaun cu spătar drept, uitându-se țintă, peste flacăra unei lumânări, în oglinda mesei de toaletă. Am tras aer în piept și m-am dat ușor mai aproape, ca să văd mai bine.

Fiind primăvară, și după lăsarea serii, în odaie era destul de răcoare, dar pe fruntea lui Alice se vedeau broboane mari de sudoare. Chiar în clipa în care mă uitam la ele, două s-au întâlnit și s-au prelins pe ochiul ei stâng, și apoi pe sub el, pe obraz, ca o lacrimă. Ea privea țintă în oglindă, cu ochii larg deschiși, dar când am strigat-o pe nume, nici măcar n-a clipit.

M-am apropiat până în spatele scaunului și am văzut strălucirea sfeșnicului de alamă în oglindă, dar, spre groaza mea, chipul din oglindă, de deasupra flăcării, nu era al lui Alice.

Era un chip bătrân, slab și scofâlcit, cu păr aspru și cânepiu căzând ca o perdea pe fiecare dintre obrajii supti. Era chipul cuiva care petrecuse multă vreme în pământul jilav.

Ochii din oglindă s-au mișcat atunci, alunecând spre stânga, ca să-mi prindă privirea. Erau ca două puncte roșii de foc. Cu toate că fața s-a schimonosit într-un zâmbet, ochii au sclipit cu furie și ură.

Nu mai era nicio îndoială. Era chipul Mamei Malkin.

Ce se întâmpla? Alice era deja posedată? Sau se folosea cumva de oglindă ca să stea de vorbă cu Mama Malkin?

Fără să mai stau pe gânduri, am apucat sfeșnicul și am lovit cu suportul său greu în oglindă, care a explodat cu un trosnet asurzitor, urmat de zornăitul cristalin al cioburilor căzând în ploaie. Când oglinda s-a spart, Alice a țipat, tare și ascuțit.

A fost cel mai sfâșietor țipăt pe care vi-l puteți închipui. Era plin de suferință și îmi amintea de guițatul pe care-l scot uneori porcii când sunt înjunghiați. Dar n-am simțit părere de rău pentru Alice, deși acum plângea și se trăgea de păr, cu ochii înnebuniți de groază.

Mi-am dat seama că toată casa se umpluse, între timp, de alte zgomote. Mai întâi, plânsul fetei lui Ellie; apoi glasul gros al unui bărbat înjurând și blestemând; apoi un tropăit de ghetete grele coborând scările.

Jack năvăli furios în odaie. Aruncă o privire spre oglinda spartă, apoi se îndreptă către mine și își ridică pumnul. Presupun că a crezut că eu eram de vină, pentru că Alice încă țipa, iar eu țineam sfeșnicul în mână și eram plin de mici zgârieturi, de la cioburile care săriseră.

Chiar la moment, Ellie intră în odaie. Își legăna copilul, care încă orăcăia din răspuțeri, cu brațul drept, dar cu mâna liberă l-a apucat de pumn pe Jack și a tras de el până când și-a desfăcut pumnul și a lăsat brațul în jos.

— Nu, Jack, l-a rugat ea. Ce rost ar avea?

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, strigă Jack, mai să mă mănânce din priviri. Știi cât de veche era oglinda asta? Ce crezi că o să spună tata acum? Cum o să se simtă când o s-o vadă?

Nu era de mirare că Jack era furios. Era destul de rău că sculasem toată casa în picioare, dar masa aceea de toaletă aparținuse mamei tatălui meu. Acum, după ce tata îmi dăruise mie cutia cu amnarul, era ultimul obiect pe care-l mai avea de la familia sa.

Jack făcu doi pași spre mine. Lumânarea nu se stinsese când spărsesem oglinda, însă când a strigat el din nou, a început să pâlpeie agonic.

— De ce-ai făcut asta? Ce naiba ți-a venit?

Ce puteam să spun? Am ridicat doar din umeri, apoi mi-am plecat ochii.

— Ce cauți în odaia asta, la urma urmei? stăruii Jack.

Nu i-am răspuns. Orice aș fi zis, n-aș fi făcut decât să torn gaz pe foc.

— Să rămâi în odaia ta de acum încolo, zbieră Jack. Tare-mi vine să vă trimit pe amândoi să vă faceți bagajele în clipa asta.

M-am uitat la Alice, care tot mai stătea pe scaun, cu fața afundată în palme. Se oprise din plâns, dar tremura din tot corpul.

Când mi-am întors privirile de la ea, furia lui Jack se prefăcuse în îngrijorare. Se uita țintă la Ellie, care deodată păru că se clatină. Mai înainte să se poată mișca, își pierdu echilibrul și căzu cu spatele de perete. Jack uită de oglindă câteva minute, cât se agită în jurul lui Ellie.

— Nu știu ce m-a apucat, zise ea, împleticit. Am simțit deodată că mi se învârte capul. Oh! Jack! Jack! Aproape c-am scăpat copilul din brațe!

— Nu l-ai scăpat, n-a pățit nimic. Nu-ți face griji. Ia, lasă-mă să-l iau eu...

Odată ce avu copilul în brațe, Jack se calmă.

— Deocamdată, strânge mizeria pe care ai făcut-o, îmi zise el. O să stăm de vorbă dimineață.

Ellie făcu doi pași spre pat și își puse mâna pe umărul lui Alice.

— Alice, vino puțin până jos, cât strânge Tom aici, zise ea. O să fac niște ceai.

Puțin mai târziu, coborâră toți în bucătărie, lăsându-mă pe mine să adun cioburile. După vreo zece minute, am coborât și eu, ca să iau o mătură și-un fâraș. Ei stăteau la masă, sorbindu-și ceaiul fierbinte; copilul adormise în brațele lui Ellie. Nu vorbeau și nimeni nu mă pofti să beau și eu o cană de ceai. Nimeni nu-și ridică măcar o dată ochii spre mine.

M-am întors la etaj și-am măturat cât am putut de bine, apoi m-am dus în odaia mea. M-am așezat pe pat și m-am uitat în gol pe fereastră, simțindu-mă speriat și singur. Oare Alice era deja posedată? La urma urmelor, văzusem în oglindă chipul Mamei Malkin. Dacă intrase în Alice, atunci copilul și toți ceilalți erau cu adevărat în primejdie.

Nu încercase să facă nimic pe moment, dar Alice era firavă în comparație cu Jack, așa că Mama Malkin urma să fie plăpândă. Avea să aștepte până va adormi toată lumea. Eu aveam să fiu ținta principală. Sau

poate copilul. Sângele unui nou-născut i-ar fi sporit puterile.

Sau spărsesem oglinda la țanc? Rupsesem oare vraja chiar în momentul în care Mama Malkin se pregătea să intre în Alice? O altă posibilitate era ca Alice doar să fi stat de vorbă cu vrăjitoarea, folosindu-se de oglindă. Chiar și așa, era destul de grav. Însemna că am doi dușmani de care să mă feresc.

Trebuia să fac ceva. Dar ce anume? Când stăteam așa, cu gândurile învălmășite, încercând să pun lucrurile cap la cap, am auzit o bătaie scurtă în ușa odăii mele. Am crezut că era Alice, așa că nu m-am urnit din loc. Apoi am auzit o voce strigându-mă încet pe nume. Era Ellie, și am sărit să-i deschid.

— Putem vorbi înăuntru? mă întrebă ea. Nu vreau să trezesc cumva fetița. Abia de-am adormit-o la loc.

Am încuviințat cu un semn din cap, iar Ellie a intrat, închizând cu atenție ușa în urma ei.

— Te simți bine? mă întrebă ea, părând îngrijorată.

Am dat din cap amărât, dar nu m-am putut uita în ochii ei.

— Vrei să-mi spui și mie despre ce-a fost vorba? mă întrebă. Tu ești un băiat cu capul pe umeri, Tom, și trebuie să fi avut un motiv întemeiat ca să faci ceea ce ai

făcut. Dacă vorbești despre asta, s-ar putea să te simți mai ușurat.

Cum aș fi putut să-i spun adevărul? Vreau să zic, Ellie avea un copil de îngrijit, deci cum să-i fi spus că exista o vrăjitoare pe aici, pe undeva, ascunsă prin casă, care se dădea în vânt după sângele de copii? Și atunci mi-am dat seama că, totuși, pentru binele copilului, trebuia să-i spun. Trebuia să știe clar cât de primejdioasă era situația. Trebuia să plece din casă.

— Este o problemă, Ellie. Dar nu știu cum să ți-o spun. Ellie zâmbi.

— Dacă începi cu începutul va fi la fel de bine ca oricare alt...

— Ceva m-a urmărit până aici, am întrerupt-o eu, uitându-mă drept în ochii ei. Ceva necurat, care vrea să-mi facă rău. De aceea am spart oglinda. Alice îi vorbea și...

Ochii lui Ellie fulgerară deodată mânioși.

— Spune-i asta lui Jack și cu siguranță o să-i simți puterea pumnului! Vrei să spui că ai adus ceva aici, odată cu tine, când eu am un copil nou-născut de îngrijit? Cum ai putut? Cum ai putut să faci una ca asta?

— N-am știut că se va întâmpla, m-am apărat eu. Am descoperit abia în seara aceasta. De aceea îți spun

abia acum. Trebuie să părăsești casa asta și să duci copilul într-un loc sigur. Pleacă acum, până nu e prea târziu.

— Ce? Chiar acum? În toiul nopții?

Am încuviințat, dând din cap.

Ellie a clătinat negativ din cap, cu hotărâre.

— Jack n-o să vrea să plece. N-o să vrea să fie scos din propria lui casă în puterea nopții. Nici în ruptul capului. Nu, o să aștept. O să rămân aici și o să-mi spun rugăciunile. Mama așa m-a învățat. Zicea că, dacă te rogi din tot sufletul, nimic din forțele Răului nu te poate atinge vreodată. Iar eu chiar cred asta. Oricum, s-ar putea să te fi înșelat, Tom, adăugă ea. Ești tânăr și de-abia ai început să-ți deprinzi meseria, așa că s-ar putea să nu fie chiar atât de rău precum crezi. Iar mama ta se poate întoarce în orice moment. Dacă nu în noaptea asta, cu siguranță că mâine seară va fi înapoi. Ea o să știe ce e de făcut. Până atunci, stai departe de odaia fetei aceleia. Ceva nu-i în regulă cu ea.

Când am deschis gura să vorbesc, vrând să mai încerc o dată s-o conving să plece, o expresie de îngrijorare se zugrăvi deodată pe chipul lui Ellie, care se clătină pe picioare, sprijinindu-se cu mâna de perete, ca să nu cadă.

— Poftim, uite ce-ai făcut! Mă ia cu amețeală numai când mă gândesc la ce se întâmplă aici.

Se așază pe marginea patului meu și-și sprijini capul în mâini câteva clipe, în timp ce eu o priveam deznădăjduit, neștiind ce să fac sau ce să spun.

După câteva momente, se ridică din nou în picioare.

— Trebuie să stăm de vorbă cu mama ta de îndată ce se va întoarce, dar, nu uita, stai departe de Alice până atunci! Făgăduiești?

I-am făgăduit și, cu un zâmbet trist, Ellie s-a întors în camera ei.

Abia când a plecat mi-am dat deodată seama...

Ellie se clătinase pentru a doua oară, spunând că i se învârte capul. O dată ar fi putut să fie întâmplător. Doar de la oboseală. Dar, de două ori! Era amețită. Ellie era amețită și acesta era primul semn de posedare!

Am început să mă plimb în sus și-n jos prin odaie. Cu siguranță mă înșelam. Nu Ellie! Nu era cu puțință să fie Ellie. Poate că Ellie era doar obosită. La urma urmelor, copilul o ținea trează mai mereu. Dar Ellie era puternică și sănătoasă. Fusese crescută și ea tot la o fermă și nu era femeia care să lase răul s-o îngenuncheze. Și toată cuvântarea aceea a ei despre rugăciuni! Poate că mi-o ținuse doar ca să n-o bănuiesc pe ea.

Dar nu-mi zisese oare Alice că Ellie ar fi greu de stăpânit? Mai zisese și că, probabil, victima avea să fie Jack, dar el nu dăduse încă niciun semn de amețeală. Totuși, nu încăpea nicio îndoială că devenise din ce în ce mai iute la mânie și violent, pe deasupra! Dacă Ellie nu l-ar fi oprit, mi-ar fi zburat cu pumnul capul de pe umeri.

Dar, bineînțeles, dacă Alice era în cârdășie cu Mama Malkin, *tot* ce îmi spusese ea ar fi urmărit numai să mă inducă în eroare. Nu puteam să am încredere nici în ce îmi relatase ea din cartea Vraciului! Se putea să-mi fi spus numai minciuni! Eu nu puteam citi în latinește, așa că n-aveam cum să-i verific spusele.

Am înțeles atunci că putea fi oricare dintre ei. Un atac s-ar fi putut produce în orice moment, iar eu n-aveam nicio cale de a afla din care parte va veni!

Cu puțin noroc, mama avea să se întoarcă înainte de a se crăpa de ziuă. Ea avea să știe ce era de făcut. Dar până la ziuă mai era o grămadă de timp, așa că nu-mi puteam îngădui să adorm. Trebuia să veghez toată noaptea. Dacă Jack sau Ellie erau posedați, n-aș fi putut să fac nimic. În odaia lor nu mă puteam duce, așa că tot ce-mi rămânea de făcut era să o țin pe Alice sub supraveghere.

Am ieșit din odaie și m-am așezat pe scări, între ușa odăii lui Ellie și-a lui Jack și ușa mea. De acolo puteam să văd și ușa odăii lui Alice, dedesubt. Dacă ar fi ieșit din odaie, cel puțin aș fi putut să dau de știre.

M-am hotărât ca, în caz că mama nu avea să se întoarcă, să plec eu în zori; în afară de ea, mai exista doar o singură speranță de ajutor pe lumea asta...

A fost o noapte lungă și, la început, tresăream și la cel mai mic zgomot — un trosnet al scărilor sau un foșnet slab pe dușumeaua vreuneia dintre odăi. Însă treptat m-am liniștit. Casa era veche și acelea erau zgomote cu care eram obișnuit — zgomote la care te aștepti, când casa se reazăză în temelii și se răcește încet, în timpul nopții. Totuși, spre dimineață, am început să fiu din nou speriat.

Auzeam slabe răcâieli prin pereți. Semănau cu zgomotul de unghii încercând să se agațe de piatră și nu întotdeauna în același loc. Uneori, veneau de mai sus, din capul scărilor, din stânga; alteori de mai jos, de lângă odaia lui Alice. Erau atât de slabe că-mi era greu să spun dacă erau cu adevărat sau doar în mintea mea. Dar a început să mă ia cu frig, să-mi fie frig de-a binelea, iar asta mă avertiza că primejdia era pe aproape.

După aceea, s-au pornit să latre câinii și, în câteva minute, și celelalte animale au luat-o razna, porcii păroși guițând atât de tare încât ai fi crezut că sosise deja tăietorul de porci. De parcă n-ar fi fost de ajuns, hărmălaia trezi copilul, care se porni din nou pe plâns.

Mi-era atât de frig încât tremuram din toate mădu-larele. Trebuia să fac ceva.

Pe malul râului, în fața vrăjitoarei, mâinile mele știuseră singure ce să facă. De data aceasta, picioarele mele au acționat mai repede decât mi-aș fi putut închi-pui. Am sărit în picioare și-am luat-o la fugă. Îngrozit, cu inima bătându-mi nebunește, m-am repezit pe scări în jos, sporind astfel hărmălaia. Era musai să ajung afară și să mă îndepărtez de vrăjitoare. Nimic altceva nu mai conta. Tot curajul meu dispăruse.

CAPITOLUL 13 PORCII PĂROȘI

Am fugit afară din casă și-am luat-o spre mieznoapte, drept către Dealul Spânzuraților, încă în toiul groazei, încetinind puțin doar când am ajuns la pajiștea dinspre nord. Aveam nevoie de ajutor și încă repede. Mă duceam la Chipenden. Numai Vraciul mă mai putea salva acum.

Odată ce am ajuns la gardul de hotar, animalele au amuțit deodată și m-am întors să mă uit înapoi spre fermă. Pe lângă ea puteam zări drumul noroios șerpuind și pierzându-se în depărtare, ca o pată neagră pe un mozaic de ogoare cenușii.

Atunci am zărit o lumină pe drum. Un docar se îndrepta spre fermă. Să fi fost mama? Pentru câteva clipe, nădejtile mele prinseră aripi din nou. Dar când docarul ajunsese mai aproape de fermă, am auzit o tuse hârâită și puternică, zgomotul flegmei adunate în gât și apoi pe cineva scuipând. Era doar Rât, tăietorul de porci. Urma să se ocupe de cinci dintre cei mai mari porci păroși ai noștri; odată morți, fiecare trebuia tăiat în bucăți, ceea ce lua o grămadă de timp, așa că trebuia să înceapă devreme.

Omul nu-mi făcuse niciodată nimic rău, dar întotdeauna mă bucuram când își termina treaba și pleca. Nici mama nu-l avea la inimă. Nu-i plăcea felul în care hârâia ca să-și desprindă flegma groasă din gât, scuipând-o apoi în curte.

Era o namilă de om, mai înalt chiar și decât Jack, cu mușchii împlețiți ca șerpii pe brațe. Mușchii erau necesari în îndeletnicirea sa. Unii porci cântăreau mai mult ca un om și se zbăteau ca nebunii ca să scape de cuțit. În orice caz, Rât avea și o parte a corpului uitată în delăsare. Cămășile lui erau întotdeauna scurte, cu ultimii doi nasturi desfăcuți, iar burta lui împănată de grăsime, albă și păroasă atârna peste șorțul de piele pe

care îl purta ca să-și ferească nădragii de stropii de sânge. Cred că n-avea mai mult de treizeci de ani, dar părul de pe capul lui era rar și lins.

Dezamăgit că nu era mama, l-am urmărit cum își desprinde felinarul din cârligul căruței și începe să-și descarce uneltele. Se apucă de treabă în fața hambarului, imediat lângă cocina porcilor.

Pierdusem destulă vreme și-am dat să sar gardul spre pădure când, cu coada ochiului, am zărit o mișcare pe panta de sub mine. O umbră venea întins în direcția mea, grăbindu-se spre pârleazul din capătul celălalt al pășunii de la nord.

Era Alice. Nu voiam să mă urmărească, dar era mai bine să termin povestea cu ea acum decât mai târziu, așa că m-am așezat pe gardul de hotar și am așteptat să ajungă la mine. N-am avut mult de așteptat, pentru că a ținut-o tot într-o fugă, urcând dealul.

N-a venit chiar lângă mine, ci s-a oprit la vreo nouă sau zece pași distanță, căznindu-se să-și recapete suflul. Am măsurat-o din cap până-n picioare, văzând-o din nou în rochia neagră și cu pantofii ascuțiți. Probabil că o trezisem când o zbughisem pe scări în jos; dacă mă prinsese atât de repede din urmă,

însemna că se îmbrăcase foarte repede și o luase după mine fără întârziere.

— Nu vreau să stau de vorbă cu tine, i-am strigat eu, tulburarea făcându-mi vocea tremurătoare și mai pițigăiată ca de obicei. Nu-ți mai pierde vremea urmărindu-mă. Ți s-a dat o șansă, ai irosit-o, așadar de-acuma mai bine te ții departe de Chipenden.

— Mai bine ai sta de vorbă cu mine, dacă tot știi ce e bine pentru tine, zise Alice. Curând va fi prea târziu, așa că ascultă ceva ce-i mai bine să știi. Mama Malkin este deja aici.

— Asta știu, i-am răspuns eu. Am văzut-o.

— Nu-i doar în oglindă, totuși. Nu-i doar în oglindă. E undeva aici, undeva înăuntru casei ăleia, zise Alice arătând cu mâna înapoi, în josul dealului.

— Ți-am spus că știu asta, i-am replicat eu furios. Lumina lunii mi-a arătat dâra pe care a lăsat-o când a venit și, când am intrat la tine în odaie să te anunț, ce-am găsit? Pe tine stând deja de vorbă cu ea — și probabil nu era prima oară.

Mi-amintisem de prima noapte când urcasem la Alice în odaie și îi dădusem cartea. Când intrasem, lumânarea încă mai fumega în fața oglinzii.

— Probabil tu ai adus-o aici, i-am strigat eu în față. Tu i-ai spus unde eram.

— Asta nu-i adevărat, nu, zise Alice, cu o mânie în glas egală cu a mea.

Veni vreo trei pași mai aproape de mine și continuă:

— Am adulmecat-o pe afară, da, și m-am folosit de oglindă ca să văd unde se află. Nu aveam cum să-mi dau seama că era atât de aproape, nu? Era mult prea puternică pentru mine, așa că nu puteam să-i scap. Noroc că ai intrat în odaie la momentul potrivit. Norocul meu că ai spart oglinda.

Aș fi vrut s-o cred pe Alice, dar puteam avea oare încredere în ea? Când se mai apropie cu vreo câțiva pași, m-am ridicat pe jumătate, gata să sar în iarbă, dincolo de gard.

— Mă duc înapoi la Chipenden ca să-l chem pe domnul Gregory, i-am spus eu. El o să știe ce-i de făcut.

— Nu-i timp pentru asta, zise Alice. Când o să te întorci, o să fie prea târziu. Trebuie să te gândești la copil. Mama Malkin vrea să-ți facă ție rău, dar o să-i fie foame de sânge de om. Sângele tânăr îi place cel mai mult. Îi sporește cel mai mult puterile.

Frica mea mă făcuse să uit de copilul lui Ellie. Alice avea dreptate. Vrăjitoarea poate că nu voia să intre în

trupul copilului, dar cu siguranță îi voia sângele. Până aș fi venit eu cu Vraciul, ar fi fost prea târziu.

— Dar ce pot să fac? am întrebat eu. Ce șansă am eu împotriva Mamei Malkin?

Alice ridică din umeri și își lăsă colțurile gurii în jos.

— Asta-i treaba ta. Cu siguranță, Moșul Gregory te-a învățat ceva care să-ți fie de folos acum. Dacă nu l-ai scris în carnețelul ăla al tău, atunci poate că e în capul tău. Trebuie doar să-ți amintești, atâta tot.

— N-a vorbit prea mult despre vrăjitoare, am zise eu, simțindu-mă deodată înciudat pe Vraci.

Cea mai mare parte a învățăturilor mele de până atunci fusese despre duhurile rele, în care se strecuraseră doar câteva aluzii la spirite și stafii, în vreme ce toate problemele mele fuseseră provocate de vrăjitoare.

Încă nu aveam încredere în Alice, dar acum, după cele ce-mi spusese, nu mai puteam pleca la Chipenden. N-aș fi izbutit în veci să-l aduc pe Vraci la timp. Prevenirea ei despre primejdia care-o păștea pe fetița lui Ellie părea bine intenționată, dar, dacă Alice era posedată sau îi ținea partea Mamei Malkin, atunci erau chiar cuvintele care să-mi taie orice altă alegere și să mă aducă înapoi, pe deal în jos, spre fermă. Chiar

cuvintele care m-ar fi oprit să-i dau de știre Vrăciului și m-ar fi țintuit, în schimb, în locul unde vrăjitoarea ar fi putut să pună gheara pe mine oricând ar fi vrut.

Când am coborât dealul, mi-am păstrat distanța față de Alice, dar când am intrat în curte și am luat-o către hambar, era lângă mine.

Rât își ascuțea cuțitele; își ridică privirile când mă zări și mă salută cu un semn din cap. I-am răspuns la fel. După ce m-a salutat pe mine, a holbat ochii la Alice, fără să spună vreun cuvânt, doar măsurând-o de două ori din cap până-n picioare. Apoi, cu puțin înainte să ajungem la ușa de la bucătărie, fluieră lung și tare. Rât aducea la față mai curând cu un porc decât cu un lup, dar fluieratul era dintr-acela foarte zeflemitor.

Alice s-a prefăcut că nu-l aude. Înainte să pregătească masa de dimineață, mai avea ceva de făcut: se duse drept în bucătărie și se apucă să se ocupe de puiul pe care urma să ni-l gătească pentru masa de prânz. Atârna de un cârlig lângă ușă, cu gușa și măruntaiele deja scoase din ajun. Se puse pe treabă, curățându-l cu apă și sare, cu ochii fixați cu încordare la ceea ce făcea, astfel încât degetele sale harnice să nu scape niciun locșor.

Atunci, în timp ce-o priveam, mi-am amintit în sfârșit ceva care ar fi putut să aibă efect împotriva unui posedat.

Sare și fier!

Nu eram sigur, dar merita să încerc. Asta folosea Vraciul când lega un duh într-un puț și poate mergea și împotriva unei vrăjitoare. Dacă le-aș fi aruncat în cineva posedat, poate că aș fi dat-o afară pe Mama Malkin.

N-aveam încredere în Alice și nu voiam să mă vadă luând sare, așa că a trebuit să aștept până când a terminat de curățat puiul și a ieșit din bucătărie. Odată ce-am luat sarea, înainte să ies afară să-mi văd de corvezile mele, am trecut pe la atelierul tatălui meu.

Nu mi-a luat mult să găsesc ce-mi trebuia. Dintr-o bogată colecție de pile de pe raftul de deasupra mesei sale de lucru, am ales-o pe cea mai mare și mai zgrunțuroasă dintre toate. Era una numită „bastard” care, chiar și când eram mai mic, îmi oferea singura șansă de a folosi vreodată acest cuvânt fără să primesc o scatoalcă după ceafă. Curând pileam la un cap o găleată veche de fier, cu un zgomot care-mi strepezea dinții. Dar, după puțin timp, un sunet încă și mai puternic sfâșie văzduhul.

Era strigătul de moarte al unui porc, primul din cei cinci.

Știam că Mama Malkin putea fi oriunde și, dacă nu intrase deja în trupul cuiva, își putea alege victima în orice clipă. Așadar trebuia să mă adun și să fiu cu ochii în patru. Dar, cel puțin acum aveam ceva cu care să mă apăr.

Jack mă chema să îl ajut pe Rât, dar întotdeauna îmi găseam câte o scuză, zicând ba că trebuia să termin una, ba că tocmai mă pregăteam să fac alta. Dacă m-aș fi dus să muncesc cu Rât, n-aș mai fi fost în stare să-i supraveghez pe toți ceilalți. Cum eram fratele lui venit numai în vizită pentru câteva zile, și nu un om tocmit să ajut la treabă, Jack nu putea stărui, deși mai avea puțin și-o făcea.

Până la urmă, după masa de prânz, negru de supărare, s-a văzut silit să-l ajute el însuși pe Rât, ceea ce era exact ce voiam. Dacă lucra în fața hambarului, puteam să țin un ochi pe el de la distanță. Le supravegheam, folosindu-mă de câte un pretext, și pe Alice și pe Ellie. Oricare dintre ele putea fi posedata, dar, dacă era Ellie, n-ar mai fi rămas prea multe șanse să scap copilul: în cea mai mare parte a timpului, copilul era ba în brațele ei, ba dormea în leagăn, aproape de ea.

Aveam la mine sarea și pilitura de fier, dar nu eram sigur că vor fi de ajuns. Cel mai bun lucru ar fi fost un lanț de argint. Chiar și unul scurt ar fi fost mai bun decât nimic. Când eram micuț, îi surprinsesem o dată pe mama și pe tata vorbind despre un lanț de argint care era al ei. N-o văzusem niciodată purtându-l, dar putea să fie prin casă, pe undeva — poate în magazia de sub pod, pe care mama o ținea întotdeauna încuiată.

Însă dormitorul lor nu era încuiat. În mod normal, n-aș fi intrat niciodată în camera lor fără să le cer voie, dar acum eram încolțit. Am căutat caseta de bijuterii a mamei. Înăuntru am găsit broșe și inele, dar niciun lanț de argint. Am scotocit prin toată odaia. M-am simțit aproape ca un hoț uitându-mă prin sertare, dar am făcut-o, totuși. M-am gândit că poate aș da de vreo cheie de la magazie, dar n-am găsit nimic.

Când căutam așa, am auzit ghetete grele ale lui Jack urcând scările. Am rămas nemișcat, abia îndrăznind să respir, dar a intrat în dormitorul lui pentru câteva momente și a coborât iar. După asta, mi-am încheiat percheziția, fără să găsesc nimic, așa că am coborât să-i mai controlez o dată pe fiecare.

În ziua aceea, văzduhul fusese neclintit și calm, dar când m-am îndreptat spre hambar, s-a stârnit din senin

o pală de vânt. Soarele începuse să coboare, îmbăind totul într-o lumină fierbinte, învăpăiată, și făgăduind vreme frumoasă pentru ziua următoare. În fața hambarului atârnavă acum de niște cârlige, cu capul în jos, trei porci morți. Erau rozalii și proaspăt spălați, din ultimul încă scurgându-se sângele într-o găleată, iar Rât era în genunchi, luptându-se cu al patrulea, care îi dădea bătăi de cap — era greu de spus care dintre ei icnea mai tare.

Jack, cu piepșii cămășii năclăiți de sânge, s-a uitat pieziș la mine când am trecut pe acolo, dar eu m-am mulțumit să-i zâmbesc și să dau din cap. Erau amândoi prinși de treabă până peste urechi, și încă mai aveau multe de făcut, așadar aveau să rămână ocupați până mult după apusul soarelui. Dar, până în momentul acela, nu dăduse nimeni vreun semn de amețeală cât de mică, nici măcar vreo bănuială de posedare.

Coșmarul a început când m-am dus spre șopron, în spatele hambarului, ca să iau un sac de cartofi...

Am auzit un țipăt. Era un țipăt plin de groază. Țipătul unei femei în fața celui mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla vreodată.

Am scăpat sacul de cartofi din mână și-am dat fuga în fața hambarului. Acolo, m-am oprit ca fulgerat, nevenindu-mi să cred ce vedeam.

Ellie stătea la vreo douăzeci de pași distanță, ținându-și ambele mâini întinse în lături, țipând și țipând de parcă ar fi fost torturată. La picioarele ei zăcea Jack, cu fața numai sânge. Am crezut că Ellie țipa din cauza lui Jack — dar nu, era din cauza lui Rât.

Stătea cu fața spre mine, de parcă mă aștepta să vin. În mâna stângă ținea jungherul lui favorit, lung și ascuțit, pe care întotdeauna îl folosea să taie gâtul unui porc. Am înghețat de groază, pentru că am înțeles ce auzeam în țipătul lui Ellie.

În mâna dreaptă, Rât legăna copilul.

Era un strat gros de sânge de porc pe ghetetele lui Rât, care încă mai erau îmbăiate de sângele care îi picura de pe șorțul de piele. Își apropie jungherul de copil.

— Vino încoace, băiete, îmi strigă el. Vino la mine!
Și încep să râdă.

Gura i se deschisese și se închisese când vorbise, dar nu glasul lui se auzise. Fusesse glasul Mamei Malkin. Nici râsul nu fusesse al lui — de obicei râdea gros, rostogolindu-și hohotele din pânțele ca dintr-un butoi. Acesta de acum fusesse chicotitul unei cotoroaște.

Am făcut, încet, un pas spre Rât. Apoi încă unul. Voiam să mă apropii de el. Voiam să-i salvez copilul lui

Ellie. Am încercat să merg mai repede. Dar n-am putut. Picioarele mi-erau ca de plumb. Era ca atunci când încerci disperat să alergi într-un vis urât. Picioarele mi se mișcau de parcă nu erau ale mele.

Deodată mi-am dat seama de altceva, care m-a scaldat într-o nădușeală rece. Nu mă îndreptam către Rât numai pentru că așa voiam eu. Ci pentru că Mama Malkin îmi impunea să mă apropii. Mă atrăgea spre Rât cu viteza pe care voia ea s-o am, ducându-mă drept spre jungherul lui în așteptare. Nu mă duceam să salvez. Mă duceam să mor. Eram în puterea unei vrăji. O vrajă care mă silea să mă supun.

Mai simțisem ceva asemănător și pe malul râului, dar atunci, la moment, mâna mea stângă și brațul acționaseră cu de la sine putere, îmbrâncind-o pe Mama Malkin în apă. Acum tot corpul meu era la fel de neputincios ca și mintea.

Mă apropiam de Rât. Eram din ce în ce mai aproape de jungherul lui care mă aștepta. Ochii lui erau ochii Mamei Malkin, iar chipul îi era îngrozitor de buhăit. Ca și când vrăjitoarea dinăuntrul lui îi deformase trăsăturile, umflându-i obrajii mai-mai să-i crape, bulbucându-i ochii gata să-i sară din orbite, sfărâmându-i

fruntea cu un ciocan nevăzut, prefăcând-o într-o streășină stâncoasă deasupra ochilor cu globii ieșiți în afară, ale căror pupile de jărativ împrăștiau o lumină învăpăiată, nimicitoare, în jurul lor.

Am mai făcut un pas și mi-am simțit inima bufnind. Încă un pas și-a bufnit din nou. Ajunsesem mult mai aproape de Rât. *Buf, buf*, făcea inima mea, cu câte o bătaie la fiecare pas.

Când nu mai aveam decât vreo cinci pași până la jungherul care mă aștepta, am auzit-o pe Alice venind în fugă spre noi, strigându-mi numele. Am văzut-o cu coada ochiului, apărând din întuneric și intrând în conul de lumină învăpăiată. Se îndrepta spre Rât, cu părul ei negru unduind pe spate și mi se păru că alerga drept în para focului.

Fără să-și potrivească pașii, îi dădu lui Rât o lovitură de picior cu toată puterea ei. Țintise drept deasupra șorțului de piele și i-am zărit vârful ascuțit al pantofului ei afundându-se în pânțelele lui gras, de numai călcâiul i se mai văzu.

Rât horcăi, se îndoii din șale și scăpă copilul lui Ellie din mână, dar, agilă ca o pisică de un an, Alice se lăsă în genunchi și-l prinse în brațe, chiar înainte de a se

izbi de pământ. Apoi se întoarse pe călcâie, alergând înapoi către Ellie.

În clipa în care pantoful ascuțit al lui Alice se împlântase în pânțele lui Rât, vraja se destrămase. Eram din nou liber. Liber să-mi mișc corpul din proprie voință. Liber să plec. Sau liber să atac.

Rât era aproape frânt în două, dar se îndreptă din nou de spate și, cu toate că scăpase copilul, încă mai ținea jungherul. L-am urmărit atent în timp ce se îndrepta spre mine. S-a și împleticit nițel — poate că era amețit sau poate că era de la durerea provocată de pantoful ascuțit al lui Alice.

Eliberat de vrajă, un noian de sentimente a țâșnit în mine. Era părerea de rău pentru ceea ce pățise Jack, groaza de primejdia în care fusese copilul lui Ellie și furia că așa ceva i se putuse întâmpla familiei mele. Și în momentul acela am știut că fusesem născut să fiu un vraci. Cel mai bun vraci care trăise vreodată. Puteam și voiam s-o fac pe mama să fie mândră de mine.

Cum să vă spun, în loc să fiu plin de spaimă, eram foc și gheață. În străfundul sufletului meu turbam de mânie, clocoteam de o furie care amenința să explodeze, în vreme ce pe-afară eram rece ca gheața, cu mintea limpede și ascuțită, respirând măsurat.

Mi-am vârât mâinile în buzunarele pantalonilor. Apoi le-am scos repede, fiecare plină cu ceea ce găsisese înăuntru, zvârlindu-i pumnii plini drept în capul lui Rât, ceva alb din mâna mea dreaptă și ceva negru din cea stângă. S-au amestecat, într-un nor alb și negru, chiar în clipa în care i-au izbit fața și umerii.

Sare și fier — aceeași combinație atât de eficace împotriva unui duh rău. Fier ca să-l rănească și să-i soarbă puterile; sare ca să-l ardă. Pilitură de fier din buza unei găleți vechi și sare din proviziile de bucătărie ale mamei. Nădăjduiam că vor avea același efect și asupra unei vrăjitoare.

Presupun că un amestec ca ăsta primit în față nu i-ar pica nimănui bine — cel puțin l-ar face să tușească și să scuipe — dar efectul asupra lui Rât a fost mult mai crunt. Întâi și-a deschis pumnul și a lăsat să-i scape jungherul. Apoi ochii i s-au rostogolit în cap și s-a aplecat încet în față, îngenunchind. După aceea și-a izbit o dată, cu toată puterea, fruntea de pământ și fața i s-a strâmbat într-o parte.

Ceva vâscos și cleios a început să îi șiroiască din nara stângă. Eu înlemnisem acolo, privind, nefiind în stare să fac vreo mișcare, în vreme ce Mama Malkin bolborosea și se scurgea din nasul lui, reluându-și apoi

forma veche pe care i-o știam. Era ea cea dintotdeauna, dar ceva din ea era neschimbat, iar altceva era altfel.

În primul rând, avea mai puțin de o treime din înălțimea pe care o avusese când o văzusem ultima oară. Acum umerii abia îi treceau de genunchii mei, dar încă mai purta mantia lungă, pe care o târa pe pământ după ea, iar părul ei sur îi cădea la fel pe umerii gârbovi, ca o perdea de mucegai. Pielea îi era cu totul diferită. Toată lucioasă, ciudată și într-un fel boțită și întinsă. În orice caz, ochii ei roșii nu se schimbaseră, și Mama Malkin m-a privit o dată ucigător, mai înainte de a se întoarce și-a începe să se ducă spre colțul hambarului. Părea să se micșoreze din ce în ce și m-am întrebat dacă sarea și fierul îi făceau asta. Nu mai știam ce altceva mai puteam face, așa că am rămas pe loc, uitându-mă la ea cum pleacă, mult prea sleit de puteri ca să mă mișc.

Alice nu suferea de aceeași oboseală. Între timp, îi dăduse copilul în brațe lui Ellie, și acum se întoarce în fugă, ducându-se la foc. Alese o bucată de lemn care ardea la un capăt și se repezi după Mama Malkin, cu ea întinsă în față.

Știam ce voia să facă. O singură atingere și vrăjitoarea ar fi luat foc. Ceva dinăuntrul meu nu putea

îngădui să se întâmple asta, pentru că era prea cumplit, așa că am prins-o pe Alice de braț, în timp ce trecea pe lângă mine, învârtind-o în loc de scăpă lemnul arzând.

S-a întors către mine, cu o față furioasă și-am crezut că o să simt și eu un pantof ascuțit în pânțece. În loc de asta, m-a apucat de braț, strângând atât de tare încât unghiile i s-au înfipt adânc în carnea mea.

— Fii mai puțin milos, altminteri n-ai să rămâi în viață! Îmi șuieră ea în obraz. Dacă faci doar ce-ți spune Moșul Gregory, n-o să fie de ajuns. O să mori ca și ceilalți!

Îmi dădu drumul la braț și m-am uitat la el, văzând urmele însângerate pe care mi le lăsaseră unghiile ei în carne.

— Trebuie să arzi o vrăjitoare, zise Alice, cu mânia din glas mai potolită, ca să fii sigur că nu se mai întoarce. Dacă numai le vâri în pământ, n-ai făcut nimic. Doar amâni lucrurile. Moșul Gregory știe asta, dar e prea milos ca să le ardă. Acum e prea târziu...

Mama Malkin dispăruse după colțul hambarului, în umbră, continuând să se micșoreze cu fiecare pas, cu trena ei lungă lăsând o dâră ca de melc în urma sa.

Abia atunci am priceput că vrăjitoarea făcuse o mare greșală. O apucase într-o direcție primejdioasă,

trecând chiar prin cocina cea mare a porcilor. Până să ajungă acolo, se făcuse destul de scundă cât să încapă pe sub scândura cea mai de jos a îngrăditurii.

Porcii avuseseră o zi foarte proastă. Cinci dintre ei fuseseră înjunghiați și treaba asta fusese foarte zgomoasă și foarte urâtă, și probabil îi speriasse destul de tare. Așa că nu erau în toane prea bune, ca să spun așa, și cu siguranță că nu era momentul potrivit să intri în padocul lor. Iar marii porci păroși ar fi mâncat orice, absolut orice. Curând, fu rândul Mamei Malkin să țipe, și o ținu așa multă vreme.

— Ar putea să fie la fel de bună ca arderea, treaba asta, zise Alice, când vaietele se stinseră, în cele din urmă.

Am citit ușurare pe chipul ei. Și eu simțeam același lucru. Amândoi eram bucuroși că se terminase totul. Eram foarte obosit, așa că am ridicat din umeri, neștiind ce să spun, dar deja mă întorsesem să mă uit la Ellie și nu mi-a plăcut ce-am văzut.

Ellie era speriată și zdruncinată. Se uita la noi de parcă nu-i venea să creadă ce se petrecuse și ce făcuserăm. Era de parcă pentru prima oară mă vedea cum trebuie. De parcă deodată își dăduse seama cine și ce eram.

Și eu, de asemenea, înțelesesem ceva. Pentru prima oară simțisem de-adevăratalea ce însemna să fii ucenicul Vraciului. Văzusem oamenii trecând pe partea cealaltă a drumului, ferindu-se să se apropie de noi. Îi zărisem înfiorându-se sau făcându-și semnul crucii pentru că treceam prin satul lor, dar n-o luasem personal. În mintea mea, era doar atitudinea lor față de Vraci, nu față de mine.

Dar pe asta de acum n-o mai puteam trece cu vederea, nici scoate din minte. Mi se întâmplase mie direct și se întâmplase în casa mea.

Dintr-odată m-am simțit mai singur ca oricând.

CAPITOLUL 14 SEATUL VRACIULUI

Insă nu toate s-au dovedit așa de rele. Jack nu murise, totuși. Nu-mi plăcea să pun prea multe întrebări, pentru că asta supăra pe toată lumea, dar se părea că, la un moment dat, Rât tocmai se pregătea să despice burta celui de-al cincilea porc, împreună cu Jack, iar în clipa următoare își ieșea din minți și îl ataca fără veste pe fratele meu.

Pe fața lui Jack era numai sânge de porc. Fusese lovit cu un retevei în cap și lăsat fără cunoștință. Rât intrase apoi în casă și înhățase copilul. Voise să-l folosească drept momeală, ca să mă dau eu mai aproape și să-și poată înfige cuțitul în mine.

Bineînțeles, ce povestesc eu acum nu este întocmai adevărat. Nu Rât înfăptuise toate aceste grozăvenii. Fusesse posedat, iar Mama Malkin se folosise de trupul lui. După vreo două ceasuri, Rât își venise în fire și plecase acasă, zăpăcit și cu o cruntă durere de pânțece. Nu părea să-și aducă aminte ceva din ce se petrecuse și nici unul dintre noi n-a simțit nevoia să-l lămurească.

Nimeni n-a prea dormit în noaptea aceea. După ce aprinsese un foc zdravăn, Ellie rămăsese jos, în bucătărie, toată noaptea, neîngăduind să-și lase vreo clipă copilul de sub ochi. Jack s-a dus la culcare suferind de o durere ascuțită de cap, dar a rămas treaz și a fost silit să dea buzna afară, ca să verse în curte.

Aproape cu o oră înainte de răsăritul soarelui, mama s-a întors acasă. Nu părea nici ea prea fericită. Ca și cum ceva n-ar fi mers cum trebuia.

I-am ridicat bagajul să-l duc în casă.

— Te simți bine, mamă? am întrebat eu. Pari obosită.

— Nu-ți face griji pentru mine, fiule. Ce s-a întâmplat aici? Pot să spun că e ceva de rău doar uitându-mă la fața ta.

— E o poveste lungă, mamă, am zis eu. Hai mai bine înăuntru, deocamdată.

Când am intrat în bucătărie, Ellie s-a simțit atât de ușurată văzând-o pe mama, că a început să plângă, ceea ce l-a făcut și pe copil să înceapă să scâncească. Atunci a coborât și Jack și toată lumea dădu să-i povestească mamei dintr-odată, mai puțin eu, care am renunțat după câteva secunde, fiindcă Jack se pornise într-una din declamațiile sale sforăitoare.

Mama i-a închis gura destul de repede.

— Vorbește mai încet, Jack, i-a zis ea. Aceasta este casa mea încă și nu îngădui nimănui să țipe aici.

Nu i-a picat lui prea bine să i se spună asta de față cu Ellie, dar avea prea multă judecată ca să protesteze.

Mama ne-a făcut pe toți să-i spunem exact ceea ce se petrecuse, începând cu Jack. Eu am fost ultimul, iar, când mi-a venit rândul, i-a trimis pe Ellie și pe Jack sus, la culcare, astfel încât să putem vorbi doar noi doi. Nu că ar fi avut ea multe de spus. A ascultat doar în liniște, iar, la sfârșit, mi-a strâns mâna.

În cele din urmă, a urcat la Alice în odaie și a petrecut multă vreme stând cu ea de vorbă, între patru ochi.

Soarele răsărise de mai puțin de un ceas, când a sosit Vraciul. Cumva îl așteptam. A rămas în poartă, iar eu am ieșit și am spus din nou toată povestea, în timp ce

el mă asculta, sprijinit în toiagul său. Când am terminat, a clătinat din cap.

— Am simțit că se întâmpla ceva rău, băiete, dar am ajuns prea târziu. Totuși, ai făcut ce-a trebuit. Ți-ai folosit inițiativa și ai izbutit să-ți amintești unele lucruri din ce te-am învățat. Dacă toate celelalte dau greș, întotdeauna te poți bizui pe sare și fier.

— Trebuia s-o las pe Alice s-o ardă pe Mama Malkin? am întrebat eu.

Oftă și se scărpină în barbă.

— După cum ți-am mai spus, este o mare cruzime să arzi o vrăjitoare și eu unul nu sunt de acord cu asta.

— Bănuiesc că acum va trebui să dau iar piept cu Mama Malkin, am zis eu.

Vraciul zâmbi.

— Nu, băiete, poți să dormi liniștit, pentru că n-o să se mai întorcă pe lumea asta. Nu după ce s-a terminat cum s-a terminat. Îți amintești ce ți-am spus despre mâncatul inimii unei vrăjitoare? Ei bine, porcii aia ai tăi au făcut-o pentru noi.

— Nu doar inima. Au mâncat-o cu totul, i-am spus eu. Așadar, am scăpat? Chiar am scăpat? Nu se mai poate întoarce?

— Da, ai scăpat de Mama Malkin. Au rămas alte primejdii, la fel de rele, dar deocamdată ai scăpat.

Am simțit o imensă ușurare, de parcă o grea povară mi s-a luat deodată de pe umeri. Trăisem un coșmar continuu și acum, odată înlăturată amenințarea Mamei Malkin, lumea mi se părea un tărâm mai luminos și mai fericit. Întunericul se sfârșise, în cele din urmă, și puteam să-mi îndrept iarăși privirile spre viitor.

— Ei bine, da, ești în siguranță, până când ai să faci iarăși o greșeală prostească, adăugă Vraciul. Și nu-mi spune că n-ai să mai faci. Cel care nu face niciodată vreo greșeală înseamnă că nu face nimic. Și a greși face parte din deprinderea meseriei. Ei și acum, ce trebuie făcut? mă întrebă el, mijindu-și ochii spre soarele de la răsărit.

— În legătură cu ce? am zis eu, neștiind ce voia să spună.

— În legătură cu fata, băiete, zise el. Se pare că o așteaptă un puț. Nu văd nicio cale să-l ocolească.

— Bine, dar l-a salvat pe copilul lui Ellie, în cele din urmă, am protestat eu. Ba chiar mi-a salvat și mie viața.

— A folosit oglinda, băiete. E semn rău. Lizzie a învățat-o multe. Prea multe. Acum ne-a dovedit că este pregătită să-și folosească învățăturile. Care o să fie următoarea mișcare?

— Dar a avut intenții bune. A folosit oglinda ca să încerce s-o găsească pe Mama Malkin.

— Poate, dar știe prea multe și, pe deasupra, e și isteată. Acum este doar o fată, dar, într-o bună zi, va fi femeie și o femeie deșteaptă e periculoasă.

— Și mama este deșteaptă, i-am zis eu, supărat de vorbele sale. Dar este și bună, totodată. Tot ce face ea, face pentru a fi și mai bine. Își folosește mintea pentru a ajuta oamenii. Într-un an, când eram foarte mic, stafiile de pe Dealul Spânzuraților m-au speriat atât de tare încât nu puteam să dorm. Mama s-a dus până la ele, după lăsarea întunericului, și le-a făcut să tacă. Au rămas mute luni în șir după aceea.

Aș fi putut să adaug că, în prima noastră dimineață împreună, Vraciul îmi spusese că nu se poate face mare lucru în privința stafiilor. Și că mama dovedise că el nu avea dreptate. Dar n-am spus-o. Deja izbucnisem cu prea multă patimă și nu era nevoie s-o mai spun și p-asta.

Vraciul nu mi-a răspuns. Se uita lung spre casă.

— Întreab-o pe mama ce părere are ea despre Alice, i-am sugerat eu. Pare să se descurce foarte bine cu ea.

— Oricum voiam să fac asta, zise Vraciul. A venit timpul să stăm puțin de vorbă. Așteaptă aici până terminăm noi.

L-am urmărit pe Vraci străbătând curtea. Chiar înainte să ajungă în fața ei, ușa bucătăriei se deschise și mama îl întâmpină în prag.

Mai târziu am putut să deduc câte ceva din lucrurile pe care și le spusese unuia altuia, dar atunci n-am știut decât că au stat de vorbă aproape o jumătate de oră. N-am aflat niciodată dacă în discuția lor amintiseră și despre stafii. Când, în cele din urmă, Vraciul ieși din nou la lumina soarelui, mama era în prag. Iar el a făcut atunci ceva neobișnuit — ceva ce nu-l mai văzusem făcând niciodată înainte. La început, mi s-a părut că doar a dat din cap către mama, în semn de rămas-bun, dar fusese mai mult decât atât. Fusese și o mișcare a umerilor, totodată. Una ușoară, dar foarte precisă, așa că nu există nicio îndoială în privința asta. Luându-și la revedere de la mama, Vraciul i-a făcut o mică plecăciune.

Când a traversat din nou curtea, venind spre mine, părea că zâmbește în sinea lui.

— Eu o să mă întorc la Chipenden, acum, dar cred că mamei tale i-ar plăcea să mai rămâi o noapte. Oricum, o să te las pe tine să hotărăști, mai zise Vraciul. Fie o aduci pe fată înapoi și-o s-o legăm în puț, fie că o conduci până la mătușa ei din Staumin. Alegerea e a ta.

Ascultă-ți vocea lăuntrică pentru a face cum e mai bine. O să știi ce se cuvine să faci.

Cu acestea, a plecat, lăsându-mă cu mintea învălmășită. Știam ce voiam să fac eu în privința lui Alice, dar mai trebuia să fie și ce e bine.

Astfel, m-am întors să mai mănânc o dată la masa mamei.

Tata venise și el, între timp, dar, cu toate că mama s-a bucurat să-l vadă, ceva nu era tocmai în regulă, plutea un soi de nor invizibil deasupra mesei. Așadar n-a fost chiar o masă de petrecere și nimeni nu avea prea multe de spus.

Mâncarea era totuși gustoasă, una dintre tocanele fără egal ale mamei, și de aceea pe mine nu m-a deranjat lipsa conversației — eram prea ocupat să-mi umplu burta și să-mi mai iau o porție, mai înainte ca Jack să apuce să-și curețe farfuria cu pâine.

Jack își regăsise pofta de mâncare, dar era puțin abătut, ca toți ceilalți. Trecuse prin multe și rămăsese cu o umflătură cât pumnul în frunte, care o dovedea cu prisosință. Cât despre Alice, nu îi împărtășisem ce-mi spusese Vraciul, dar simțeam că știa oricum. N-a scos o vorbă toată seara. Dar cea mai tăcută dintre toate a

fost Ellie. În pofida bucuriei de a-și avea copilul înapoi, ceea ce văzuse o răscolise îngrozitor și eram sigur că avea să mai dureze ceva până să-i treacă.

Când ceilalți s-au dus la culcare, mama mi-a cerut să mai rămân. M-am așezat lângă foc, în bucătărie, întocmai cum făcusem în seara de dinainte să părăsesc casa părintească pentru a-mi începe ucenicia. Dar expresia zugrăvită pe chipul ei îmi spunea că discuția noastră avea să fie altfel. Înainte, se arătase severă față de mine, dar plină de speranță. Încrezătoare că lucrurile aveau să iasă bine. Acum părea tristă și nu la fel de sigură.

— Aduc copii pe lume în Comitatul acesta de aproape douăzeci și cinci de ani, zise ea, așezându-se în balansoarul ei, și am pierdut foarte puțini. Cu toate că este foarte trist pentru mama și tatăl copilului, se mai întâmplă și neazuri dintr-astea. Se întâmplă și cu animalele din fermă, Tom. Ai văzut și tu.

Am încuviințat, dând din cap. În fiecare an, câțiva miei se nășteau morți. Era ceva la care te așteptai.

— De data aceasta, a fost mai rău, zise mama. De data aceasta și mama și copilul au murit, ceva ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum. Știu ierburile de leac potrivite și știu cum să le combin. Știu cum s-o

scot la capăt cu sângerările puternice. Știu exact ce trebuie făcut. Iar mama aceasta era tânără și puternică. N-ar fi trebuit să moară, dar n-am putut s-o salvez. Am făcut tot ce știam, dar n-am izbutit s-o salvez. Și asta m-a durut. M-a rănit aici, drept în inimă.

Mama scoase un soi de suspin și își apăsă mâna pe piept. Pentru o clipă, teribilă clipă, am crezut că va începe să plângă, dar, până la urmă, a răsuflat o dată adânc și fața i s-a înviorat.

— Dar, la naștere, și oile mai mor, mamă, și uneori mai mor și vacile, i-am spus eu. O mamă este sortită să moară, până la urmă. Este un miracol că atâta vreme ai ajutat la nașteri fără să ți se întâmple niciodată până acum.

Făceam tot ce puteam, dar era greu s-o împac. O răvășise profund. O făcea să vadă toate lucrurile în negru.

— Se întunecă, fiule, îmi zise ea. Și se întunecă mai curând decât mă așteptam. Nădăjduiam să fi ajuns tu întâi un bărbat în toată puterea cuvântului, cu ani de experiență în cârcă. Prin urmare, trebuie să asculți cu mare atenție tot ce-ți spune magistrul tău. Fiecare cuvântel contează. Va trebui să fii gata cât poți de repede și să muncești din greu să-nveți latina.

După asta tăcu puțin, apoi întinse mâna.

— Dă-mi să văd și eu cartea!

Când i-am înmânat-o, a frunzărit-o o vreme, oprindu-se ici și colo să citească vreo două rânduri.

— Ți-a fost de ajutor? mă întrebă ea.

— Nu prea mult, am recunoscut eu.

— Magistrul tău a scris-o, cu mâna lui. Ți-a spus asta? Am clătinat din cap.

— Alice mi-a zis că e scrisă de un preot.

Mama zâmbi.

— Magistrul tău a fost preot, odinioară. Așa a început. Fără îndoială că o să-ți povestească despre asta, într-o bună zi. Dar nu-l întreba tu. Lasă-l pe el să ți-o spună când va socoti că e momentul.

— Despre asta ați vorbit tu și domnul Gregory? am întrebat.

— Despre asta și despre altele, dar cel mai mult despre Alice. M-a întrebat ce cred că ar trebui să se întâmple cu ea. I-am răspuns că ar trebui să te lase pe tine să hotărăști. Așadar, te-ai hotărât?

Am ridicat din umeri.

— Încă nu știu sigur ce să fac, dar domnul Gregory a spus că trebuie să-mi ascult vocea lăuntrică.

— Ți-a dat un sfat bun, fiule, zise mama.

— Dar tu ce crezi, mamă? Ce i-ai spus tu domnului Gregory despre Alice? Chiar este Alice o vrăjitoare? Spune-mi măcar atât.

— Nu, zise mama cu încetineală, cântărindu-și cuvintele cu mare atenție. Nu este o vrăjitoare, dar va fi, într-o bună zi. A fost născută cu o inimă de vrăjitoare și n-are de ales, trebuie să-și urmeze calea.

— Atunci ar trebui s-ajungă în puț la Chipenden, am zis eu cu tristețe, lăsându-mi capul în jos.

— Amintește-ți de lecțiile tale, zise mama cu fermitate. Amintește-ți ce te-a învățat magistrul tău. Sunt mai multe feluri de vrăjitoare.

— Aha, e „benignă”, am zis eu. Vrei să spui că Alice ar putea deveni o vrăjitoare bună, care să-i ajute pe ceilalți?

— S-ar putea. Dar s-ar putea să nu. Știi ce cred eu cu adevărat? Poate că nu vrei să auzi.

— Ba vreau.

— Alice poate ajunge, până la urmă, o vrăjitoare nici bună, nici rea. Poate rămâne undeva la mijloc. Asta ar face-o foarte periculoasă, după cum știi. Fata asta poate fi blestemul vieții tale, o năpastă, o otravă pentru tot ce vei face tu. Ori s-ar putea dovedi cea mai bună și mai puternică prietenă pe care ai s-o ai vreodată. Cineva care să însemne cel mai mare câștig al tău

pe lumea asta. Pur și simplu nu știu în ce direcție o va apuca. Nu pot să văd, oricât m-aș strădui.

— Dar cum faci tu să vezi lucruri dintr-astea, mamă? am întrebat-o eu. Domnul Gregory zice că el nu crede în profeții. Zice că viitorul nu e gata stabilit.

Mama își puse o mână pe umărul meu și mă scutură ușor, ca să-mi dea încredere.

— Cu toții avem puțința de a alege, zise mama. Dar poate că una dintre cele mai importante hotărâri pe care le vei lua vreodată o să fie aceasta, în privința lui Alice. Acum du-te la culcare și încearcă să dormi cât mai bine. Ia hotărârea mâine, pe lumină.

Un singur lucru n-o întrebasesm pe mama: cum izbutise să le reducă la tăcere pe stafiile de pe Dealul Spânzuraților. N-am întrebat-o pentru că mi-am ascultat vocea interioară. Pur și simplu am știut că n-o să vrea să vorbească despre asta. Într-o familie, sunt unele lucruri pe care nu le întrebă. Știi că o să ți se spună când va sosi timpul.

Curând după răsărit, am plecat — eu, cu inima mai mult decât grea.

Ellie m-a condus până la poartă. Acolo, eu m-am oprit, dar Alice a continuat să meargă. Ellie i-a spus la

revedere, însă Alice a urcat agale dealul, frământându-și buzele, fără să întoarcă nici măcar o dată capul.

— Trebuie să-ți spun ceva, Tom, îmi zise Ellie. Mă doare, dar trebuie să ți-o spun.

Ghiceam din glasul ei că aveam să aud ceva de rău. Am dat din cap cu amărăciune și m-am forțat s-o privesc în ochi. Am fost foarte tulburat să descopăr că îi înotau în lacrimi.

— Ești încă bine-venit aici, Tom, zise Ellie, dându-și părul la o parte de pe frunte și încercând să zâmbească. Asta nu s-a schimbat. Dar trebuie să ne gândim la copilul nostru. Așadar, o să fii bine-venit aici, dar nu după lăsarea întunericului. Vezi tu, asta l-a făcut pe Jack să fie atât de întors pe dos, zilele astea. Nu-mi face plăcere să-ți spun cât de înverșunat este, dar trebuie s-o afli acum. Nu-i place deloc îndeletnicirea ta. Niciun pic. Îi dă fiori. Și se teme pentru copil.

Ne-am speriat, înțelegi? Ne e frică acum că, dacă vei veni după ce se întunecă, vei putea să atragi aici și altceva. Ai putea să aduci Răul după tine și nu putem risca să se întâmple ceva familiei noastre. Vino să ne vizitezi în timpul zilei, Tom. Vino să ne vizitezi când soarele e sus pe cer și păsările cântă.

Cu acestea, Ellie m-a îmbrățișat, ceea ce a îngreunat și mai tare despărțirea. Mi-am dat seama că între noi intervenise ceva rău și că lucrurile s-au schimbat pentru totdeauna. Am simțit că-mi vine să plâng, dar, deși nu știu cum am izbutit, m-am abținut. Aveam un nod dureros în gât și nu puteam scoate un cuvânt.

Am privit lung în urma lui Ellie, până a intrat în casă, apoi m-am întors la gândurile mele și la hotărârea pe care trebuia s-o iau.

Ce trebuia să fac cu Alice?

Când m-am trezit, dimineața, aveam convingerea că era de datoria mea s-o duc înapoi la Chipenden. Așa mi se părea cel mai drept. Cel mai sigur. O simțeam ca pe o obligație. Când îi dădusem Mamei Malkin turtele, mă lăsasem condus de slăbiciunea inimii mele. Și iată ce-mi adusesese! Așadar, probabil cel mai bine ar fi fost să rezolv problema cu Alice acum, mai înainte de a fi prea târziu. După cum spusese Vrăciul, trebuia să mă gândesc la nevinovații care ar fi putut să sufere în viitor.

În prima zi de călătorie, n-am schimbat prea multe cuvinte. I-am spus numai că ne întoarcem la Chipenden să-l vedem pe Vraci. Nu știu dacă Alice a înțeles ce urma să i se întâmple, dar cu siguranță nu

s-a împotrivit. Apoi, în a doua zi, pe când ne apropiam de sat, mai precis când am ajuns la poalele dealurilor, la mai puțin de o milă de casa Vraciului, i-am mărturisit lui Alice ceea ce ținusem închis în mine până atunci, ceea ce mă frământa încă din ziua în care pripeusem din ce erau făcute turtele.

Ne așezasem pe un tăpșan cu iarbă deasă, de la marginea drumului. Soarele apusese, iar lumina începuse să se împrăștieze.

— Alice, tu minți vreodată? am întrebat-o eu.

— Toată lumea minte, uneori, răspunse ea. N-ai mai fi om, dacă n-ai face-o. Dar, de obicei, spun adevărul.

— Și cum rămâne cu noaptea în care m-ai ademenit, ca să fiu prins, și închis în groapă? Și când te-am întrebat despre turte? Și când ai spus că nu mai exista niciun alt copil în casa lui Lizzie? Asta a fost tot adevăr?

— Eu nu văzusem niciun copil.

— Cel dintâi care a dispărut din sat nu era decât un nou-născut. N-ar fi putut să plece singur și să se rătăcească. Ești sigură?

Alice dădu din cap și apoi își plecă ochii, ațintindu-și-i în iarbă.

— Bănuiesc că a fost răpit de lupi, am zis eu. Cel puțin așa au crezut băieții din sat.

— Lizzie a spus că ea n-a văzut lupi prin părțile astea. Dar s-ar putea, încuviință Alice.

— Și cum a fost cu turtele, Alice? Ce era în ele?

— Seu și carne de porc. Și câteva bucățele de pâine.

— Și atunci sângele de unde era? Sângele de animal n-ar fi fost destul de bun pentru Mama Malkin. Nu când avea nevoie de atâta putere ca să îndoiaie drugii de fier de deasupra puțului. Așadar, de unde venea sângele, Alice — sângele care a fost pus în turte?

Alice începu să plângă. Am așteptat cu răbdare să termine și apoi am întrebat-o din nou.

— Ei bine, de unde venea?

— Lizzie a spus că eu sunt încă un copil, zise Alice. Au folosit sângele meu de nenumărate ori. Așa că, încă o dată, n-avea să conteze. Nu doare atât de tare. Nu când ești obișnuit cu asta. Și cum aș fi putut eu s-o opresc, totuși, pe Lizzie?

Cu acestea, Alice și-a ridicat mâneca și mi-a arătat brațul. Era încă lumină afară, destulă cât să pot vedea cicatricile. Avea o mulțime — unele vechi, altele relativ proaspete. Cea mai nouă dintre toate încă nu se vindecase. Încă supura.

— Am mai multe. Mult mai multe. Dar nu ți le pot arăta pe toate, zise Alice.

Nu mai știam ce să zic, așa că am tăcut pur și simplu. Dar mă hotărâsem deja și, peste puțină vreme, porneam la drum, prin întuneric, îndepărtându-ne de Chipenden.

Mă hotărâsem s-o duc pe Alice direct la Staumin, unde locuia mătușa ei. Nu puteam îndura gândul că avea să sfârșească închisă de vie într-un puț din grădina Vraciului. Era prea cumplit — și-mi aduceam bine aminte de un alt puț. Îmi aduceam aminte cum Alice mă ajutase să ies din puțul lui Colț, chiar înainte ca Osoasa Lizzie să vină să-mi ia oasele. Dar, mai presus de toate, ultimele spuse ale lui Alice mă făcuseră să mă răzgândesc. Odinioară, și ea fusese printre nevino-vați. Alice era și ea tot o victimă.

Am urcat Vârful Parlick, apoi ne-am îndreptat către miazănoapte, spre Dealul Orbul-Pădurii, mergând mereu pe creste.

Mă încânta că mă duceam la Staumin. Era în apropiere de coastă și eu nu văzusem niciodată marea, decât din vârful dealurilor. Drumul pe care îl alesesem ocolea cam mult, dar mi se părea interesant să explorez și îmi plăcea să fiu pe culmea dealurilor, aproape de soare. În orice caz, pe Alice părea să n-o deranjeze.

Era o călătorie plăcută și mă bucuram de tovărășia lui Alice. Și pentru prima oară am vorbit, cu adevărat. Și ea m-a învățat destul de multe. Cunoștea pe nume mai multe stele decât mine și era chiar foarte pricepută la prins iepuri.

Cât despre plante, Alice era specialistă în lucruri pe care Vraciul nu mi le pomenise până atunci, de pildă știa că măselarița și mătrăguna sunt otrăvitoare. Nu credeam eu tot ce-mi spunea ea, dar le-am notat în carnețel, pentru că ea le învățase de la Lizzie și m-am gândit că ar fi bine să se știe în ce credea o vrăjitoare. Alice era foarte pricepută și la a deosebi bureții de ciupercile otrăvitoare, unele dintre ele atât de periculoase încât ți-era de ajuns o singură mușcătură și ți s-ar fi oprit inima în loc sau ți-ai fi pierdut mințile. În carnețelul pe care-l purtam mereu cu mine, sub titlul *Botanică*, am adunat încă trei pagini de informații folositoare.

Într-o noapte, când ne aflam la mai puțin de o zi de mers de Staumin, ne-am oprit într-un luminiș din pădure. Am fript doi iepuri pe jar, până când aproape că ni se topea carnea în gură. După ce-am mâncat, Alice a făcut ceva foarte ciudat. S-a întors cu fața la mine, s-a apropiat și mi-a luat mâna.

Am stat așa un timp destul de lung. Ea își pironise ochii în jar, iar eu mă uitam în sus, la stele. Nu voiam chiar să pun capăt momentului, dar eram foarte nedumerit. Îmi ținea mâna stângă cu mâna ei dreaptă și mă simțeam vinovat. Mă simțeam de parcă mă țineam de mână cu Întunericul și știam că Vrăciului nu i-ar fi plăcut asta.

Nu aveam cum să ocolesc adevărul. Alice avea să fie vrăjitoare, într-o bună zi. Abia atunci mi-am dat seama că mama avea dreptate. Asta n-avea nicio legătură cu profeția. Puteai s-o vezi în ochii lui Alice. Întotdeauna fusese undeva la mijloc, nici în întregime bună, nici în întregime rea. Dar oare asta nu era adevărat pentru noi toți? Niciunul dintre noi nu era perfect.

Așadar, nu mi-am tras mâna. Am stat pur și simplu nemișcat, o parte din mine bucurându-se că o țineam de mână, pentru că era cumva plăcut după tot ce se întâmplase, iar cealaltă parte scâldată în sudori reci de vinovăție.

Alice a fost cea care i-a pus capăt. Și-a tras mâna dintr-a mea și atunci eu mi-am atins brațul în locul în care unghiile ei mi se înfipseseră în carne, în seara când o nimiciserăm pe Mama Malkin. Cicatricele se puteau vedea limpede la lumina tăciunilor.

— Te-am însemnat, acolo, zise ea cu un zâmbet. N-o să ți se mai șteargă niciodată.

M-am gândit că era o afirmație ciudată, și nu eram prea sigur ce voia să spună. Acasă, noi ne însemnam vitele. O făceam ca să arătăm că acele vite ne aparțineau și, prin urmare, ca să nu le pierdem, când se amestecau printre vitele vecinilor. Dar eu cum îi puteam aparține lui Alice?

În ziua următoare am coborât pe un șes întins. O parte din el era mlăștinos, și în multe părți dădeam peste smârcuri mustind de apă, dar în cele din urmă ne-am croit drum către Staumin. N-am izbutit să o văd cu ochii mei pe mătușa lui Alice, pentru că n-a ieșit din casă să stea de vorbă cu mine. Totuși, s-a învoit să o primească pe Alice la ea, așa că nu mă puteam plânge.

În apropiere de casă era un râu foarte mare și, înainte de a pleca spre Chipenden, ne-am plimbat pe malul lui până la mare. Eram chiar vrăjit de mare. Era o zi plumburie, cu vânt puternic, apa avea aceeași culoare cu a cerului, iar valurile erau mari și zbuciumate.

— O s-o duci bine aici, am zis eu, încercând să fiu vesel. O să fie foarte plăcut, în zilele însorite.

— Va trebui să-mi fac șederea cât mai plăcută, zise Alice. Nu poate fi mai rău ca la Pendle.

Dintr-odată mi-a părut iarăși rău pentru ea. Și eu mă simțeam singur, uneori, dar barem îl aveam pe Vraci cu care puteam vorbi; Alice nici nu-și cunoștea mătușa, iar marea ursuză făcea să pară totul sterp și rece.

— Uite, Alice, nu cred că ne vom mai vedea, dar, dacă vreodată ai nevoie de ajutor, încearcă să-mi dai de știre, i-am propus eu.

Presupun că am spus asta pentru că Alice era persoana cea mai aproape de a-mi fi prietenă pe care o cunoscusem. Iar, ca promisiune, nu era chiar atât de nesocotită cum fusese cea dintâi pe care i-o făcusem. Nu mă angajam să fac nimic anume. Dacă ea avea să-mi mai ceară vreodată ceva, aveam să mă sfătuiesc mai întâi cu Vraciul.

Spre surprinderea mea, Alice zâmbi, cu o ciudată lumină în ochii ei. Asta mi-a adus aminte de ceea ce îmi spusese odată tata despre femei, că știu lucruri de care bărbații n-au habar — și când le bănuiești de așa ceva, nu trebuie să le întrebi niciodată la ce se gândesc.

— Oh, zise ea, ne vom mai întâlni fără nicio îndoială!

— Acum trebuie să mă duc, am zis eu, întorcându-mă să plec.

— O să-mi lipsești, Tom, mai zise Alice. N-o să mai fie la fel, fără tine.

— Și tu o să-mi lipsești, Alice, i-am răspuns eu, zâmbindu-i.

Când le-am rostit, m-am gândit că spuseseam aceste cuvinte din politețe. Dar nici nu pornisem la drum de zece minute și mi-am dat seama că greșisem.

Vorbisem foarte serios și mă simțeam deja foarte singur.

Am scris majoritatea acestor pagini din memorie, dar pentru vreo câteva m-am bizuit pe carnețelul meu și pe jurnal. Acum sunt din nou la Chipenden, iar Vraciul este mulțumit de mine. Crede că am făcut într-adevăr progrese.

Osoasa Lizzie se află în puțul în care Vraciul a ținut-o mai înainte pe Mama Malkin. Drugii au fost îndreptați și cu siguranță n-o să primească nicio turtă la miezul nopții de la mine. În ceea ce-l privește pe Colț, este înmormântat în groapa pe care mi-o săpase el mie.

Sărmanul Billy Bradley este din nou în mormântul lui, la marginea cimitirului din Layton, dar cel puțin

acum are și degetele mari. Niciunul dintre aceste dez-nodăminte nu e fericit, dar intră și asta în natura îndeletnicirii de vraci. Trebuie să-ți placă sau s-o înghiți ca pe doctorie, cum spune tata.

Ar trebui să vă mai spun ceva. Vraciul este de aceeași părere cu mama. Crede că iernile au devenit mai lungi și că Întunericul și-a sporit puterile. Este convins că meseria aceasta o să devină din ce în ce mai grea.

Prin urmare, având acestea în minte, o să mă îngrijesc să studiez și să învăț — căci, după cum mi-a spus mama cândva, nu se știe niciodată ce poți să faci sau nu, până ce nu încerci. Așadar, o să încerc. O să încerc din toate puterile, pentru că vreau să fie cu adevărat mândră de mine.

Acum sunt doar un ucenic, dar într-o zi o să fiu eu Vraciul.

Thomas J. Ward

Avertisment:

A nu se citi

după miezul nopții!

ISBN(10): 973-7789-99-7
ISBN(13): 978-973-7789-99-0

9 789737 789990

www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro